

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTIZAN

OCAK 1993,

YIL 1,

SAYI: 7,

AYLIK SİYASİ DERGİ

FIYATI: 8000 TL (KDV DAHİL)

- Somali:
Yardım mı?
İşgal mi?
- Devlet Teröründe
Bir Sıçrama:
İç Harekat
- Türk-İş 16. Genel
Kurulunda
Yine İşçi Sınıfı Satıldı

UYANIŞI,

İKTİDARA
UZANACAK

İSYANA DÖNÜŞTÜRELİM!

Değerli Okurlarımız,

6.Sayımızda, 15 günlük bir ayın çıkartma görüşümüzü duyurmakla birlikte, bu sürece sizleri de aktif olarak katmak istedik. Bunun bir adımı ve parçası olarak bir anket düzenleyip sizlere sunduk. Dergimizin okurlarıyla, okurlarının benimsemesi ve katkılarıyla yaşadığı, yaşayacağı inancının bir ürünü olan bu "birlikte tartışıp karar verme" çabamızın şu an'a kadar yeterli ilgiyi görmediğini söyleyebiliriz. (ilgi gösteren arkadaşlara teşekkürlerimizi ve candan sevgilerimizi sunuyoruz.) Her ne kadar yanıtlar parça parça gelmeye devam ediyor ve insanlarımızın gecikerek yapma eğilimini biliyor ve hesaba katıyorsak da gelen yanıtlar tatmin edici değildir. Kaldığı biz "sadece sorulduğunda görüş belirten" okurlar değil, hemen her zaman yazılarak vb. diyalog içinde olduğumuz, eleştiren, sorgulayan, öneren, katkılarda bulunan okurlar olmanızı istiyor, bunun için üzerimize düşeni yapmaya çalışıyoruz. Bundan sonraki süreçte de bu tutumumuzu sürdüreceğiz ve duyarsız kalan okurlarımızı eleştirmeye, kendi hata ve eksiklerimiz konusunda da öz-eleştiri verip aşmaya devam edeceğiz. Okurlarla aramızdaki diyalog ve dayanışmanın yazı yazmak, okumak ve dağıtmak yanında aynı zamanda hesap verip hesap sormanın, diğer bir ifadeyle eleştiri, öz-eleştiri, ikna yöntemiyle hata ve eksiklerden arınma çabasının sürdürülmesi olduğunu düşünüyoruz.

Anket değerlendirmesini daha sonra derli-toplu yapacak, sonuçlar çıkarmaya çalışacağız. Fakat şimdiye kadar gelenlerle ilgili kısa bir bilgi vermeyi de yararlı buluyoruz. Zira böylelikle eleştirimizin daha iyi kavranaca-

ğını da düşünüyoruz.

Şu an'a kadar elimize (bazıları aynı zarfta olan) toplam 55 yanıt geldi bunlardan 2 tanesi "grup olarak değerlendirip aynı sonuçlara vardığımız" belirten yanıtlardı. Gruplardan birisinin 20 kişilik olduğu belirtiliyordu.

Yanıtlardan 14 tanesi Yurtdışından (bir kaç tanesi Fransa, geri kalanı da Almanya'dan); 16 tanesi İstanbul'dan; geri kalan 25 tanesi de birer-ikişer diğer Şehirlerdendir

Yanıtlardan sadece 1 tanesi bayan okurumuzdan geliyordu. Gebze'den yazan bu bayan arkadaşta dünyaları kucaklayan yüreğimiz dolusu sevgi ve dostluk duygumuzu burada belirtmeden geçemeyeceğiz.

Yanıtların meslek durumuna göre dağılımı şöyledir: 26 işçi; 9 kamu çalışanı-memur; 6 serbest; 2 çiftçi; 31 öğrenci; 1 esnaf.

İçeriğine baktığımızda yanıtların çoğunun kısa, açıcı olmayan, irdelemeyen yanıtlar olduğunu, çok azının irdeleyen, yol gösteren bir içeriğe sahip olduğunu söyleyebiliriz.

Kuşkusuz yanıtlayan tüm arkadaşların "en iyisini" yapmaya çalıştığına inanıyoruz. Buradan hareketle belirtmek istediğimiz nokta şudur ki, anket çalışmamıza "birikimli" arkadaşlar yeterince ilgi göstermemişlerdir. Bu çok ağır eleştirilmesi gereken bir durumdur. Şu ya da bu ortamda yerli-yersiz eleştirmek yerine işte ortamı, yeni bir adım atılırken en az birikimlisine kadar herkesin duyarlılık göstermesi gerekir. Herkesi bir kez daha sorumluluğa davet ediyoruz.

Yanıtlardan bir kaçının " bir grubun ortak görüşü olduğu" nun belirtildiğini söylemiştik. Bu durumu hem fazla mümkün hemde, anket sonuçlarını değer-

lendirme ve sağlıklı sonuçlar çıkarma açısından doğru bulmuyoruz. Konular grup olarak tartışılabilir yanıtın ayrı ayrı kağıtlara yazılarak yollanmasını istiyoruz. (Aynı zarfta olabilir)

Bazı arkadaşlar yanıt için soru kağıtlarında yer olmadığını belirtip eleştiriyorlar. Kağıtta yer yok, ancak zaten biz yanıtların başka bir kağıda yazılarak yollanmasını istiyor-bekliyoruz.

Yanıt yollayan arkadaşların hemen hepsi dağıtımda görev alarak, ekonomik destekte bulunarak, yazı yazarak ve çevresini de bütün bu konularda seferber ederek katkıda bulunacağını belirtiyorlar. Bu harika bir olaydır. Partizan okuruna da yakışan budur. Dağıtımda ya da muhabir olarak görev almak isteyen arkadaşlar bizzat yakın oldukları bürolarımıza ya da merkez büromuza gelerek (tercihimiz budur) iletişim kurabilecekleri gibi açık kimlik, adres ve kendileriyle ilgili bilgi içeren mektuplarıyla da iletişim kurabilirler. Maddi destekte bulunacak arkadaşlar dergide belirtilen Yurtiçi ve Yurtdışı banka hesap numaralarına para yatırabilir, diğer (örneğin, fotoğraf makinası, kamera, video, teyb, faks, kâğıt-kalem, daktilo vb.vb.) desteklerini posta ile veya elden ya da kargo ile yollayabilirler.

Dostlar, Geçen sayımızdaki "sunu"da, anket çalışmamızla ilgili olarak belirttiğimiz "Daha sonra eleştirip düzeltmek yerine baştan sağlıklı adım atılmasını sağlamak daha mantıklı ve yararlı olacaktır. Tüm okurlarımızı duyarlılık göstermeye çağırıyoruz" şeklindeki çağrımızı bir kez daha ve yüksek sesle yineliyoruz.

Dostlukla...

PARTIZAN

Umut Yayımcılık
ve Basım Sanayi Limited Şirketi Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Kemal BOZTAŞ

Genel Yayın Yönetmeni
Aydın HANBAYAT

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No. 16 Sultanahmet/İST.
Tel: 516 25 38-516 60 20
Fax: 518 23 23

Dizgi: Umut Yayımcılık
Baskı: Uygun Basım ve Tic. Ltd.

BÜROLAR
Ankara
Necatibey cad. No: 80/12
Maltepe Telefax: 230 63 27

İzmir
850. Sok.No. 31 Üçüncübeyler
Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak

İzmit
Karabaş Mah. A. Yüksel Cad.
Kaptanlar İşhanı No. 8/204

Çukurova
Atatürk cad. Belediye Karşısı Çıkmaz
Sok. Seven Ap. Kat 1 D 1 ADANA

Malatya
Turgut Temelli cad. Barış İşhanı
Kat 1 No:72 Telefax:: 220 804

Eskişehir
Sakarya Cd. Konya İş Hanı
No: 12 D: 21 26120 Eskişehir

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ
PARTIZAN KİTAPEVİ
Hagedorn Str. 15
4100 Duisburg 11 ALMANYA
Tel: (203) 401584

ABONE KOŞULLARI
Yurtiçi: 6 aylık 48.000 TL
1 Yıllık 96.000 TL

Yurtdışı: 6 Aylık 30 DM
1 Yıllık 60 DM

YURTIÇİ HESAP NO:
Kemal BOZTAŞ
T.Vakıflar Bankası Nuruosmaniye
Şubesi Hesap No:2004187

YURTDİŞİ HESAP NO:
Kemal BOZTAŞ
T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye
Şubesi Hesap No: 4004188

OCAK 1993

SUNU

Merhaba,

"Dış hareket"ta kazandıkları başarının (!) içerde de sürdürüleceğini ilan eden ve asker-psikolojik bombardımanı artıran egemen sınıflar katlettiklerinin sayısını artırmaktan daha ileri gidemediler. Bütün katliam, kayıp, gözetim, işkence, baskı ve demokratik kuruluşları kapatma ve saldırılar aracılığıyla beyinleri teslim alma saldırısında başarısız olduklarını hergün biraz daha görmektedirler.

Yapacakları ne var; zulüm artırmaktan ve demagojiyle yanıltmaya çalışmaktan başka? Giderek yanıltma güçlerini yitirdikleri görülüyor. Diğer yandan artan her kerte zulmün, zalimlerin saltanatlarını sona biraz daha yaklaştırdığını da tarih tanığıdır! Türkiye tarihi de buna tanıklık edecektir! "Vaşileştirilerek Sürdürülen Devlet Teröründe Bir Sıçrama "İç Harekat" başlıklı yazımızda bu konuları işledik.

Aylık periyodla çıkmasının gelişen sürecin hızına yetişemediğimizi hergün biraz daha yaşıyor, görüyoruz. Her sayı çıkışında "keşke şu yazı-haber de koyabilseydik diye, yetişememenin ezikliğini duyuyoruz. Bunu bir nebze de olsa aşmanın yolu olarak periyodlarımızı 15 güne indirme çalışmalarımız sürüyor. Düzenlediğimiz anket çalışmasıyla ilgili ön-çıkışta bir değerlendirmemizi göreceksiniz. Oradan da anlaşılacağı gibi bu güne kadar yeterli ilgiyi göremedi. Ancak gözlemediğimiz iki nokta oldu birincisi, "yıllardır söylenen bu çalışmayı" bizim gerçekleştiremeyeceğimiz şeklinde, bir yanılla sanki istememeyi de içinde taşıyan ve yer yer bryık altından gülen davranışlardır. Bu gibi arkadaşlar doğal olarak omuz verme gereğini de duymuyorlar. Ama biz pişirsek sofranın baş köşesinde kaşıklarıyla hazır beklerken karşılaşacağımızı da biliyoruz. İkinci davranış biçimi ise, yine özünü emek harcanama, omuz vermeme ama hemen yoğun bir beklentiye girerek sık sık "15 günlüğe ne zaman geçiyorsunuz" sorusunu sorma şeklinde kendisini gösteriyor. Sorduğumuzda bu arkadaşların hemen hepsinin anket'e yanıt bile vermediklerini görüyoruz. Bu, "beklenti hastalığı" yaşamda aynı zamanda kolektif çalışmayı ve kadrolara verilen değeri görememe, başka bir ifadeyle kendi kendisine değer vermeme olayı görüyoruz.

89 bahar eylemlilikleriyle işçi sınıfı gündemi belirlemiş, öyleki kimilerinin "tarihsel rolünü yerine getiriyor" olduğu şeklinde yanlış değerlendirilmelerine bile yol açmıştı. Oysa '89 eylemliliğinde "tarihsel rolünü oynadığı" (Bugün hala "Türk-İş Genel Kurulunda Yine İşçi Sınıfı Satıldı" demek zorunda kalıyorsak bu acı ve önemli bir durumdur.) bir yana ekonomik sorunlara boğulduğu çok net olarak görülüyordu. Olguları kendi nesnelliliğiyle değerlendirdiğimizde, olmasını istediğimizi söylemek değil de olanı incelediğimizde bunu net olarak görebiliyoruz. Ancak tam da bu bilimsel değerlendirmeye "dipten gelen dalga"nın, gelişip güçlenecek olan çekirdeğin varlığını ve taşıdığı potansiyeli de görebiliyoruz. Komünist irade, görülen bu özün ve potansiyelin güçlendirilmesi ve harekete geçirilmesinin gerekliliğinden yola çıkarak, on kat, yüz kat daha fazla çaba ve enerjiyle kendisini göstermek zorundadır. '93 yılı başlarında yeni bir işçi hareketliliğinin gelişeceğini görebildiğimizde bu konuya ayırdık. Kendi kaderini kendisinin çizeceğine inanılanlar bu süreci iyi değerlendirmeli, bu anlayış ve hareketliliği en geniş kitlelere taşınmalıdır.

Peru Halk Savaşı ve Başkan Gonzalo ile ilgili bugüne kadarki sürecin değerlendirmesini, olayı derli-toplu gözönüne serdiğini ve yararlı olacağı için yayınlıyoruz.

"Somali Bunalımının Arka Yüzü:Yeni Dünya Düzeni ile Silahla Kırama" başlıklı yazımızla Somaliyle daha bir iyi tanışacak, oynanan emperyalist oyunları görecek ve Somali halkıyla dayanışma isteğini daha bir derinden duyacaksınız.

"Sosyalizm ve Mao'nun Teorisinin Muazzam Önemi" başlıklı dizi yazımız bu sayımızla bitiyor. Dizi yazıların, bölümlerin bir ay arayla okunmasından dolayı yoğunlaşacak incelemenin ve de yeniden okumak istendiğinde hepsini biraraya getirebilmenin zorluklarını biliyoruz. Gündeme aldığımız yeni çalışma projesiyle bu konudaki zorlukları ortadan kaldırmaya, hiç değilse olabildiğince azaltmaya çalışacağız.

Ocak ve Devrim şehitlerini anma çalışmalarını bu yıl bir "Şehitler Albümü" çıkararak sürdürüyoruz. Ocak ayının sonlarına doğru bu çalışmayı okurlarımıza sunacağız. Bu sayımızda, tüm devrim şehitlerinin şahsında ifade ettiğine inandığımız değerli bir önder komünistin, Ali Haydar Yıldız'ın fotoğrafını arka-ıç kapakta bulacaksınız. Onun, onların bir avuçken ettikleri tohumların hergün biraz daha filiz filiz büyüdüğünü görüyor ve onların mücadelelerinde yaşıyoruz.

Yeni sayımızda görüşmeyi dilerken, yaşadığımız, gördüğünüz her toplumsal konuda bize yazmanızı, çalışmalarınızı yollamanızı istiyoruz. Unutmayın ki siz bizimle, biz sizinle daha güçlü ve daha yetkin olacağız.

Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

Vaşileştirilerek Sürdürülen Devlet Terörü'nde...	3
Türk-İş Genel Kurulunda Yine İşçi Sınıfı Satıldı	11
Somali Bunalımının Arka Yüzü:...	17
Bosna-Hersek'te Savaş ve...	20
Haberler...	25
Komünizm Yolunda Peru'daki Halk Savaşı...	39
İktidarın İrkçi-Şöven Kışkırtma ve Saldırılarına Karşı...	48
Sosyalizm ve Mao'nun Teorisinin Muazzam Önemi	51
Okurlardan...	61

BAŞYAZI

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist dünya devletlerinin ortaya attığı "Yeni Dünya Düzeni"nin nemenem bir şey olduğu artık gün gibi açık bir hale gelmiştir. Dünya halklarını uyutmak ve kendi gerçek yüzlerini gizlemek amacıyla ortaya atılan bu politika, emperyalist çıkarları korumaya ve ABD'nin dünyada en büyük egemen güç olarak varlığını sürdürmeye yaramıştır. Bu politika yeni dünya düzensizliğini daha da arttırmış, bölgesel savaşları yaygınlaştırmış ve "Birleşmiş Milletler" örgütünü ABD'nin çıkarları doğrultusunda daha fazla hareket eden bir konuma getirmiştir.

ABD artık BM şemsiyesi altında "insani ve ekonomik yardım" adı altında kendi ekonomik ve stratejik çıkarlarını korumak için daha rahat hareket edebiliyor. Afrika ülkelerinde yıllardır açlıktan ölen çocuklar ve insanlar için kılını bile kıpırdatmayan ve hatta insanları birbirine kırdıran, onları ezen ve iliğine kadar sömüren ABD- neden bugün, yardımsever pozlarına bürünüyor? Çünkü bugünkü dünya ölçeğindeki ekonomik ve askeri çıkarları mevcut koşullarda böyle hareket etmesini gerektiriyor. Bunun aksini söylemek mümkün değildir. Aksini söyleyenler, ya da iddia edenler, ya emperyalist burjuvazinin kendisi ya emperyalizmin gerçek niteliğini anlamayanlar, ya da onların ülkemizde uşaklığını yapan egemen güçler ve onların kaleşörleridir.

Dünya ölçeğinde emperyalistler açısından durum bu iken, ülkemizde de, Türk egemen güçleri "Yeni Dünya Düzeni" dışında kalacak değiller ya. Onlar da kendilerine en uygun bir yer bulmak için çaba sarfedecek, ya da emperyalistler tarafından kendilerine biçilmiş olan rolü kabul edeceklerdir. Her zaman olduğu gibi bugün de, emperyalistler tarafından Türkiye'ye biçilen rol, askeridir. Bölge olarak ise, Ortadoğu ve Kafkaslar. **Ama Türk egemen güçleri bununla sınırlı kalmak istemiyor. Daha**

etkin bir rol ve daha fazla görev istiyor. Atalarının, dedelerinin yaptıklarını günümüz dünyasında yapmak hayaliyle yanıp tutuşuyorlar. Neo-Osmanlılık hayalini kuruyorlar.

Hiç kimse hayale kapılmasın. Günümüz dünyasında Osmanlılık rüyası hayal olmaktan öte gidemez. O dönemde imparatorluğun çıkarları için üç kıtada koşturulan atları, bugün, modernleşerek motorize güçlerle ve modern silahlarla emperyalizmin çıkarları için koşmakta, böylece, ne kadar aktif, dinamik ve sadık bir uşak olduğunu göstermeye çalışmaktadır. "İnsani yardım" adı altında Somali'ye asker gönderilmesi öyle iddia edildiği gibi ABD'yi ve BM'i Bosna-Hersek'e fiili müdahalede bulunması için zor durumda bırakmayacaktır. Emperyalizm için nerede ve ne zaman çelişkiye düştüğü önemli değil. Önemli olan kendi çıkarlarının askeri müdahaleyi gerektirip, gerektirmediğidir. Bosna-Hersek'te devam eden bölgesel savaş ve yaşanan insanlık ayıbı ABD'nin çıkarlarına ters yönde gelişmeye başladığı anda, ABD müdahalede bulunacaktır. Hem de Türkiye'yi daha büyük ve geniş tehlike çemberi içine sokarak.

Bosna-Hersek'e de Türk egemen güçleri asker gönderirse iki kıtada at koşturmuş olacak, üçüncü kıtada koşturmak için de fırsat kollamaya çalışacaktır. Ama ne yazık ki, kendileri için bir "ganimet" elde edemeyecektir. Çünkü, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ganimetleri esas olarak emperyalizm toplamakta, uşaklarının önüne de kemiğini atmaktadır.

II. Cumhuriyet tartışmalarının yapıldığı bir sırada Neo Osmanlılık hayallerinin de yeşermeye başlaması bir rastlantı olmasa gerek. Türki cumhuriyetlerle kurulan ve geliştirilmek istenen yeni ilişkiler de bu düşünce ve hayalleri süsleyen ve milliyetçiliği geliştiren somut adımlardır.

Faşist Türk devleti, emperyalizmin, Türkiye'nin bulunduğu bölge-

de ve gerekse bölge dışında kendisine verdiği ve vereceği görevleri layıkıyla yerine getirmesi için cephe gerisini sağlama alması gereklidir. Cephe gerisi sağlam olmayan bir devletin girdiği cephelerde başarılı olması mümkün değildir. Bu bilinçle de hareket eden egemen güçler, ülke içinde özellikle silahlı temelde mücadele yürüten ulusal ve devrimci güçleri etkisiz hale getirmek ve halk desteğini yok etmek istiyor. Faşist devlet güçleri PKK'ya yönelik olarak Kuzey Irak'ta gerçekleştirdiği askeri harekattan sonra bu defa ülke içine yöneldi. Devletin yetkili ağızlarının belirttiği gibi "iç temizlik hareketi" başladı. Kendileri söylemese de bu defa esas hedef halktır. PKK'ya, devrimci ve demokrat güçlere yardım eden, onların kitle desteğini oluşturan halk güçlerine karşı yoğun operasyonlar düzenlenmekte gözaltına alınanlar işkencelerden geçirilerek geniş tutuklamalar yapılmaktadır. Bundaki amaç, önümüzdeki bahar ve yaz döneminde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren silahlı güçleri kitle desteğinden yoksun bırakarak yok etmek veya etkisiz hale getirmektir. Yani Mao'nun deyişiyle balığı daha kolay yakalamak için suyu kaynağından kurutma yöntemi uygulanıyor.

Faşist devlet güçlerinin "iç temizlik" adı altında halka karşı yürüttüğü operasyonlara karşı sessiz kalınmamalı, Bosna-Hersek, Somali vb. olaylarla ülke içinde yaşanan gerçekler gözardı edilmemelidir. Kendi ayıbını örtmek için başkalarının ayıbını öne sürenler, kendi halkına karşı en büyük suç işlemiş demektir. Kendi halkına karşı baskı, işkence ve katliam uygulayan bir devletten, başka ülkelerdeki halklar için "kurtarıcı" pozisyonlarına girmesinde samimiyet beklenemez. Bu, onların gerçek yüzünü ortaya seren somut bir göstergedir. □

Vahşileştirilerek Sürdürülen Devlet Terörü'nde Bir Sıçrama:

"İÇ HAREKAT"

Türkiye'deki kimi sol siyasi örgüt ve partilerin, devletin niteliğine ilişkin değerlendirmeleri, ağırlıklı, onun üzerinde şekillendiği üretim ilişkileri ve onunla birlikte ele alınması gereken siyasi iktidarı paylaşan egemen sınıflar, onların iktidarı paylaşım biçimleri, emperyalizmle girdikleri bağımlılık ilişkileri, ezen ve

rörünün niteliğini gizleyebilme çabasının ürünü olan, kendisini kitlelere sunuşunda kullandığı terörcü yanını gizleyebilme amaçlı demagojik söylemleri ve kurumları çerçevesinde, yüzeysel bir bakış açısı ile oluşturulmaktadır. Bu nedenle, bilimsel bir yöntemle bakıldığında görülebilecek olan; yalnızca tali

temle ele almadıkları için, kendilerinin devletin niteliğini değerlendirmeleri farklılaşabilmektedir.

Belirlemelerini, devletin uyguladığı terörün şiddetine göre yapanlar, kah burjuva demokrasisinden, kah Bonapartizmden bahsediyor ve devlet terörü azgınlığında "faşizm mi geliyor?" sorusunu kendi kendilerine sormaya başlıyorlar. Onlar, ML yerine oportünizmi klavuz edinip, diyalektik yerine idealist yöntemleri kullandıklarından belirlemelerini zalimin uyguladığı zulmün derecesine göre yapıyorlar. Terör'ün uygulanış biçimi ve dozunu belirleyen, egemenlerin sömürü ve talan düzenlerini sürdürebilmek için duydukları ihtiyacın sonucu olduğunu, bu düzeni daha uzun yaşatabilmek için ne kadar artırmaları gerektiğini düşünüyorlarsa, terörlerini o kadar arttırdıklarını bilmiyor gözüküyorlar.

"Topyekün savaş": sadece yurtsever ve komünist gerillaları değil 70'lik dedeleri de hedefliyor.

ezilenler arasındaki çelişkilerin niteliği, kapsamı, boyutu ve öne çıkan yanı vb. üzerinde oturan tahlilci ve bilimsel, özüne ilişkin siyasal değerlendirmeler değil, daha çok, devletin, iktidarını korumak ve sağlamlaştırmak için başvurmak zorunda olduğu, te-

nemdeki siyasi örgütlenişlerindeki kısmi değişiklikler, militarist yapısını güçlendirmeye ya da gerçek yüzünü gizlemeye yaranan iktidarlarını güçlendirmekten öte bir anlam taşımayan düzenlemeleri sonucunda olagelen değişimleri; bilimsel bir yön-

Bugün, devletin ilan ettiği "Topyekün savaş" ile birlikte, zaten uzun süredir azgınlara sürdürdükleri terörü, daha da azgınlara sonucunda doğabilecek olası kafa karışıklığına ve belirleme yanlışlıklarına bir vurgu olması amacıyla değinmeyi gerekli gördük bu olguya.

Neden Askeri Faşist Cunta Yerine- "Topyekün Savaş" "İç Harekat"

"Topyekün savaş" ilanına ve onun parçalarından biri olan "iç harekat"a neden ihtiyaç duyduklarını ve neden açıkca ilan ettiklerine değinirsek; gelinen aşamada, devlet, bu aşamaya kadar ara vermeden uyguladığı ve nicelik olarak artırarak sürdürdüğü terör metodları ile gerek gelişme seyrinde olan devrimci hareketlerin gerekse de vardığı aşama ile kendisi açısından somut bir tehlike olan ulusal hareketin, gelişmesine gem, vuramadı. Terörle boğmaya çalışırken, boğabilmek bir yana, uyguladığı terörün bir sonucu olarak hızla teşhir olmaya devam etti ve hem siyasal olarak hem de pratik olarak güç kaybetmeye devam etti.

Göstermelik olarak da var olsa, parlamento ve demokrasi görüntülerini koruyabilmek, kendileri için, hem ülke içinde halk yığınları nezdinde, hem de ülke dışında demokratik kamuoyunun baskısına yolaçaacağı için, önemli görülüyor. Bu sayede, ülke içinde geri kesimlerin desteğini alabiliyor, orta kesimi de önemli ölçüde etkileyebiliyorlar. Bu görüntüler, geri ve orta kitlelerin ülke'de demokratik seçimlerle yönetimlerin değişebileceğine, siyasal mücadelenin barışçıl-kansız metodlarla yürütülebilmesi olanağının var olduğuna inandırabilmede önemli bir fonksiyon oynuyor. Bu kitlelerce, silahlı mücadeleyi doğuran ve kaçınılmaz kılan koşullar kavranmadığından, devletle, aralarında, çelişki olmasına, hoşnutsuzluklarına rağmen, silahlı mücadeleye destek vermiyor, soğuk bakıyor kimi zaman ise karşı

tavır alabiliyorlar.

Devlet bu fonksiyonu, kendisini tanımaktan ve gerçekliği kavramaktan kaçınan burjuva-küçük burjuva aydınlar açısından da oynayabiliyor. Demokrasinin, insan haklarının, barışçıl mücadele zeminin aslında olmadığını bilmelerine karşın, bile, kendilerini aldatmalarında bu görüntüler yardımcı oluyor ve devlete karşı daha radikal tavır takınmak zorunda hissetmiyorlar kendilerini. Eğer bu görüntüler olmazsa, onlar da saflarını daha da belirginleştirecekler, MGK'ya bağlı olduğunu bildikleri meclis'e uyarılarda bulunmayacak, ya düzene iyice yamancak ya da karşısına geçip tavır takınmak zorunda kalacaklar. En azından belirli bir bölümünün ikinci tavrı alması sözkonusu olduğu için ve devrimci saflara katılabilecek belirli bir kitleyi etkileyebildikleri için, tavrıları, devlet açısından önemli görülüyor.

Siyasal olarak daha sol kesimde saf tutan kimi çevrelerin tavrıları açısından, bu maskeler işe yarayabiliyor. "Her mücadele aracından yararlanma" ilkesini koşullarından koparıp yorumlayarak, parlamento aracılığı ile mücadele edilerek sonuç alınabileceğinden dem vurabiliyor, en azından; özgül koşullarda geçerli olabilecek, parlamento'dan yararlanma ilkesini, genelleştirerek; yararlanılabilir düşüncesiyle, önemli bir enerjisi bu tür alanlarda çarçur ediyor ve kitlelerin hedefini karartabiliyorlar.

Ülke emperyalizme göbeğinden bağımlı olduğu için, emperyalizme rağmen her hangi bir ciddi siyasal tavır egemenlerce geliştirilmemekte, dolayısıyla emperyalistlerin geliştirdikleri tavır önemli oranda etkili, ço-

ğunluklarda belirleyici olmaktadır. Egemenler giriştikleri her ciddi yönetim ve uygulama değişikliklerinde, başta ABD olmak üzere, emperyalistlerin onay ve talimatları ile kararlar alıyor ve yönelimlerini belirliyorlar. Emperyalistlerin, kendilerine bağımlı ülke egemenlerine, onların kendi halklarına karşı uyguladığı baskı ve yönetim şekilleri ile ilgili olarak baskı uygulamasının ve oralarda olabildiğince "demokratik" görünümün korunmasını istemelerinin de nedenleri var.

Bağımlı ülkelerdeki, demokrasi görüntülerinin zedelenmesi; onlara yön veren, kendi denetimleri ve insiyatifleri altında hareket ettiren ve her türlü desteği sunan, kendileri olduğu için; tüm dünya'ya yaymaya çabaladıkları imajlarının, bu gerçekler nedeni ile sarsılması tehlikesine yolaçıyor olması nedenlerden birisidir.

İkinci olarak, kendi halklarının ilerici-demokrat kamuoyunun, kendilerine bağımlı ülkelerdeki vahşetin ve diktatörlüğünün sorumlularından biri olmaları nedeni ile ve duyarlı davranarak oluşturacakları baskı. Bu vahşetteki sorumluluklarını gizleyebilmede başarılı olamazlarsa, sorumlusu olarak teşhir olacaklarını ve kendi halklarının baskısına maruz kalacaklarını biliyorlar. Bu duruma yolaçmak için mümkün olduğu müddetçe görüntünün kurtarılmasını istiyorlar ve terör azgınlaştırılmak zorundaysa, en azından gizli ve planlı bir biçimde yapılması istemlerini dile getiriyorlar.

Onlar açısından, oluşturdukları görüntü ve taktıkları maske bu derece önemli iken, bu görüntüyü koruyabilmek için dahi ha-

reketlerinin kısıtlanmasına uzun süre tahammül edemeyecekleri açıktır. Temel yönetim araçlarında terör vardır ve onu arttırabilme olanaklarından azami olarak faydalanmaya çalışırlar. Terör'lerinin dozunu, duydukları ihtiyacın belirlediğini ve bu ihtiyaca yolaçan faktöründe düzenlerinin içinde düştüğü tehlikenin boyutu olduğunu vurgulamıştık. Belirli bir aşamaya gelen mücadeleyi, artık, statüko içerisindeki nisbi düzenlemelerle bastıramaz duruma geldiklerinde terör'ün dozunu arttırmaları gündemlerine geliyor ve bunun için gerekiyorsa rahatlıkla maskelerini fırlatıp atabiliyorlar.

Daha önceden gündeme aldıkları anti-terör yasasının onlara verdiği tüm olanakları kullanarak, tam bir ikiyüzlülükle işkenceyi önleyecek diye sundukları, aksine işkenceyi yasallaştırıcı maddeler içeren CMUK'ları, Olağan Üstü Hal Bölgelerindeki askeri otoritelerinin yetkilerini artırıcı düzenlemeler vb. ile birlikte sivil yönetim içerisinde darbeyi gerçekleştirdiler.

Bugün de özellikle ulusal kurutuluş hareketinin gelişiminin vardığı boyut, onlara, ya sınırlı da olsa bir boyun eğmeyi, taviz vermeyi dayatıyor ya da terörü iyice azgınlıştırmayı. Ancak zaten patlamış olan "demokrasi" çuvalı mızrak biraz daha büyütüldüğünde içinde iyice sırtarak paramparça olacak. Mevcut durumda ülkenin siyasi durumunda hiçbir değişiklik yapmayarak ve demokrasi palavralarına devam ederek gelişen mücadeleyi bastıramaz durumdadır. O halde yapacakları tek şey dozu-

nu arttıracakları teröre olanak sağlayacak değişiklikleri gerçekleştirmek olacaktır. Bu olanağı onlara sunacak değişimlerden bir tanesi, daha önce bir çok kere başvurdukları yol olan, Askeri Faşist Cunta'dır. Bir darbe ile yönetime el koymak ve geçici bir süre gelecek baskıları göğüsleyerek mücadeleyi kanla boğmaya çalışabilirler.

Bu klasik ve onların görüşlerince sonuç almaya götüreceği bir yöntem olmakla beraber içerisinde birçok sakıncayı barındırıyor. Tüm demokrasi aldatmacalarının otomatik olarak son bulması sonucunu doğuracağından, uluslararası kamuoyunun baskısı ile karşı karşıya kalacaklar, ülke içinde görüntülerinin kendilerine sağladığı tüm avantajların tükenmesine neden olacaklar. Burjuva aydınları tarafından bile, her on yılda bir tekrarlanma ihtiyacının doğması ve sorunları köklü bir biçimde çözemez olması nedeni ile alaya alınan darbe olgusu, iyice komediye dönüş-

cekti. Devletin, birçok nedenden dolayı en çok korumak istediği ve en az teşhir olmuş kurumu olan Ordu'nun 12 Eylül'le birlikte sarsılan prestiji sarsılmaya devam edecek ve enikonu teşhir olacaktır.

ABD patentli Yeni Dünya Düzeni içerisinde kendisine bir yer bulmaya çalışan TC'nin, darbe ile birlikte avantajlar(!)ından bir kısmını yitireceği de açıktır. Ayrıca, emperyalist yüzünü ve kanlı diktatöryasını tüm saldırganlığı ile birlikte yürüten ve önemli bir rakibi (RSE) safdışı bırakmanın pervasızlığı ile hareket eden ama büyük bir ikiyüzlülükle, "dünya barışı"nın ve "demokrasi"sinin havarisi kesilen, ABD'nin imajına vereceği zarar nedeniyle, Orta-Doğu ve Kafkaslar için kullanmayı düşündüğü sıçrama tahtası olan TC'nin, yıpranması anlamına gelecektir.

Bölgesel anlamda düşündüğümüzde, Balkanlar, Kafkasya ve Orta-Doğu'nun içinde bulunduğu karışıklıklardan yararlan-

Dicle'de iç hareket tüm vahşetiyle devam ediyor...

ma isteği, TC'yi, istikrara ulaştırma konusunda oldukça sıkıştırılmaktadır. Her ne kadar çeşitli devlet sözcüleri aracılığı ile, ETA ve IRA örnekleri verilerek, "PKK ve terörle birlikte yaşamaya alışmalıyız" diyorlarsa da, hem verdikleri örnek ülkeler ve oralardaki ulusal hareketler ile Türkiye ve Kürt ulusal hareketinin farklılığını bildikleri, hem de kendi acil "istikrar" ihtiyaçları nedeniyle bu "Terör'e tahammül edemeyceklerini bilmeleri, onları sıkıştırmaktadır. İçine düştükleri ekonomik darboğazı geçştirebilmek için düşündükleri "Dış açılma"ya olanak tanımamasının yanında, gerilla savaşını yenebilmek için harcadıkları mali külfet, boğazın giderek daralmasına sebep oluyor. Ekonomik sıkıntıları, işçi grevlerinin yaygınlaşmasına, memur maaşlarını ödeyemez duruma gelmelerine yolaçmıştır. Enflasyonun dizginlenemez oluşu, her gün gelen zamlar, işsizlik gibi sorunlar, düzeltmeleri gerçekleştiremezlerse ulusal hareketten çok daha tehlikeli gördükleri, sınıfsal hareketin, kitleselleşerek ivme kazanmasına yolaçağından, acilen çözme ihtiyacı daha da yakıcılaşıyordu.

"Topyekün Savaş"ı açıkça ilan ederek, psikolojik bir etki yaratacaklarını ve bu etkiyi de halkı sindirmekte kullanabileceklerini de hesaba katıyorlar. "Biz demokrasi içerisinde kalmazsak, kısa zamanda sorunu çözeriz" yalanı ile hem bugüne kadar süre gelen acizliklerini gizlemek, hemde artık "demokrasi" kaygılarını terkettikleri için "kesin kazanacağız" imajını doğurmak istiyorlar.

Her zaman geçerli olan Kürt ulusunun bağımsızlığını engelleme ve ulusal zenginliklerini talan etme olanağını kaybetmenin yanında ve onlara ek olarak yukarıda saydığımız gerekçelerle de bir an önce gerilla hareketini boğmak ve istikrara kavuşmak istiyorlar. Sorunu acilen çözmek istiyorlar, ama çözebilmenin bir yolu olan taviz'i ise; bazı çevreler yarım ağızla telaffuz etmeye çalışsa bile; hiç düşünmüyorlar. Tek çare kalıyor ellerinde: Terör'ü azgınlaştırarak, ezerek "çözmek". Ancak bunun klasik aracı olan darbe'ye de başvurmak istemiyorlar.

Darbe'ye başvurmadan terör'ü azgınlaştırabilmenin yöntemini ise, mevcut statükoyu değiştirmeden, gereksindikleri olanakları, yasal düzenlemeler ve değişimlerle sağlayabilmek. Bu tür düzenlemelere karşı harekete geçebilecek çevrelerin oluşturabileceği muhalefet gücünde önceden engelleyebilmek için çaba sarfediyorlar. Uygulayacakları terör'ü yarı açık bir biçimde kamuoyuna sunma, ona olanak sağlayacak düzenlemeleri demokrasi(!) içerisinde gerçekleştirme, Toplumsal Mutabakat'ı sağlayarak onun ertesinde savaş ilan etme yolunu seçtiler. "Şeffaf karakol" söylemleri, "insan hakları" nutukları, CMUK, 055'i işlevli kılma çabaları, pişmanlık yasasını yenileme vb. terörülerini meşrulaştırma ve halk desteği alma isteklerinin bir ürünü idi. Bu gayretlerinde hem ikna kazanma (aldatma,kazanma), hem tehdit-sindirme silahlarını kullandılar. Kırk katırmı?, Kırk satır mı? ikilemi ile destek alma uğraşı içine girdiler. Anlatmak istedikleri açık ve netti: Ya istedi-

ğimiz tüm olanakları ve yetkileri bize verirsiniz, ya da biz bunları darbe ile alırsız.

Darbe tehdidini basında asparagas haberlerle birlikte işlediler ve ehven-i şer yaklaşımını ilke edinen, devlet terörüne karşı mücadele etme kararlılığında olmayan/olamayanlardan da bu desteği aldılar. Gene de darbeden iyidir diyerek, darbenin darbecilere sağlayacağı tüm olanak ve yetkilerin onlara sunulmasına karşı tavırsız kaldılar. Siyasi iktidar temsilcileri ise zaten görüntülerini koruyabilmek için tüm yetkilerini devretmekte tereddütsüzdüler. Bu durum egemenler açısından ve dolayısıyla darbeciler açısından tercih edilebilir bir şeydir. Çünkü böylelikle, demokrasi oyununa devam edebilecekler ve daha az teşhir olacaktırlardı.

Daha önceden gündeme aldıkları anti-terör yasaasının onlara verdiği tüm olanakları kullanarak, tam bir ikiyüzlülükle işkenceyi önleyecek diye sundukları, aksine işkenceyi yasallaştırıcı maddeler içeren CMUK'ları, Olağan Üstü Hal Bölgelerindeki askeri otoritelerinin yetkilerini artırıcı düzenlemeler vb. ile birlikte sivil yönetim içerisinde darbeyi gerçekleştirdiler. Meclis, MGK emirleri doğrultusunda çalışmaya başladı. Hükümet alacağı her siyasi kararı Genel Kurmaya onaylatmak durumunda ve her siyasi belirlemeyi generaller yapıp, tavır geliştirebiliyorlar.

Tercihlerinde fonksiyon oynayan bir diğer etkende amaçladıklarını gerçekleştirebilir bulmalarındır. Halka, üstü kapalı bir biçimde de olsa açıklayarak, destek bulabilecekleri düşüncesine varmalarının bir nedeni, karşıla-

rına aldıkları esas gücü, çeşitli eksikleri bağrında taşıyan, bir ulusal hareket olmasıdır. Zaten var olan şövenist duyguları körükleyerek, yaratacakları provakasyonları da kullanarak, Komünist ve Devrimci Hareketlerin, Ulusal Hareketle aralarındaki farkı karartmaya çalışıp, aynı amaçlı gibi göstererek kitlesel bir destek bulabileceklerine inanıyorlar. Vatanın bölünmez bütünlüğü, dış güçlerin parmağı, Ermeni oyunu vb. demagogileri kullanarak, kitlelerin gerici yanlarına hitap ederek geliştirmeyi, zaten feodal ceberrut yönetim altında olmanın bulaştırdığı şiddete eğilim ve ona hoşgörü ile bakmanın da etkisiyle, vahşetlerinin kabul göreceğini, en azından ciddi bir karşı koyuş olmayacağını umuyorlar. Aynı zamanda, önemli bir gerileme ve çöküş yaşayan sosyal-emperyalist kampı sosyalist kamp diye yutturmanın avantajıyla ML ve sosyalizm aleyhine kullandıkları ideolojik gücü, kitlelerdeki moral bozukluğu ve umut erezyonunu da terörü açıktan uygulayabilmelerine olanak sağlayıcı, yardımcı olucu bir kazanç olarak görüyorlar. Onlara, terörün yaygınlaştırılmasının ve azgınlaştırılmasının mevcut koşullar içerisinde de mümkün olduğuna inanmalarını sağlayan bu ve benzeri verili koşullardır. Terörü bu şekilde azdırmalarının kendilerine darbeye nazaran çok yönlü kazançlar sağlayacağını iyi biliyorlar.

"Topyekün Savaş"ı açıkça ilan ederek, psikolojik bir etki yaratacaklarını ve bu etkiyi de halkı sindirmekte kullanabileceklerini de hesaba katıyorlar. "Biz demokrasi içerisinde kalmazsak, kısa zamanda sorunu çözeriz"

yalanı ile hem bugüne kadar süre gelen acizliklerini gizlemek, hemde artık "demokrasi" kaygılarını terkettikleri için "kesin kazanacağız" imajını doğurmak istiyorlar. Aslında ilan ettikleri savaşlarının, "demokrasi" terk edilerek, yerine terörün konulması olmadığı, yalnızca vahşi terörün dozunun arttırıldığıdır. "Topyekün savaş" olarak adlandırmaları somut olguyu ortadan kaldıramaz. Bütün bu olguların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini engelleyemeyeceği yakın zamanda görülecektir.

"Topyekün savaş"ı kamuoyuna açıklamadan önce bunun, hangi araçlarla, nasıl bir gelişme seyri izlenerek, hangi dozda gerçekleştirileceğinin kararlarını verdiler. İlk elde gerçekleştirmeye çalıştıkları, içeride olsun, dışarıda olsun terörün bu boyuta sıçratılmasına, çeşitli gerçeklerle ve çeşitli biçimlerde karşı çıkabilecek, onların sınırlı da olsa dizginlenmelerine neden olabilecek, güçlerin karşı çıkışlarını engelliyebilmek onu sağlayamazlarsa törpüleyerek daha az zarar verir hale getirmek. Bunun için alternatiflerini, daha da vahşi olacak olan Askeri Faşist Cunta'yı bir tehdit olarak, yakın bir gelecekte gerçekleştirilebilecek, somut bir olgu olarak kullandılar.

Terörü azgınlaştırmalarında "haklı" olduklarını anlatabilmek için bolca yalan ve demogoji içeren propagandalarına hız verdiler. İdeolojik cephelerindeki tüm silahlarını kullanarak birleştirebilecekleri tüm güçleri birleştirerek, karşılarındaki, kendilerine silahla ve radikal bir biçimde karşı koyanları yalıtıma çalıştılar. Toplumun çeşitli katmanlarını olaylarda taraf olmaya zorla-

yarak, tehditlerini kullanarak düşüncelerini açıklatıp, dikte ettirdeklerini söyleyerek, saflarına çekmeye uğraştılar. Üniversitelerden "yüksek" yargı organlarına kadar her kesimden düşünce ve tavır aldılar. Burjuva-feodal parti ve çevrelerin kendi iç çelişkilerini bu mücadeleye yansıtılmalarını, hareketlerini kısıtlayıcı davranışlara girmemelerini özellikle isteyerek, yazılı ve görsel basın'ın öneminden hareketle onlara özel önem verip "Mehmetçik gazeteci" yaratarak, Toplumsal Mutabakat sağladılar. Bütün bunlara ek olarak açacakları savaşta ihtiyaç duyacakları askeri örgütlenme ve düzenlemeleri gerçekleştirdiler. Teknik araç-gereç ihtiyacını giderip yeni yeni silahlar aldılar.

Tüm istediklerini gerçekleştirebilmelerine karşın, darbe tehdidini rafa kaldırmayıp muhapplarının başında Demoklesin kılıcı gibi sallamaya devam ediyorlar. Bu şekilde "çözüm" bulamazlarsa yine darbeye başvurabileceklerini belirtmekten geri durmuyorlar.

Kendi cephelerindeki planlarını gerçekleştirmenin yanında, halk cephesi ilede ilgileniyor, kazanabilecekleri güçleri kazanmak, tarafsızlaştırabilecekleri güçleri tarafsızlaştırmak; ya da açık hedef olmadıklarını ilan ederek; sessiz kalmalarını, açıktan eyleme geçmemelerini sağlamak amaçlı girişimlerde bulundular. Bu yolla hedefi küçültebilmeyi umdular. Kuşkusuz bu politika küçültülen hedefte olmayanların dost olduğu anlamına gelmiyordu. Bu tavırlarıyla, yalnızca çiban başları tamizlenirken onlara dokunmayacaklarını söylüyorlardı. Böylelikle saldırı ve

kırımlarını esas hedeflerindeki güçler üzerinde yoğunlaştırdılar.

Bu sürecin devamında yaşayarak ve devam ettirerek "Topyekün savaş"ı ilan ettiler. "Topyekün savaş" iki boyutta ele alınıyordu. Dış hareket kısmını, uluslararası diplomatik faaliyetlerle tehdit, şantaj, rüşvet dahil her türlü yöntemi kullanarak destek bulmak ve başta Kürt Federe Devletinin izni ve desteği ile giriştikleri sınır ötesi harekate karşı çıkılmaması olmak üzere, mücadelelerinde kendilerine destek verilmesini, içerde girişecekleri katliamlara karşı sessiz olmalarını vb. istediler. Emperyalistlerden izleyecekleri yöntemi öğrenip, onaylarını aldılar. Zirvesini, kukla Kürt Federe Devleti ile birlikte gerçekleştirdikleri ve yeniden başvurabileceklerini söyledikleri Kuzey Irak'a askeri müdahalenin oluşturduğu, dış hareketi esas olarak tamamladılar. O tali bir biçimde gündemdeki yerini korurken, iç harekate başladıklarını ilan ettiler.

"İç hareket"tan amaçladıkları, tüm muhalefet odaklarını ezmek olmakla birlikte, hedeflerinin göbeğine gerilla hareketlerini ezmek, gerilla hareketleri içerisinde ise ulusal kurtuluşçu kuvvetleri ezmek oturuyor. Başarıya da başarısızlıklarının kıstasının bu olacağını, doğru bir biçimde, tespit ettiler.

Egemenler, kaçınılmaz olan hesaplaşmanın bir üst evresini kendi güç ve hazırlıklarına göre en uygun zaman olarak belirledikleri dönemde yaşatmaya ve istedikleri koşul ve zamanda savuşturarak sonuç almaya çalışıyorlar. Bu hesaplaşma ile, gelişen ulusal hareketi geriletebilmenin yanında, uzun vadede kendi-

T.C'nın Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaş, insanların yanısıra doğa ve hayvanları da yokediyor.

leri için, sınıfsal özü nedeniyle, daha ciddi bir tehlike arzeden ve gelişip, giderek daha büyük bir güç haline gelerek somut bir alternatif oluşturma potansiyeli taşıyan Komünist hareketi ve kendilerine ciddi darbeler indiren devrimci hareketleri boğabilmeyi umuyorlar.

Savaşan güç olarak, düşmanı, esas olarak kendi gücümüzle karşılama hesaplarını unutmadan, onun karşısına dikebileceğimiz her gücü dikmeliyiz. Ancak savaş kitleleri içerisine çekebilirsek kazanacağımızı unutmamalı ve kitleleri kazanmaya, onları harekete geçirmeye çaba harcamalıyız. Devletin saldırılarını yönelttiği alanlardaki saldırılarının etkisiz kılınabilmesi yalnızca o alanlardaki güçlerin karşı koyuşuyla mümkün olabilecektir.

İç hareket'in yalnızca "Olağan Üstü Hal Bölgesi" ile sınırlı kal-

mayacağını, tüm ülke sathına yayılacağını açıklayan Genel Kurmay Başkanı, bunun için gerekli hazırlıkların tamamlandığını, Ordu birliklerinin ve özel kuvvetlerin hazır beklediğini ilan ediyordu. Gene gerilla savaşının hali hazırda sürdürdüğü bölgeler ve büyük kentler dışında, yeni yeni "hassas iller" haritaları yayınlamakla mücadelenin hızlı gelişmesinin olduğu bölgelere yönelik özel hazırlıklarının olduğunu ve özel saldırılarının olacağını açıklıyorlar. İlk hedeflerimiz Cudi, Tendürek gibi dağlar deyip, ikincil olarak Ergani, Hani, Genç gibi ilçelere saldıracaklarını ilan ediyor, yalnızca gerillanın değil sivil halkın da hedeflemesi arasında olduğunu pervasızca açıklıyorlar.

Bütün bu verileri baz olarak aldığımız da; iç hareketlerinin dizginsiz bir zulüm ve vahşet olduğunu, Kürt halkına karşı toplu katliamların hazırlandığını, Kürt köylerinin bombalanarak yakılıp yıkılacağını, Kürt köylülerinin

terörle yıldırılarak göç ettirilme-ye çalışılacağına, işkencelerin, toplu gözaltına almaların ve toplu tutuklamaların olacağına, kontr-gerilla aracılığıyla "faili meçhul" cinayetleri işlemeye devam edeceklerini, kentlerde ev baskınlarının, sokak "infazlarının" artarak süreceğini, gözaltında "kayıp"ların artacağını, gerilla katliamlarına hız vereceklerini vb. vb. söyleyebiliriz. "Kar da bize engel olamayacak" diyerek iç harekate kış koşullarında devam edeceklerini ve sürdüreceklerini belirtiyorlar. Şu anda bu iç hareketleri bütün hızıyla sürüyor. Kürdistan'da dağlar kuşatılıyor, binlerce kişilik askeri gücün katıldığı ve ağır silahlarla helikopterlerin kullanıldığı operasyonlar sürdürülüyor. Köylüleri katledip, evlerini yakıp yıkarak göçe zorluyorlar. Toplu tutuklamaları, sorgusuz yargısız tekil cinayetleri ve her yönlü terör'ü sürdürüyorlar. Terörlerinin vahşilik derecesini anlayabilmek için günlük basını takip etmek yeterlidir. İç hareketin hedeflerinde olan demokratik basın organları ve kuruluşlara, işçi-memur-öğrenci... kitle hareketlerine yönelik saldırıları devam ediyor, Batıda da saldırılarını sürdürerek cenazelere katılan halkı dahi toplu bir biçimde tutuklama yoluna gidiyorlar.

Saldırılarına kitleleri de katmak, onların desteklerini almak için de harekete geçiyorlar. Sivil faşist güçleri örgütleyerek, çeşitli bahanelerle kitleler içine salarak, kitlelerin en geri yanlarına seslenip, şövenist duyguları şahlandıрма çabası içine girmektedirler. Katledilen devrimcilerin cesetleri başında polislerin "zafer" çığıkları eşliğinde bayrak dalga-

landıran, faşist sloganlar atan bu güçler, devlet kurum ve kuruluşları tarafından desteklenmekte, daha kitlesel gösteriler için devlet televizyonunda, gazete ilanlarında Valilikler "meydana" çağrısı yapmaktadırlar. Her PKK eylemi karşısında özel olarak gösteriler düzenlenmeye çalışılması, bu gösterilerin tamamen Kürt aleyhtarı bir biçime büründürülmesi, Kürtlere ait işyerlerinin, evlerin yağmalanması, taranması, yoldan geçen Kürt kökenlilerin linç edilmesine dövülmesi hep bu politikanın ürünüdür. İlan edilmiş bu savaşın bir tarafını ulusal haklar için mücadele yürüten Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız ve onun öncüleri devrimci ve komünistler, diğer tarafını da komprador patron-ağa devleti oluşturuyor.

"İç Harekatın" Panzehiri Süreklileştirilmiş Yaygınlaştırılmış ve Güçlendirilmiş Toplu Direnişlerdir

Egemenlerin bu kapsamlı ve planlı saldırılarına, aynı ölçüde kapsamlı ve planlı bir şekilde karşılık vermek gerekiyor. Boşa çıkartılan her saldırının bizi hedefimize biraz daha yakınlaştıra-çağı unutulmadan, karşı saldırıya dönüştürebilmenin yolları aranmalıdır. Devletin izlediği yöntemler, kullandıkları taktikler ve araçlar iyi tahlil edilmeli, gerek ideolojik saldırıları ve propagandaları, gerekse de pratik-askeri saldırıları iyi değerlendirilerek amaçlarına ulaşmaları engellenmelidir. Onlara karşı kullanacağımız genel silahların yanında, bu sürece özgü silahlarımızı,

onları ve halkı iyi tahlil ederek kendi gücümüzü objektif olarak değerlendirerek, yaratabilmeli, geliştirebilmeliyiz.

Şunu unutmamalıyızki; belirli koşullarda verilen bir mücadele, mücadele edilen gücün niteliğinde veya davranışındaki değişimlerle birlikte, ona uygun değişiklikleri gerektirecektir. Bu değişikliklerin niteliğini, boyutunu belirleyecek olan etmen verili koşullardaki değişikliklerin niteliği ve boyutudur. Koşullardaki değişimlere rağmen, bizler, propaganda, teşhir faaliyetlerimizden, örgütlenmemize, saldırı ve savunma yöntemlerimize kadar gerekli olan değişiklikleri yapmıyor, hala eski araç ve yöntemlerle mücadeleye devam ediyorsak, eksik olan birşeylerin olduğundan emin olmalıyız. Mücadele araçlarımızı ve yöntemlerimizi belirleyen koşullar, objektif şartlar, bizim ve düşmanın subjektif durumu, kullanılan araçlar vb. olduğuna göre bunlardaki her değişikliğin boyutuna koşut olarak değişikliklere, yenilenmeye gitmemiz gerektiği de açıktır.

Bu nedenle, gerek genel yönelimdeki değişiklikler, gerekse de özgül alanlardaki değişiklikler hesaba katılarak yönelimimiz belirlenmelidir. Devletin bizi yalıtarak, tecrit etme politikasını boşa çıkarmak, onun almayı umduğu halk desteğinin önünü kesmek özel bir önem taşır. Birleştirebileceğimiz tüm güçlerin birleştirilmesi ve kendi güçleri oranında mücadele içerisine çekilmesi gerekiyor. Savaşın ateşinin iyice kızışmasının sonucunda, savaşa bu ateş gücüyle katılacak olanların da katkılarının olabileceği unutulmamalı ve onlardan sağlayacağımız yarar kü-

çümsenmemelidir. Olanakların elverdiği her alanda harekete geçirilebilecek tüm siyasal gruplar harekete geçirilmeli, onları bir araya getirip, savaştırmak için emek harcanmalıdır.

Azgın devlet terör'üne karşı geri çekilme, düşmanın azgın saldırıları sonucunda saldırıların ivmesini düşürme, savunma pozisyonuna geçerek saldırıları savuşturma düşünülmemelidir. Kitlelerin ruh hali gerilememekte ve devrimci durum, içinde bulunduğumuz koşullarda ilerlemeler kaydetmektedir. Bu koşullarda savunmaya-geriye çekilmek devrimin yarınki yenilgisinin habercisi olacaktır.

Savaşan güç olarak, düşmanı, esas olarak kendi gücümüzle karşılama hesaplarını unutmadan, onun karşısına dikebileceğimiz her gücü dikmeliyiz. Ancak savaşı kitleleri içerisine çekebilirsek kazanacağımızı unutmamalı ve kitleleri kazanmaya, onları harekete geçirmeye çaba harcamalıyız. Devletin saldırılarını yönelttiği alanlardaki saldırılarının etkisiz kılınabilmesi yalnızca o alanlardaki güçlerin karşı koyuşuyla mümkün olabilecektir. Diğer alanlardaki mücadeleler ve destekler sınırlı bir etkide bulunabilirler. Saldırıyla ilgili alanlardaki güçleri örgütleyerek, onlara hareket tarzı, örgütleniş şekli vb. noktalarda politikalar sunarak, savaştırabilmeliyiz. Kendilerine yönelen saldırıları, göğüslerini siper ederek karşılamalarını öğretebilmeliyiz.

Yarını kurma düşüncesine sahip olanların eninde sonunda

bir açık hesaplaşmaya, karşılıklı olarak tüm güçlerini kullanarak cepheden savaşa girmekten kaçınamayacaklarından hareketle, bu açık hesaplaşmada kaçınan, o günü sürekli olarak ertelemeye çalışan anlayışların önüne set çekilmeli, bu düşüncenin gerçekte kavga kaçını, pasifist, reformcu bir düşünce olduğu, onlara kavratılarak hesaplaşma içerisine çekilmelidirler. Cepheden gerçekleşecek ve sonuç almaya yönelik saldırıları, bizim ne zaman ve nasıl başlatacağımıza ilişkin kendi stratejimiz olmasına ve topyekün saldırıyı o zaman başlatmak istememize karşın, düşmanda bizim için uygun koşullar oluşmadan, kendi durumuna göre en uygun koşullarda bu saldırıyı başlatabilir. Dolayısıyla irademiz dışında, kapsamlı bir hesaplaşmayla yüzyüze gelebiliriz. Böylesi durumlarda paniklenmeyip yeni duruma uygun mevzilenişler alarak düşmanın saldırılarını karşılamalıyız.

Bugün ilan ettikleri savaş, nihai hesaplaşma olmasada, sıradan bir saldırıdan farklı olarak, sürekli var olan ezen ezilen savaşımında var olacak olan ana çarpışmalardan birisini oluşturuyor. Bu durum bizim açımızdan ön görülmeyen bir gelişme değildir. Bu çarpışmanın gerekli kıldığı önlemleri almamız ve radikal mücadeleye daha sıkı bir biçimde sarılmamız. İktidarı alma mücadelesi içerisinde çok daha vahşi ve kapsamlı saldırılarla karşılaşacağımız, çarpışmalara gireceğimizi biliyoruz. Amacımız iktidar hedefine ulaşabilmek için sınıf savaşını yaygınlaştırmak ve halka mal ederek, onunla bütünleştirmektir.

Azgın devlet terör'üne karşı

geri çekilme, düşmanın azgın saldırıları sonucunda saldırıların ivmesini düşürme, savunma pozisyonuna geçerek saldırıları savuşturma düşünülmemelidir. Kitlelerin ruh hali gerilememekte ve devrimci durum, içinde bulunduğumuz koşullarda ilerlemeler kaydetmektedir. Bu koşullarda savunmaya-geriye çekilmek devrimin yarınki yenilgisinin habercisi olacaktır.

Devlet bu saldırısı ile devrimi boğmak istiyor. Saldırısının odağında gerilla güçlerine yönelik saldırıları oluşturuyor, ama onunla yetinmiyor, gerillaya pratik, askeri ve siyasi destek sunan herkesimi hedefliyor. Amacı gerillayı katletmek, köylülere saldırarak onların gerillaya desteklerini engelleme, köyleri boşaltarak "bataklığı" kurutmak, kentlerdeki savaşan güçleri imha etmek ve geliştirilen muhalefeti ezmek. Bizler, zaferin kaçınılmaz olarak, bizim tarafımızdan kazanılacağı gerçeğinden şaşmadan, bunun ancak, savaşın gereklerini yerine getirerek, muazzam fedakarlıklar, kararlılık ve çaba gösterilerek kazanılabileceğini unutmamalıyız.

İlan edilmiş savaş, tek bir cepheye yönelik değildir, önemleri farklı olsa da her cepheden açılmış bir savaştır. Karşı saldırı da her cepheden örgütlenmek zordur. Radikal güçlerin yanında işçi-köylü-memur-öğrenci kitlelerine, demokratik örgütlenmelere, legal devrimci basına yönelik olarak sürdürülen bu sindirme hareketine bu muhalefet güçleri içerisinde karşı koymak gerekiyor. "Topyekün savaş"lar ancak **"TOPYEKÜN KARŞI SAVAŞ"**la etkisiz kılınabilir.■

Not: Fotoğraflar Özgür Gündem Gazetesinden Alınmıştır.

TÜRK-İŞ 16. GENEL KURULUNDA YİNE İŞÇİ SINIFI SATILDI

*"Türk-İş 16. Genel Kurulunda Sadece Vitrin Değişti.
Yılmaz Gitti Meral Geldi"*

ANKARA

33 sendikadan 452 delegenin katıldığı Türk-İş 16. genel kurulu 7 Aralık'ta DSİ konferans salonunda başladı. Ülkemizde sarı sendikacılığın en güçlü örgütü olarak öne çıkan Türk-İş sınıfa ihanet ve patronlara yaltaklanmayla geçen 40 yıldan sonra değişim isteğiyle yanıp tutuşmaya başlamıştı. Ama tabandaki işçinin "Yoğun değişim isteği"... sendika ağalarının kendi aralarında koltuk değiştirmesinden öte bir etki yaratmadı.

Daha genel kurul başlamadan yeni yönetim için adaylar belirlenmişti. SSK'da Türk-İş'in temsilcisi olarak yönetim kurulu üyeliği yapan Türk-İş Mali Sekreteri Enver TOÇOĞLU SSK'da ortaya çıkartılan yolsuzluklardan dolayı MOĞOLTAY tarafından görevden alınınca Şevket YILMAZ'a bayrak açarak ayrı bir liste arayışına geçti. Geçen genel kurulda Şevket YILMAZ'dan "Bir daha aday olmayacağı ve kendisinin genel başkan olması için çalışacağı" sözü alan Türk-Metal'in faşist genel başkanı Mustafa ÖZBEK'te, YILMAZ yeniden aday olacağını açıklayınca yeni arayışlar içine girdi. ÖZBEK ile TOÇOĞLU'nun imdadına, Harp-İş'in çiçeği burnunda genel başkanı İzzet ÇETİN ve Zonguldak maden işçisinin ipliğini pazara çıkardığı GMİS genel başkanı Şemsi DENİZER yetişti. Şevket YILMAZ'ı devirmek büyük üklüstiyle yola çıkan bu tayfaya sonradan sağdan soldan 23 sendika katıldı.

Kendilerini değişim grubu olarak adlandıran bu sendikalar Kızılcahamam'da yaptıkları toplantıdan bağlayıcı kararlarla çıktılar. Bayram MERAL'in başkanlığında Sağ-Sol ittifakın bir listesi belirlendi. Belediye-İş genel başkanı Fuat ALAN sağcılarla iş birliği yapmayacağını belirterek bu gruptan koptu ve Şevket YILMAZ'ın listesine girdi. Söylentilere göre Fuat ALAN'ın solculuğu

yaymlandığını belirterek iki grubun koltuk kavgalarına alet olmayacaklarını söylediler.

Genel Kurul öncesi İstanbul Sendikalar Platformu'nda iki listeye karşı olduğunu açıklamış ve sınıfın çözüm bekleyen sorunlarını değişim grubu gibi sendikal bürokrasinin kurumlaşması olarak ortaya çıkan ittifakların çözemeyeceğini belirtmişti. Hava-İş başkanı Atılay AYÇIK de-

Bayram Meral ve Kurmayları...

Belediye-İş sendikasının Türk-İş'e olan 2,5 milyar dolayındaki aidat borcunu Şevketçi TES-İŞ sendikasının ödemesinden kaynaklanıyor. Genel Kurul'un ilk günü bir basın açıklamasıyla iki listeyi de suçlayan Fuat ALAN'ın gönlütün nerde olduğunu herkes biliyordu. Konuştuğumuz Belediye-İş delegeleri bu açıklamanın kendilerine danışılmadan

ğişimden sağın, sola dayatması olduğu kaygılarıyla uzak durmuştu. Hava-İş'in dışında Tümtis, Basın-İş (Genel başkan ve Ankara il başkanı dışında tüm delegasyon) ve Petrol-İş delegasyonundan tek tek insanlar da koltuk kavgalarının uzağında durma kararlılığındaydılar. Ama devrimci-demokrat delegeler genel kurula hazırlıksız yakalanmışlardı. Bu grup 9

Aralık'ta kendilerini sosyal-demokrat olarak adlandıran İl sendika başkanıyla bir görüşme yaptılar ve değişimden ayrılıp, kendileriyle ortak bir liste hazırlamalarını talep ettiler. Sendika başkanları değişime katılımlarının bir ilke yanlışı olduğunu kabul ettilerse de, dönüşü olmayan bir yola girdiklerini belirtip teklifi reddettiler. 140-150 delegesi olan sol sendikaların bu gücü pazarlık unsuru olarak öne sürüp yönetime birkaç adam sokmak hesapları vardı. "Kızılcahamam'da 8,5 saat de Bayram MERAL'ı ÖZBEK'e karşı seçtirdik ama 8,5 dakikada alt yönetimi seçildi. Alt yönetim seçimlerinde oyuna geldik" diyorlardı. Liman-İş başkanı Hasan BİBER ise "zamanında uyarın olmadı artık geri dönmem" diyordu. Aynı bir liste çıkartmayan devrimci-demokrat delegeler her iki yapının da değişim ve mücadele adına özlenen çerçeveyi düşürmediğini, bu nedenle iki yapıdan birini tercih etmek yerine, kendilerine güven veren demokrat unsurlara oy vereceklerini bir bildiriyle açıkladılar.

Başa Dokunmayın

Polisin içerde ve dışarda olağan üstü güvenlik önlemleri aldığı, sivil polislerin cirit attığı genel kurulda,

ilk konuşmayı yapan genel başkan Şevket YILMAZ hükümeti fena halde haşladı ve ulusun devlete güveni kalmadığını belirtti. Baş uşağının işçilere şov yapmak için bile olsa böyle boyundan büyük laflar etmesine içerleyen DEMİREL kürsüye geldi ve: "Bindiğiniz dalı kesiyorsunuz. Devlet baş, hükümet şapka gibidir. Şapka eskirse yeni bir şapka alıp takarsınız, baş eskirse ne yapacaksınız?" diyerek Şevket'i ve diğer sendika ağalarını "mantıklı" düşünmeye davet etti. Delegeler konuşmacı olarak kürsüye gelen diğer parti başkanlarına da DEMİREL'e olduğu gibi pek yüz vermediler.

Bizler Maddi Hayatı Üreten Sınıfın Temsilcisiyiz

Genel kurul ikinci gününden başlayarak, 33 sendikaların yönetici ve delegeleri sırayla kürsüye gelerek konuştular. Bu konuşmalarda ağırlıklı olarak hükümetin iki yüzlü politikaları, Türk-iş yönetiminin tıkanmışlığı, 12 Eylül'ün faşist iş yasaları, doğuda sürdürülen kirliliğe savaş, işten çıkartmalar ve taşeronlaştırma eleştirildi. DİSK ve Hak-İş'le birleşme, anayasanın değiştirilmesi, Sağ-Sol işçilerin sınıf kardeşliği, Türk-İş önderliğinde bir işçi partisi kurulması

gibi öneriler getirildi. Gerici sendikaların MANUKYAN'ın vergi rekortmeni olmasından ve Bosna-Hersek'e asker gönderilmemesinden sık sık yakındıkları da gözlemlendi.

Kenan ŞİMŞEK (Hava-İş Delegesi): Maddi hayatı üreten sınıfın temsilcisiyiz... Burda yarınımız bu günümüz geleceğimiz hakkında çerçeve çizilmemiştir... 12 yıl içinde sermaye kârına kâr kattı ama bağıranda çağıranda onlar, oysa biz burada tavrımızı koyamadık. Türk-İş yönetimi durumdan birinci derecede sorumludur.

AtılAYÇİN (Hava-İş Genel Başkanı): Burası Türkiye İşçi sınıfının meclisidir, burda yapılan konuşmalar koltuk kavgasından sıyrılmak zorundadır, sınıfın kongresi onun gibi kavgacı olmak zorundadır. Türk-İş yönetimi iflas etmiştir... Bizim sorunlarımızı iktidarın kapı kulluğunu yapmakla çözülmez... İşçi sınıfının sorunları iş yerlerindeki örgütlü mücadeleye çekilmedikçe çözülmez... Şevket gitmeli derken onun anlayışını devam ettirecek insanlar gelmeli demiyorum... Demokratik sınıf ve kitle sendikacılığını ilke edinmiş herkese gelin birlikte olalım diyoruz.

Hüseyin KAYABAŞI (Türkiye Maden-İş Genel Başkanı): Türk-İş Mehmet MOĞOLTAY kadar işçi sınıfının sorunlarının çözülmesi için çaba göstermedi.

Sabri TOPÇU (TÜMTİS Genel Başkanı): Sendikal hareket Kangren olmuştur.

İzzet ÇETİN (Harb-İş Genel Başkanı): Güneydoğu da bir iç savaş sürerken, ekonominin yükü çalışan sınıflara taşınmak isteniyor.

Mithat SARI (Selülöz-İş Genel Başkanı): 12 Eylül hukuksuzluktur. 12 Eylül'ün getirdiği dayatmacı düzene ayak uyduran Türk-İş yönetimi anayasa oylamasında tüm iş-

Değişim grubu seçimden önce sarmaş dolaş. Özbek-Meral kutsal ittifak

çileri sandık başına davet etti. 12 Eylül döneminde hepimiz devekuşu gibi başımızı kuma gömmedik mi? Karşı tavrı koyamadık, anayasayı biz kabul ettik, şimdi de değiştiremiyoruz. Türk-İş'i taban harekete geçirdi. 89-90-91 eylemleri tabanın eylemleridir.

Munzur PEKGÜLEÇ (Deri-İş delegesi): Bugün işkence, baskı, sömürü devam ediyor. Gözümüze baka baka bizi aldatmaya devam ediyorlar... Devlet bir sınıfın iktidarı biçimidir. Sizler elinizi yakmayı göze alamazsanız size temsil gücü vermiş işçi sınıfını yakmalarına fırsat verirsiniz. Türk-İş'in politikası düzen içi uzlaşmaya açık bir politikadır. Bu genel kurulda bu politikalar mutlaka değiştirilmelidir. Şevket'e karşı olduklarını söyleyenler cesaretsiz, yuvarlak laflar ediyorlar. Bunun adı muhalefet, Türk-İş'i değiştirmek değildir... Kürt sorununu çözecek olan Türkiye işçi sınıfıdır.

İbrahim EREN (Kristal-İş Genel Başkanı): Sendikalar ya etkili olacaklar, ya da marjinal örgütler olarak ağlama duvarına dönecekler. Sendikal hareketin sorunları kronikleşmiştir. Türk-İş kendi işlevi için yeniden düşünülmelidir. Günümüzde sendikalar sadece talep eden değil çözüm üreten, öneren kurumlar da olmalıydılar.

Metin TIRYAKIOĞLU (BASISEN Genel Başkanı): Yeni dünya düzeni aslında düzensizliktir. Vahşi kapitalizm hortluyor.

Türk-İş Yönetimi Günah Çıkartıyor

Genel kurulda altıncı gün Türk-İş yönetim kurulu üyelerine ayrılmıştı. İlk sözü alan Genel Teşkilatlandırma sekreteri Mehmet BAMYACI, TOÇOĞLU'nun görevden alınmasını eleştirdi. Şevket YILMAZ'ı üç kez ameliyat geçirmiş, fedakar bir başkan olarak tanıttı: "İçlerinde en başarısız da bendim. Türk-İş yöneticileri olarak aramızdaki sorunları mektupla halletmeye çalıştık. Beşimiz çok az bir araya geldik" diyerek niye başarılı olamadıklarının ip uçlarını verdi. BAMYACI yeniden aday olmayacağını söyleyerek

kürsüden ayrıldı.

Genel Eğitim Sekreteri Mustafa BAŞOĞLU'da dertliydi. "Bayram Meral beni Şevketçi sandı, Şevket beni aday göstermedi, onun için aday değilim. Başkan uysal sekreter arıyor, ben yapamam. Eğer bu gidişim konfederasyonun yararı için gerekiyorsa Başoğlu feda olsun."

Genel Mali Sekreter Enver TOÇOĞLU ise basına çattı: "Basın beni yanlış lanse etti. Yolsuzluktan değil, görevini kötüye kullanma ve ihmalden soruşturmayla uğradım" dedikten sonra SSK yolsuzluğundan kendisini aklamak için uzun uzun konuştu.

Türk-İş Genel Sekreteri Orhan BALTA ise Şevketin sağ yanında oturamaktan yakındı. kişisel sürdürmelerden iş yapamadık dedi. Tekrar aday olamayacağını belirttiği sonradan istediğinin üç yıl daha sendikası Tek Gıda-İş'in başında kalmak olduğunu söyledi.

En büyük başkan sloganlarıyla kürsüye en son gelen Şevket YILMAZ en büyüğün Allah ve Türk-İş olduğunu söyledikten sonra günah çıkartmaya başladı: "Bana işimi halletmediğimi, ilgilenmediğimi söyleyen bir kişi çıksın onun elini öpeceğim. Makamıma kimse bu güne kadar randevuyla girmedim." Şevket başkan ne kadar eski işçi olduğunu göstermek için amele birliği sicil numarasını da bu arada okudu. Tabanın değişim istememesine kanıt olarak sendika genel başkanlarının % 95'inin yeniden seçildiğini gösterdi. Şevket YILMAZ, Bayram MERAL ile 10 gün öncesine kadar yediğinin içtiğinin ayrı gitmediğini kendisine muhalif olmasına şaşırdığını belirtti. Yılmaz yeniden seçilemeyeceğini anlamının verdiği rahatlıkla herkese çattı ve kürsüyü terk etti.

Genel Kurulun Ardından İşçi Sınıfı ve Türk-İş

13 Aralık'ta yapılan seçimle Türk-İş genel kurulu sona erdi. Değişim grubunun listesi seçimi farklı kazandı. Bayram MERAL genel başkan olurken Genel Sekreterliğe Şemsi DENİZER, Genel Mali Sekreterliğe Enver TOÇOĞLU (Yeniden) Genel Eğitim Sekreterliğine Salih KILIÇ Genel Teşkilatlandırma Sekreterliğine ise Sabri ÖZDEŞ se-

çildiler.

Değişim grubunu oluşturan sendikalar Genel Kurul boyunca Şevket YILMAZ yönetiminden ayrılan noktalarını ortaya koyamadılar. Sadece üç yıl içinde yıpranan yönetimin icraatlarını dil ucuyla eleştirdiler. Yapılacak bir eleştiriye hiç bir değişimci yanaşmadı. Çünkü bu koltuk koalisyonunu oluşturan sendikacıların hepsi, şu anki yönetimle aynı ateşte yandıklarının bilincindeydiler. Genel kurulun hemen ardından yaptıkları açıklamalar hükümete fazla zorluk çıkartmayacaklarının taahhüdü gibiydi. Burjuva basınının yüzde kaç solcu olduğunu araştırdığı, ehven-i ser olarak lanse edilen Bayram MERAL; Zonguldak işçisinin pratik içinde maskesini düşürdüğü Mercedes düşkünü Şemsi DENİZER; Eski yönetimin günahları ve SSK yolsuzluğu skandalı ile iyice teşhir olmuş bir sınıf düşmanı Enver TOÇOĞLU; Tarım işçilerinin grevini satmakla meşhur Sabri ÖZDEŞ; ve Türkiye'nin en gerici (İşveren Sendikası) sendikalarından Türk-Metal'in Genel Sekreteri Salih KILIÇ'tan oluşan yeni yönetim kurulu önümüzdeki üç yılda icraatlarıyla eski yönetime rahmet okutacağı benziyor.

Devrimci-Demokrat sendikaların kürsü kullanımı dışında pek bir varlık gösteremediği Türk-İş 16. genel kurulu düzen içi sendikal yaklaşımların kıyasıya bir koltuk kavgası olarak geçti. 1989'lardan başlayarak 1991'e kadar hızla yükselen bir eğri çizen işçi sınıfı hareketliliğinin sınıf mücadelesine kazandırdığı değerler genel kurula gerçek ağırlığında yansımada. Genel kurula büyük umutlarla gönderilen delegelerin çoğu iki kötüden birini seçmek tercihiyle karşı karşıya bırakıldılar. Taban değişim istiyor sloganını dillerinden düşürmeyen sendika kodamanları sınıfın yoğun tepkisini düzen içi kanallara akıtmayı başardılar. Ama tezgahdaki işçinin beklentilerinin önümüzdeki yıllarda Türk-İş'e hakim olan sınıf uzlaşmacı sendikal statükoyu sarsması kaçınılmaz görünüyor. ■

İşçiler,

"Geliyoruz, Gelecek Ellerimizdedir" Diyerek Ayağa Kalkmadığımız Sürece Kaderimizi Hep Başkaları Çizecektir!

Hemen her toplu sözleşme döneminde patronları korku ve telaş sarıp kinleri ayaklanırken, işçileri tatlı bir heyecan sarar ve özlemlerle dolup taşarlar. İşte emeğinin hakkını isteme zamanı yeniden gelmiştir. Kıt-kanaat geçindiği, evde geçim sıkıntısıyla birlikte huzursuzlukların da boyutlandığı bu dönemin geçeceği özlemiyle ve umuduyla sendikaya daha çok gidip-gelmeye, arkadaşlarına daha çok danışmaya, radyo ve TV. haberlerini daha bir cankulağı ve merakla izlemeye başlar. Yaşadığı süreçte aslında işçi sorunlarına duyarsız kalan sarı sendikacıya olan kızgınlığı yeniden beklentiye dönüşür. "Hadi be aslanım, sana onca da para veriyoruz, haklarımızı iyi savun" diye düşünür. Yeniden ona karşı sıcak duygular oluşturmak için -- zira anlaşmayı o yapacaktır- çaba gösterir. Bir yandan da komünist işçiler ısrarla sıkıştırılmaktadırlar." Gözünü aç, oyalamalara karşı çık. bize katıl. Kaderimizi kendimiz çizebiliriz. geleceği kendi ellerimizle yaratalım" diye. Bunlarda nedir ki? Biz kendi kaderimizi kendimiz nasıl çizeriz. Patron var, adamları var, sonra polis ve jandarma var biz kimizki, üçbeş tane baldırı çıplak. Bana "gel toplu sözleşmeye sen katıl" deseler heyecandan ödümler patlar, iyi ki de bizim sendikacı var. Yoksa iş bu komünistlere

kalsa Allahbilir başımıza neler gelir. Şurada da acı tatlı, kuru ekmekte olsa bir yaşantım var. Onu da riske sokmam arkadaş" der ve sendikacının ağzından çıkacaklara daha bir kulak kabartır.

Sarı sendikacı da bütün bunların farkındadır ve durumu hiç de içaçıcı değildir. İşçinin beklentisiyle birlikte haklarını alma isteği ve öfkesi de boyutlanmıştır. "Şu patronlarda, ne olur yani biraz daha kesenin ağzını açsalar. İnsanlar at istemiyor, deve istemiyor. 3-5 kuruş nafakaları artsın istiyor. Hem bu tavırlarıyla komünistlere de fırsat veriyorlar. Ah ah, akıl yok ki... Komünistlerde iyice azıtıldı. Kardeşim birkaç kuruş ka-

zana kazana geliyoruz, biraz kanaatkar olmak lazım. Ha deyince öyle bolluk da elde edilmez ki...

Peki ben ne yapacağım? İşçinin hakkını savunmasam olmaz, fazla savunup ileri gitsem de olmaz. Sonu nereye varacağı belli olmayan olaylara meydan vermemem gerekir. Öyle olursa benim halim nice olur? Olayları mutlaka dengede tutmalıyım. Beni hem işçiler beğenmeli hem de patron"

"Oh!" işte bir toplusözleşme daha sağlanmış. "Komünistlerin bütün kışkırtmalarına rağmen olaylar fazla boyutlanmadan bastırılmıştır. Gerçi patron biraz insafsız bir herif, bizi de fazla kaale almıyor

Devrimci-Demokrat işçiler sendika yönetimine!

ama neyse yine 3-5 kuruş kopardık. işçilere hiç yoksa "bakın bunları kazandı" diyebileceğim. Önce hoşnut olmasalar da sonra unutulur.

Bu patron gerçekten zalim kardeşim. Neredeyse beni bile tutuklatacaktı. Ama yine de iyi ki polis ve jandarma var. Yoska bu işçileri kim zaptedecek? Adamların gözleri döndü mü kimseyi görmüyorlar. Hele o komünist işçiler!, adamlar yüreğini patlatırcasına "Gelecek Ellerimizdedir." "üreten biziz yöneten de biz olacağız" diye bağırıyolar. Memleketi kendisi yönetecekmış, üretmek başka yönetmek başka kardeşim. Neyse neyse, qf, of..."

Açlık neredeyse aşılamaz bir problem olarak emekçilerin yakasını bırakmıyor. İşçiler her toplu sözleşme döneminde mideye yollanacak azalan lokma sayısını yeniden eski düzeye getirmek ya da olabilecekse bir kaç tane arttırmak zorunluluğuyla yüz yüze geliyorlar.

Bu Çark Kırılmalıdır!

Emekçiler Kendi Ömürlerini Törpüleyen Bu Çarkı Kırmayarak, Kırmaya Çalışmayarak, Gelecek Emekçi Kuşakların Boynuna Aynı Değirmen Taşını Bağlamış Oluyorlar.

"Ulan bu sendikacılar alçak bel! Bizi gene sattılar. Bu hayat pahalılığında bu parayla nasıl geçiniriz? Bu patronların hiç dini, imanı yok mu? Bizim açlığımızı görmüyorlar mı? Yoksa, yoksa bu bir oyun mu? Komünistler yoksa doğru mu söylüyor?... Yok yok, "azıcık aşım, kaygısız başım" arkadaş. Onlara uyarsak sonumuz nice olur belli olmaz. Gene de sağ olsun bizim sen-

dikacı... Gerçi patron isterse işçi çıkaracakmış ama ben de iyi çalışır gözüne girerim. İyi çalışan, sorun çıkarmayan birini neden işten çıkarırsın ki?"

"Oh be! Bu seferde işi bitirdik... Alçağa bak, işçilerin karşısına nasıl çıkarmış? çık deki kardeşim "çok uğraştık, çok ısrar ettik ama ancak bunu sağlayabildik. Ve inanın en iyisi budur. Bunun iyi bir anlaşma olduğunu sizde anlayacaksınız... Aranıza sızmış o komünistlere aldırmayın. Onlar vatan, millet düşmanıdır. Anarşi yaratmak istiyorlar. Gurdünüz işte, aşırı gittiler, onların yüzünden polis ve jandarmadan dayak yedik... işçi çıkarılacak diyorlar, yalandır. İyi çalışırsak neden çıkarsınki?..."

Bizim sendikacı iyi adamdır. Hem işçiler içinde iyi çalışıyor valahi... Ne yapıp edip onu orada tutmak lazım. Sendikayı komünistler ele geçirirse o zaman işin nereye varacağı belli olmaz"

Yukarıda anlattığımız tablo üç aşağı beş yukarı hemen her toplu sözleşme döneminde yaşananların, oynanan oyunun kısa bir özetidir... Kuşkusuz olaylar ve düşünceler/duygular bundan çok daha karmaşık, çok daha çelişkilidir. Onları o biçimiyle anlatmak olsa olsa bir romanın konusu olabilir. Biz yavaş yavaş gelişen işçi hareketliliğine girdiğimiz şu sürece ilişkin kısa görüş ve değerlendirmemize girmeden tabloyu şöyle bir gözönüne serelim dedik.

YENİ BİR

"BAHAR" DALGASI MI?

Yeni bir toplu sözleşme dönemi-ne daha giriyoruz. Bu sadece işçileri ilgilendiren bir olay değil, hemen hemen tüm toplum kesimlerini değişik boyutlarda etkileyen-etkileyecek olan bir olaydır.

1989 Mart, Nisan, Mayıs aylarını

hatırlayalım. İşçiler dört bir yanda ayakta, sokaktaydılar. Grev hakkı olsun olmasın, direnişe yasalar izin versin vermesin ya da yürüyüş hakkı isterse bulunmasın... İşçilerin yaratıcılığı yasaları aşıyor, kanıksatıyor ve hazmettiriyordu. Artık işçiler konuşuyor, konuşuluyordu.

Ülke geneline yaygınlığı, katılımın yoğunluğu ve eylemlerin çeşitliliği / özgünlüğü ve de yasaları aşıcılığı en önemli noktaları olarak ortaya çıkıyordu Belki de Türkiye tarihinde böylesine özgün çeşitlilikle yasaların aşılması ve bunca yaygın ve uzun süreli eylemlilik olarak ilk olması yönüyle tarihe geçecekti.

Fakat önemli bir özellik ama aynı zamanda önemli bir zaaf olarak tarihe geçecek diğer yönü ise, içinde yer yer militan ruh ve devrimci-demokratların etkileri olsa da hareket esas olarak kendiliğinden gelmenin boyutlarını aşamamıştı. "Açız" vurgusuyla başlayan eylem yer yer "hükümet istifa" gibi siyasi tutumlara da yönelse sonuçta yine "açlık" çerçevesinde noktalanmıştı.

- Yani işçiler yeniden başa dönmüşler, şimdi yine aynı nokta da dūruyorlar; "AÇIZ!"

Açlık neredeyse aşılamaz bir problem olarak emekçilerin yakasını bırakmıyor. İşçiler her toplu sözleşme döneminde mideye yollanacak azalan lokma sayısını yeniden eski düzeye getirmek ya da olabilecekse bir kaç tane arttırmak zorunluluğuyla yüz yüze geliyorlar.

BU ÇARK KIRILMALIDIR!

EMEKÇİLER KENDİ ÖMÜRLERİNİ TÖRPÜLEYEN BU ÇARKI KIRMAYARAK, KIRMAYAK ÇALIŞMAYARAK, GELECEK EMEKÇİ KUŞAKLARIN BOYNUNA AYNI DEĞİRMEN TAŞINI BAĞLAMİŞ OLUYORLAR.

Yaşamak için açlığın giderilmesi

gerekiyor, insanca yaşamak için ise açlığın özgür bir ortamda, emeğinin tam karşılığını alarak giderilmesi gerekiyor. İşte yaratılması gereken budur; özgürlükler toplumu!

Bugün emekçilerin somut olarak açlıkla doğrudan bağlantılı olarak iş güvenliği sorunları vardır. Sömürü düzeni öyle bir açmaz içindedir ki yolunun tamamen düzleşmesini istiyor. Hiçbir devrimci-demokratik muhalefet olmasını istiyor. "Ücretleri artırılmalı ama işgüvenliği yasası olmasın" diyerek barış çağrısı yapıyorlar. Hakeza meclisten böyle bir yasanın geçmesi ihtimali üzerine büyük kodamanlar yaygarayı koparıyorlar.

Bugün "vergi adaletsizliği"ni (ki, emekçilerin kendisini böyle bir yaşama mahkum eden ve bundan kurtulmaları özündeki en temel engel olan devlete vergi verirken, sömürenlerle orantılı olup olmadığına değil, vergi vermek gerekirken gerekmediğine bakmaları, ona göre hareket etmeleri ve doğaldır ki kendilerine yeniden jop, kurşun, hapis-hane, işkence olarak dönecek olan bu uygulamaya katılmamaları gerekir.) eleştirecek birileri varsa onlar patronlar ve büyük toprak ağaları kesinlikle değildir. Daha ücreti eline geçmeden vergisi kesilen, bu vergiler kendisine baskı ve zulüm olarak dönen, patron-ağalara ise krediler olarak yarayan emekçiler ancak bunu eleştirme hakkına sahiptirler ve eleştirmelidirler.

Bu durum işçilerin de aynı konuda yaygarayı koparmaları gerektiğini göstermiyor mu?

Bugün hala grev hakkı konusunda, grev yapılırkenki uygulamalarında bir dizi (örneğin, en basitinden grev gözcülerinin çadır ya da baraka kurması) hak gasbı ortada dururken işçilerin bunun üzerine gitmeleri gerektiği görülüyor mu?

Beyni "açız" çığılığı ile sınırlanmış işçiler dışında hemen herkes olan-bitenin farkındadır, nedenlerini biliyor.

Örneğin hükümet gelişmeleri yumuşatmak, oyalamak, için İLO sözleşmelerinin tartışılmasını sanki hepsini onaylayacaklarmış gibi gündeme getirdi. Oysa ancak işçilerin/emekçilerin aldığı düzeyde verecekler. Onun dışında bir oyalama-aldatma işlevi görecek.

Buna rağmen kompradorların her biri bir yerden çığılık çığılığa bağıyor, endişelerini dile getiriyorlar. TÜSIAD, gelişini çığılık çığılığa bağırarak grev karşısında karşı perdeden çığılıklarla yanıt vermeye çalışıyor. Endişelerini dile getiriyor ve topluma ancak 12 Eylül gibi faşist azgın bir saldırıyla içirilebilen "acı ilacın" içirilmesini öneriyor.

Rahmi KOÇ kararsız, uzlaşmacı sendikacıları daha da kıvamına getirmek, diğerlerini de ürktürmek için sendikacıları eleştiriyor. "Az kazandıktan az çok kazandıktan çok" alınmaz varsayılan vergi, sanki "az kazandıktan alınmıyor hep çok kazandıktan o da fazlasıyla alınmıyor"muş gibi vergi adaletsizliğini eleştiriyor.

Bugün "vergi adaletsizliği"ni (ki, emekçilerin kendisini böyle bir yaşama mahkum eden ve bundan kurtulmaları özündeki en temel engel olan devlete vergi verirken, sömürenlerle orantılı olup olmadığına değil, vergi vermek gerekirken gerekmediğine bakmaları, ona göre hareket etmeleri ve doğaldır ki kendilerine yeniden jop, kurşun, hapis-hane, işkence olarak dönecek olan bu uygulamaya katıl-

mamaları gerekir.) eleştirecek birileri varsa onlar patronlar ve büyük toprak ağaları kesinlikle değildir. Daha ücreti eline geçmeden vergisi kesilen, bu vergiler kendisine baskı ve zulüm olarak dönen, patron-ağalara ise krediler olarak yarayan emekçiler ancak bunu eleştirme hakkına sahiptirler ve eleştirmelidirler.

Gelişen grev dalgası ve eylemlilikler karşısında egemenlerin aldatma ve hedef şaşırtmalarına izin vermemek gerekiyor.

Sınıf bilinçli işçiler, ileri işçi önderleri, BİZ GELECEĞİZ GELECEK KOMÜNİZMDİR. GELECEK ELLERİMİZDEDİR" diyenler; 1989 bahar eylemleri döneminde az olan ve "açız" sınırını aşmaya yetmeyen etkinizi yeni dalga'da arttırmaya gayret edin! Grev ve direnişler işçi sınıfı için birer okuldur, bunu iyi değerlendirin!

Beyni "açlık" sınırına takılmış işçiler, yarattığı değer ve üretimden gelen gücünün bilincinde olmayanlar; geleceği yaratacak olan baldırı çıplaklar ordusunun neferleri; BEYNİNİZİ MİDENİZİN ESARETİNDEN KURTARIN! Diğer emekçilerin, gençlerin ve kadınların sorunlarına da duyarlı olun. Her toplu sözleşmede yeniden satılmak ve 3-5 lirayla avutulmak istemiyorsanız devrimci saflara katılın! Kendi sınıf gerçeğinizi görüp gerçek kurtuluşu sağlamak için harekete geçin! Geleceğinizi ilmek ilmek örün. Yarınlarnızı kazanın! UNUTMAYINIZ Kİ NE PATRON-AĞA DÜZENİNDEN VE PARTİLERİNDEN, NE DE SENDİKA AĞALARINDAN SİZLERE FAYDA YOKTUR. SENDİKA YÖNETİMLERİNE DEVRİMCI-DEMOKRAT İŞÇİLERİ GETİRİN VE GERÇEK KURTULUŞUNUZ İÇİN, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN SAVAŞIN! ■

Somali Bunalımının Arka Yüzü : "Yeni Dünya Düzeni" İle Silahla Kırma

TRT'de neler izliyoruz ve neler duyuyoruz?

Açlık ve yoksulluk içerisindeki bir halk. Ve bu halk ABD ve diğer emperyalistlerin yiyecek yardımlarını MUTLU(!) bir biçimde karşılıyor. Başbakan DEMİREL TV'de, Somali'ye yardımın bir VİCDAN SORUNU olduğunu tekrarlıyor.

Açlık ve yoksulluk sadece Somali'yi değil, tüm Afrika'yı kuşatmıştır. İrkçı Güney Afrika Cumhuriyeti Başkanı F.W.De Klerk'in elini sıkarken, ABD ve zamanın RSE'i yağmacı Somali ordusunu silahlandırıp halkı kırıyor, geçen yıl Peru'da kolera salgınından binlerce kişi ölüyor ve DAHA ÖNEMLİSİ; Şımak, Göle, Cizre'de açık bir yağma, talan, kitle katliamları yaşanırken VİCDANINIZ NEREDEYDİ?

Bugün en başta ABD ve sonra Fransa yiyecek ve asker kargoları ile Somali'yi istila ederken, BÜYÜK İT Alman emperyalistleri, emperyalist rekabetten geri kalmamak için 1500 asker göndereceklerini açıkladılar.

Gerici orduları silahlandırarak, aç bırakarak yaptığımız talanlar sizlere yetmiyor! **ŞİMDİ BİZ ZAT KENDİNİZ ÖLDÜRMEK VE KANLA YOĞRULMUŞ TOPRAKLARI İSTİLA ETMEK YOLUNDASINIZ!**

İşin doğrusu VİCDANINIZ hala sömürü ve kana doymamıştır...

Peru'lu yoldaşlarımızın dediği gibi:

DÖKTÜĞÜNÜZ KAN SİZLERİ KIRLETECEKTİR!

Aşağıdaki yazı, Amerika Devrimci Komünist Partisi'nin yayın organı Revolutionary Worker'ın, 13 Aralık 1992 tarihli 1992 tarihli 685 sayısından Türkçeye çevrilmiştir. Yazı, tarihi gerçekleri yetkin bir biçimde aydınlatmaktadır. Ve ML-MZD ışığında bir tahlil biçimi sunmaktadır.

ABD medyası, Somali'deki açlık ve kıtlığın sebebi olarak, farklı Somali kabileleri arasındaki savaşları ve "doğal" sebeplerden kuraklığı gösteriyorlar... Başka bir deyimle, medya bizleri, Somali faciasının halkın kendisinden ve hava şartlarının olumsuzluğundan kaynaklandığına inandırmak istiyor. Ve medya hala bu bölgede yaşayan insanların "serbest pazar kurumları"na ihtiyaç duyduklarını ve bunu ABD askeri güçlerinin getireceğini tekrarlıyor.

Eğer halklar, gerçeklerin bu çarpıtılmış biçimlerine inanırlarsa, ABD kendisini "Somali'li açların insancıl mesihi" olarak tanımlayacak. Ve ABD böylece, dünya polisi olarak dünyayı daha iyi hale getirebildiği tezgahını kabul ettirecek. Bu yalan ve çarpıtılmış karşı-devrimci hikayeler bir yana, ABD medyası Somali'nin son 20 yıllık tarihini ve neler ol-

duğunu bilmezden gelmektedir. Onlar tarihi tartışamazlar. Çünkü tarih, dünya çapındaki emperyalist sistemin, özelde de ABD egemen sınıflarının yaptıklarını ve polisliklerini teşhir edecek, bunların Somali'deki istabların en büyük sorumluları olduğu anlaşılacaktır.

Emperyalizm Tarafından Uzun Yıllardır Hayvanlaştırılmış ve Egemenlik Altına Alınmış Bir Bölge

Afrika Boynuzu, ismini, Hint Okyanusu'na bir gergedan boynuzu gibi uzanmasından dolayı almıştır. Somali, bu boynuzun uçlarına ve güney kıyılarına kadar uzanır, Somali halkı, bölgenin diğer halkları gibi oldukça yoksul çiftçilerden (köylülerden) oluşur. Bu köylüler yiyecek ve hayvan yetiştirerek bu kurak bölgede yaşarlar. Somali halkının çoğu kendi kendilerini yöneten klanlar ve aşiretlerden oluşurlar.

2.Dünya Savaşı (1939-1945)ndan önce, Somali birleşik, ulusal bir devlet değildi. Farklı batılı güçler-İngiltere, İtalya ve Fransa, kıyı boyunca farklı şehirleri zaptetmişlerdi. Herbiri, insanları egemenlik altına almak ve çevre bölgeleri yağmalamak için, kendi silahlarını ve ticaretlerini kullandılar.

1960'da zengin Somali gerici-

lerinin başını çektiği bir hükümet ortaya çıktı. Kağıt üzerinde ülke bir "cumhuriyet" ti, Fakat gerçekte gerici Somali hükümeti yabancı emperyalistlerin bir masasıydı.

Emperyalist Rakipler Boynuz'da Savaş Tezgahladılar

1969'da, Somali gericilerinden biri, Siad Barre, askeri bir darbe yaparak hükümeti devirdi. Barre hükümeti eski hükümetten farksızdı. Ülke, yabancı emperyalistlere hizmet eden Somali kapitalistleri ve feodal egemenlerin yönetimi altında bir yarı-sömürgeydi. Barre tek birşeyi değiştirdi: ABD'ye rakip olan emperyalist blokun başı Sovyetler

Birliği'ne doğru dümen kırdı. Bütün dünyada benzer figürlere rastlamak mümkündür. Barre'de ABD ve SB arasındaki rekabetten yararlanıp kendisi ve hükümeti için iyi fırsatlar yakalamaya çalıştı.

Bu gelişmeler, bölgede, ABD ve RSE arasındaki rekabeti şiddetlendirdi. 1970'lerde ve 1980'lerde, ABD ve RSE blokları, farklı ülkeleri birbirlerine karşı silahlandırdılar. Onlar, bir ülke içinde yaşayan farklı burjuva kliklerinin birbirlerine karşı yaptıkları darbeleri de tezgahladılar. Bütün bunlar olurken SB hala kapitalist/emperyalist bir güçtü ve Batılı emperyalistlerin lideri ABD'ye meydan okuyarak dünya dengesinde söz sahibi olabiliyordu. Bu iki emperyalist

gücün herbiri, sömürge ve yarı-sömürgelerden daha fazla yağma ve pay kapmak için çalışıyorlardı. Ve herbiri, nükleer savaş sürdürürebilmek ve kazanabilmek için en iyi pozisyonu almaya çalıştılar.

Bu rekabet, Boynuz'u askeri- leştirdi. ABD, Etyopya monarşisinden Haile Selassie'nin boynunu sıkı. Ve Sovyetler Somali'nin komşularına tanklar, ordular ve binlerce askeri danışmanı yığı.

Sonra, 1975'de Haile Selassie devrildi. Barre, Etyopya'daki bu kargaşadan yararlanmaya çalıştı. Ogaden sınır bölgesine tecavüz etti. O, RSE'ye güveniyodu. Ama Sovyet emperyalistleri çoktan sırtlarını dönmüşlerdi. RSE için Etyopya çok kıymetli bir mütte-

Somali'de insani yardım adı altında militarist terör.

fikti ve RSE Etoopya'daki Mengistu'nun askeri hükümetini Somali'ye karşı destekledi.

Sovyet danışmanları ve orduları Etyopya'ya gittiler ve Somali 1978 Ogaden savaşını kaybetti. Savaşta, sınır bölgesinde yaşayan yoksul kabile insanları ve köylüler yıkıma uğratıldılar. ABD-RSE rekabeti, Boynuz'un ilk büyük mülteci dalgasını yaratmıştı: 2 milyonun üzerindeki mülteci, Somali sınırındaki savaş alanından kaçtılar. Bunların büyük bir çoğunluğu öldü. Bu senaryo, 15 yıldan fazla bir süre tekrar tekrar yaşandı.

ABD, Somali'yi Yıkıma Uğrattı

1980'lerde, ABD, bölgedeki çok değerli bir müttefiğini kaybetmişti: Vahşi diktatör. İran şahı düşürülmüştü. Ve ABD yeni alanlar ve müttefikler aramaya koyuldu. Artık Etoopya'sız ve İran'sız kalan ABD, Barre başkanlığındaki Somali gerici askeri hükümetini inşa etmiştir.

1980'li yıllar boyunca, ABD; para, yiyecek ve askeri kargoları kullanarak Barre hükümetini ve Somali'yi kontrol altında tuttu. Çeşitli "yardımlar" adı altında büyük gangster Washington, küçük gangster Siad Barre'ye 700 milyon dolardan fazla para akıttı.

Bu "yardımlar" Somali'yi kırdı ve yıkıma uğrattı: "yardımlar" kırsal alanlarda egemenlik kurarak buraları soyan züppe bir ordu yarattı. Ordu, ulusal hükümetin belkemiği idi.

Aynı zamanda, Somali, ABD'nin yiyecek kargolarının istilasına uğramıştı. ABD yiyecekleri kurtarıcı değil; fakat bir emperyalist silahıydı. Yiyecekler,

Somali'yi gittikçe artan bir biçimde yabancı güçlere bağımlı hale getirdi. ABD taraftarı politik ordular yiyecek dağıtımını güçlendirdi ve yerel tarım zayıflatıldı. Buna ek olarak, ülke borca batık olduğu halde, hükümet yiyecek ve silah satın alarak borçlanmalarla kumar oynadı.

Ama, 1980'lerin sonlarında RSE bunalıma girdi ve Etyopya'daki Mengistu hükümetini daha fazla destekleyemez hale geldi. Artık, ABD, Somali üzerine titremek zorunda değildi. Halk düşmanı Somali hükümetinden desteğini çekti ve Barre hükümeti düştü. İki emperyalist güç arasındaki rekabet hızını yitirmişti. Yıllar süren ABD egemenliğine minnettarlık, her tarafta muazzam silah stokları yaratmıştı. Sürdürülen sivil savaş, son iki yıl içerisinde, sağ kalan insanları süpürmeye ve kırsal alanlardan sürmeye yaradı: Köylüler hayvan sürülerini otlatmaya ve ürünlerini hasat etmeye yanaşamadılar bile. Milyonlarca insan, savaş ve açlık arasında kaldıkları için yerlerini yurtlarını terketmek zorunda kaldılar. Hububat tohumlarını yemeye ve yiyecek aramaya başladılar. Çeşitli ana merkezlerde ve civarlarında milyonlarca aç mülteci çadırlarda yaşamaya başlamıştı.

1990'larda, ağır ABD silahlarıyla, başkent Mogadişu paçavra-ya çevrildi. 1991'den önce, Barre, General Aidid'in silahlı kuvvetlerinden kaçmıştı. Ve bir üçüncü ordu-zengin şehirli egemenlerin ordusu- kendi hükümetlerini ilan ettiler. Savaş, tarafların hiçbiri kazanmadan ve ulusal hükümet oluşturulmadan devam ediyordu.

Bütün bunlar olurken binlerce

Somali'li öldü. Açlık, çocukların kökünü kazıyordu. Aileler ve klanlar, topraklarından koparılarak dağıtılmıştı.

İşinde bulunduğumuz bu aylarda, ABD emperyalistleri kendilerini büyük ve insancıl kurtarıcılar olarak gösteriyorlar- Uyduruk TV manzaralarıyla "yüce kalpli GI Jose, aç ve esmer çocukları koruyor".

Gerçekler Bilinmelidir

ABD ve onun emperyalist rakibi SB, son on yıllar içerisinde, Boynuz'da savaşlar ve ızdıraplar yarattılar. ABD, son onyıllık, Somali'de gerici bir ordu gücü yaratmakla ve köylüleri ithal yiyeceklere bağımlı kılmakla geçirdi.

ABD medyasının, Somali ve diğer Afrika ülkelerinde YETERLİ Batı stili "serbest pazar kapitalizmi" olmadığı iddiası YALANDIR! Bunun tam tersi doğrudur. Açlık, gerici orduların silahlara boğulması ve yoksulluğa yolaçan tüm ızdırapların sebebi serbest pazar kapitalizmidir. Çünkü tüm yüzyıl boyunca, Afrika kıtası "serbest pazarcı" emperyalist güçlerin egemenliğine, vahşiliğine, yağmacılığına ve hillerine sahne olmuştur. Halklar, dünya çapındaki serbest pazar safsatasını oldukça fazla yaşadılar.

Somali ve Boynuz'daki gerçek sorun, halk kitlelerinin kendi kendilerini henüz örgütlememiş olmalarıdır. Ve ancak devrimci önderlikler altındaki ordularla yaratılacak böyle bir örgütlülükle ABD ve diğer emperyalistler Somali'den ve tüm kıtadan kovulabilecektir. ■

Bosna-Hersek'te Savaş ve ABD'nin Barbarlar Savaşında Kâr Arayışları

22 Kasım Pazar günü, Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş'in basın açıklamaları gazeteleri süsledi. Şöyle diyordu Güreş: "Sırp hedeflerinin vurulmaması halinde Bosna-Hersek'te barış sağlanamaz... Dedim ki hedef yok deniliyor hedef havaalanları, uçaklar, toplar... Görüş ve endişelerime Alman Genel Kurmay Başkanı katıldı." Öte yandan Yugoslav ordusunun Sırp komutanı Milosav Ra Dmanoviç, Kosova'nın başkenti Priştina'da 24 Kasım'da Tanjug haber ajansına şu açıklamayı yaptı: "... Biz bölgeye yapılacak müdahalenin iç isyanla desteklenmesi durumunda bile hem Arnavutluk ordusu hem de ona yardım etmesi muhtemel Türk birliklerini bile mağlup edecek güçteyiz." Bu meydan okumalarının ardından, 25 Kasım 'da İstanbul'da 'Balkan Zirvesi' toplandı. Avusturya, Macaristan, Hırvatistan, Slovenya, Arnavutluk, İtalya, Makedonya, Bulgaristan ve Romanya, Türkiye'nin bu 'seferberlik' çağrısına katıldılar. Amaç onlara göre Balkanlarda 'barış' sağlamak.

ABD başkanlık seçimleri sırasında Clinton, Bush'u Balkanlarda pasif olmakla suçlamıştı. Türkiye, daha seçimlerden önce 'aktif müdahale'den bahsediyordu. Ama Türkiye'nin bu 'barış fedailiği' ruhu tatmin edilmemiştir. Çünkü Sırp zulümün arkasında özellikle ABD vardır.

Bugünlerde Bosna-Hersek'te yapılan ateşkesler ve ateşkes ihlalleri tartışılıyor. TBMM'nin Bosna-Hersek'e müdahale kararı

Jajca'dan kaçarak Travnik'e ulaşmaya çalışan Boşnak ve Hırvat siviller saldırlardan kurtuluyor.

almasıyla savaş yeni bir boyut kazandı. Öte yandan ABD emperyalistleri ve onun güdümündeki Sırbistan gerici hükümeti hayallerini yani Büyük Sırbistan'ı yaratmak üzereler. ABD savaş sonrası ağırlığını koyma ve Balkanlarda yeni bir haritayı lehine çizdirme doğrultusunda ilerlemektedir.

Yine Türkiye, Parlemantodan alalace çıkardığı kararla asker gönderiyor. Ama asıl dikkat çekici olan, Türkiye'nin ve İslam ülkelerinin Bosna-Hersek'e silah yollanması konusundaki ısrarlarıdır.

Geçici egemen sınıfların hepsi BARIŞI dilleriyle, SAVAŞI kanla süslüyorlar. Akıttıkları kanlar, onları lekeleyecektir.

Aşağıdaki yazı, Amerika Devrimci Komünist Partisi'nin yayın organı Revolutionary Wor-

ker'dan Türkçe'ye çevrilmiştir. Hala önemini koruması nedeniyle yayınıyoruz.

1991'de çokuluslu Yugoslavya'nın parçalanması ve çeşitli cumhuriyetlerin kurulmasıyla başlayan savaş, bir yılı aşkın bir süredir büyük bir velleyle devam ediyor. Savaş daha çok iki büyük Yugoslav ulusunun silahlı güçleri arasında: Sırbistan ve Hırvatistan ulusları. Nisan ayında savaş, Sırbistan ve Hırvatistan arasında küçük cumhuriyet olan Bosna'yı kana boyadı.

Bu savaşta Sırbistan ve Hırvatistan'ın burjuva hükümetleri, gerici ulusal ordularını silahlandırarak ve harekete geçirerek Yugoslavya'yı ilhaklar kalıbına döktüler. Toprağı gaspetmenin esas yolu olarak rakip ulusları safdışı etmek için her vadede ve bölgede "temizlik" kullanıldı.

Şiddet ve tecavüz iğrenç tahtına oturmuştu. Barbarlar savaşında, sivil halk katliamlarla yurtlarından sürülmektedir ve terketmeyenler katliamlarla tehdit edilmektedir. Dört bir yandan gelen gerici ve şiddetli saldırılar, halk kitlelerini akılalmaz sıkıntılara soktu ve milyonlarca mülteci yarattı.

Yugoslav ulusal orduları kendi kapitalist devletlerini kurmak ve büyük emperyalistlerle ittifak yapmak umuduyla hareket ediyorlar. Kapitalist ulusalcılık ne verecektir? Bu yolu izlemek sadece, sizin diğer halkları ve diğer halkların da sizi şamaroğlanı haline getirmesini sağlayacaktır. Bu, ezenlerin ekmeğine yağ sürmek olur. Kapitalist ulusalcılık bayrağının dar ufkuyla yürümek birbirini izle savaşı getirir yoksa özgürlüğü değil...

Olayı takip eden haberlerin savaşın esas niteliğine dair değerlendirmesi ilginçtir. Bu haberler, Yugoslavya halklarının birbirlerine yüzyıllardır basit bir şekilde kin duyduklarını söylüyorlar. Bu haberler "insan doğası"na aykırı mantıksız ve beyinlere tecavüz eden hükümlerle doludur.

Ve şimdi aniden, ABD insanlığın büyük kurtarıcısı görünmek istiyor. Gece bültenleri Sırp barbarlıkları ve katliam manzaralarıyla dolu. ABD ile çeşitli Avrupa güçleri arasında askeri müdahaleler ve bombalama üzerine müzakereler yapıyor.

Halklar, Kapitalist Sistemin Medya Yalanlarının Kendilerini Şaşkınlığa Düşürmesine İzin Vermemelidirler.

• Birincisi, batılı emperyalist ülkeler bizzat kendi kanlı ellerini Yugoslavya'ya daldırarak sava-

şın başlama komutunu vermişlerdir. Çokuluslu ülkelerde ayrılıklar yaşanmadan önce, ABD'nin geleneksel doğu politikalarıyla Yugoslav hükümeti yönlendirilmiş ve ulusal eşitsizlik onyıllarca körüklenmiştir. Ve şimdiki sivil savaş, büyük emperyalisteler tarafından Doğu Avrupa krizinden yararlanılarak kendilerinin küresel çıkarlarını artırmak ve avantajlarını kuvvetlendirmek amacıyla kışkırtıldı.

• İkincisi, ABD iktidarlarının eylemleri asla ve asla, hiçbir yerde halklara yardım etmemiştir! Unutulmaması gereken ve işe yarar temel doğru, halklarının dünya çapındaki karışıklığın içyüzünü anlamasıdır. ABD'nin gönderdiği hayvan sürüleri (ABD ordusu kastediliyor-çn), kendi sınıf çıkarlarına hizmet eder ve onların sınıf çıkarları doğal olarak dünya halklarının sınıf çıkarlarına aykırıdır. Balkanlara gönderilecek ABD (veya UN) orduları, daha fazla çapulculuk yapacak ve gettolar yaratacaklardır. Domuzlar, oraya "korumak ve hizmet etmek" amacıyla gideceklerini söylüyorlar. Medya, domuzların orada varolma nedenini, halkın birbirini öldürdüğü gerekçesine bağlıyor. Ama işin doğrusu, bu aynasızların orada olmasının nedeni kapitalist sisteme hizmet etmek ve kendi patronluklarını korumaktır. Ve it dalaşı kapitalist sistemi korumalarının amacı halkları birbirine vurdurmak, sonra da ilk iş olarak gettolara tıkmaktır. Bunun tek anlamı olabilir: Halkları daha fazla ezmek!

• Üçüncüsü, ABD (bir yıl boyunca savaşı kışkırttıktan sonra) sadece savaşla ilgileniyormuş gibi görünmektedir. Çünkü öyle görünüyor ki Bosna çökecek. Sırplar birkaç önemli zafer kazandıktan bu yana ABD bölgede-

ki ağırlığını koymak ve savaş sonrası düzenlemeleri etkilemek için fırsat kolluyor. ABD, her zaman olduğu gibi leş kokusu olan büyük bir akbabadır.

• Son olarak, burjuva ulusalcı yolun Yugoslavya'yı ciddi bir şekilde berbat etmesini halklar desteklememelidir. Yugoslav ulusal orduları kendi kapitalist devletlerini kurmak ve büyük emperyalistlerle ittifak yapmak umuduyla hareket ediyorlar. Kapitalist ulusalcılık ne verecektir? Bu yolu izlemek sadece, sizin diğer halkları ve diğer halkların da sizi şamaroğlanı haline getirmesini sağlayacaktır. Bu, ezenlerin ekmeğine yağ sürmek olur. Kapitalist ulusalcılık bayrağının dar ufkıyla yürümek birbirini izle savaşı getirir yoksa özgürlüğü değil...

Sovyet İmparatorluğunun çökmesiyle beraber Doğu Avrupa'yı baştan başa saran politik krizden yararlanan ABD emperyalizmi, burada yaşayan mazlum halklara, Batı stili serbest pazarla ve köhne muhafazakar ulusalcı politikalarla mutluluğu çabucak bulabileceklerini vaaz etti. Bu yol iyiden iyiye tüm Doğu Avrupa'yı sardı ve Yugoslavya'daki sonuçlarını net olarak görebilirsiniz: Komşu halklara karşı soykırımcı bir savaş, daha çok zulüm ve çılgın burjuvazinin rakiplerini safdışı etmek için herşeyi gaspetmesi...

Bugünlerde George Bush gibi emperyalizmin temsilcileri, Yugoslavya'daki ıstırapın korkunç boyutlarda olduğunu ifade ediyorlar, Fakat bu, masum kılıklı bir ikiyüzlülüktür! 1991'de Alman emperyalistleri Slovenya ve Hırvatistan'ı, Yugoslavya'dan ayrılmalrı için cesaretlendirmişlerdi, ABD dışişleri bakanı Baker bunun üzerine Sırbistan'ı, Slovenya ve Hırvatistan'ın ayrılma teşebbüsünü durdurmak için bu-

raları istila etmesi yönünde kışkırttı.

ABD, 40 yıldır tüm Yugoslavya üzerinde egemenlik kurmuştur. ABD, merkezi Yugoslav ordusunu silahlandırmış ve inşa etmiş, yıllarca Yugoslavya halklarını kar amacıyla sömürmüştür. Ve Sırbistan ile ABD, şimdi elele vererek merkezi hükümeti kendi elleri altına almaya teşebbüs ediyorlar.

ABD'nin umudu, komşuları üzerinde egemenlik kurmuş ve ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda hareket eden Büyük Sırbistan'dır

Kısa bir zaman süreci içerisinde, farklı taraflarda yeralan ABD ve Alman emperyalistlerinin desteklediği Yugoslav sivil savaşı patladı ve bir yılı aşkın bir süredir devam ediyor.

Bütün bu olanlar derhal rekabeti ortaya çıkardı Alman emperyalizmi daha büyük bir it gibi ABD'yi yanına kabul etmedi, Almanya çabucak diğer Avrupa ülkelerinin çoğunu hareketlendirdi ve yanına çekti. Hırvatistan'ı Sırbistan'a karşı destekleyerek iç savaşı geliştirdi. Ve kazık atmadaki beceriksizliği, ABD'yi son bir yıl içerisinde resmi olarak "tarafsız" gözükmeye itti...

Barbarlar Arasındaki Gerici Savaş

Hırvatistan ve Sırbistan'ın her ikisi de gerici ulusal burjuvazinin politik güçlerinin yönetimi altındadır. Slovenya ve Hırvatistan, Sırbistan'da ayrılarak Avrupa'nın "gelişmiş" zalim devletlerinin bir parçası olmak istiyorlar tabii Almanya'nın uydusu olarak- Sırbistan ise ordularını kullanmak suretiyle güçlü ve yeni bir Sırbistan'ı küçük komşularını zaptetmek suretiyle devşirmek istiyor.

Fakat Yugoslavya, baştanbaşa çeşitli milliyetlerin içiçe girdiği

bir ülkedir. Geniş bir Sırp topluluğu Hırvatistan'da yaşamaktadır. Bosna-Hersek'te farklı birbirleriyle kapı komşusudur ve birbirleriyle evlilikler yapmışlardır.

2.Dünya Savaşı yıllarında Ustasha olarak tanınan faşist Hırvat orduları (Alman Nazilerinin akrabaları), Hırvatistan'da yaşayan binlerce Sırb, Çingeneyi ve Yahudiyi katletmişlerdir. Bu katliamlar sırasında Yugoslavya'da ilk kez Hırvat faşistleri tarafından "etnik temizlik" terimi kullanılmıştır. Chetniks adıyla tanınan Sırbistan burjuva orduları (ABD ve İngiltere emperyalistlerinin akrabaları) da Hırvatları kitle katliamlarına uğratmışlardır.

Gerici ordular bugün şunu savunuyorlar: Tek emin yol diğer ulusları kovmak ve "etnik saflığa sahip" devletler kurmaktır. Bu, barbarlar savaşının it dalaşı mantığıdır. Birçok yerde Hırvat çetecileri Sırp ve Sırp çeteleri Hırvatlar ve Müslümanları sürüyorlar. Savaşta çoğu zaman kitle kıyımları sahneleniyor ve bu katliamlar korkutup kaçırma amacıyla da kullanılıyor. Bu taktikler daha önce de denenmiştir. Bu taktikler Misissipi'nin Yerlilerini katleden ABD "ulusal inşacı" Andrew Jakson'un taktikleridir. Bu taktikler Filistinliler'i köylerinden kovan, Deir Yassin'de olduğu gibi onları kitle halinde katleden Siyonist grupların taktikleridir.

Yugoslavya'daki savaş esas olarak saf orduların savaşı değildir, fakat çeşitli ulusal hükümetler tarafından silahlandırılan, sayısal olarak oldukça fazla sivil çeteler savaşı yürütmektedir. Bütün taraflar savaşın sebeplerini ve faydalarını abartmakta fakat binlerce insan katledilmektedir. Hırvat linç çeteleri açıkça faşist Ustasha sembollerini taşımakta ve Nazi kafatasçılığı mantığını taşıyan insanlar bu çetelere katılmaktadırlar. Öte yandan Sırbistan'lı katiller kendilerini açıkça Chetniks diye adlandırmaktadırlar.

Barbarlar savaşını ümitsiz mülteciler ve mülteci olmak isteyenler yarattı. Bosna-Hersek'in dörtte biri ve Tüm Yugoslavya'dan 2 milyon kişi şu anda mültecidir. Müslüman mülteciler, kuzeye Hırvatistan'a ve Sırp mülteciler güneye, sonu gelmez kollar halinde kaçırmaktadırlar. Heryerde mülteci kampları ortaya çıkmıştır. Binlerce insan komşu Avrupa ülkelerine sığınıyor.

Savaş Bosna'yı Yuttu

Nisan 1992'de savaş tüm Bosna-Hersek'e yayılmıştı. Sırbistan orduları, Bosna-Hırvatistan sınır boylarını Sırbistan Cumhuriyeti için Sırp etnik alanı haline getirmeye çalışıyordu. Yeni ve yüksek teknoloji ürünü Alman tankları ve ağır silahlarıyla donatılmış Hırvat ordusu, Sırbistan ordusundan, bu toprakları geri almaya çalışıyordu. Sırp ve Hırvat gericiileri açıkça Bosna'yı ilhak etmekten bahsediyorlar.

Bosna, Sırbistan ve Hırvatistan arasında bir cumhuriyettir. Bosna'da yaşayan 4.4 milyonluk halkın %44'ü Slav Müslüman, %31'i Sırp ve %17'si Hıvatır. Vahşi savaş kırsal alanda kızıştı. Oysa bu bölgede yaşayan insanlar onlarca yıl yanyana ve barış içinde yaşayan, aynı dili konuşan, sık sık birbirleriyle evlenen ve çokuluslu toplumlarıyla gurur duyan insanlardı.

Sırbistan ve Hırvatistan orduları "etnik temizlik" diye çılgınlıklar attılar ve diğer uluslara kaç veya öl dediler. Bosna'da temel hedefi Bosna'lı Müslümanları "temizlemek" olan katliamlar yaşandı. Bütün Müslümanlar kendi küçük savunma birliklerini kurdular ancak onların, geniş top-

raklı komşuları gibi silahları ve düzenli orduları yoktur.

Neden ABD Müdahalesi Tantanaları Yapılıyor?

Bu ıstıraplı savaşın başlamasından bu yana 1 yıldan fazla bir süre geçtikten sonra, aniden ABD ve İngiltere medyası barbarlığı "keşfetti". ABD, aniden çocukların katledildiğini "buldu" ve Sırbistan çetelerinin toplama kampları "keşfedildi".

İşin içyüzü, İran Körfezi ve Yugoslavya'da yapılanlar karşısında "hayırseverlik", emperyalizmin ham çıkarlarını gizlemek ve affettirmek için kullanılan lime lime olmuş ve eskimiş bir terimdir. Meşhur gerici Krauthammer şöyle yazmıştı: "Bizim için tek gerçek sorun hayati çıkarlarımızın riske girmesidir" (Washington Post, 5 Haziran 92)

Herşeyin keşfedilmediği çok açıktır! Barbarlık bir yılı aşkın bir

süredir devam ediyor. Bosna'da savaşın başlamasıyla, UN (Birleşmiş Milletler çn) dökümanları, Sırbistan'lı gericilerin Bosnalıları idam ettikleri açıklandı.

Fakat şimdi ABD egemen sınıfları, çıkarları için Yugoslavya gerginliğine burunlarını sokuyorlar, çünkü savaş bittiğinde savaş sonrası duruma hakim olmak istiyorlar.

Ve ABD egemen sınıfları, Sırbistan barbarlığını ifşa eden medya kampanyaları tezgahladılar izlediklerimiz doğrudur. Ama Hırvatistan vahşeti ifşa edilmemektedir ve bu vahşette doğrudur!

ABD Emperyalistlerinin Sınıf Çıkarları ve Rakipleri

40 yıl boyunca ABD ve Batı Almanya, geriye dönen Sovyetler Birliği'nin askeri gücüne karşı gizli müttefik olagelmışlerdi. Fakat RSE'nin çökmesi ve Almanya'nun birleşmesi, yeni rekabetler ve gerginlikler yarattı.

Özellikle Almanya, geleneksel "küresel etki" politikalarını önp-lana çıkardı. Balkanlar, bu politikaların ilk uygulama alanı oldu. ABD, bu bölgede esas emperyalist gücü fakat Almanya pastadan büyük bir pay koparmayı başardı.

Almanya, iki Yugoslav cumhuriyeti yarattı: Slovenya ve Hırvatistan, savaş sırasında Sırbistan'a karşı desteklediği müşteriler oldular. Almanya, Hırvatistana yüksek teknoloji ürünü tanklar, ağır silahlar verdi ve kıyılara Alman destroyerleri gönderdi. Bütün Avrupa'ya büyük müdahalelerle kanca atan Almanya, korkusuz ve soğukkanlı aldatma politikalarıyla ilerliyor.

Yetkili bir Alman hükümet memuru diyor ki: "Uzun zamandır, Avrupa'nın müttefik bir ordusu yoktur. Sanırım Almanya 2. Dünya Savaşındaki gibi toprak işgalleri yapamaz. Bu aklı uygun değildir." Yani Alman emperyalistleri "Birleşik Avrupa mütefik ordusu" kurmayı amaçlıyorlar. 22 Mayıs'ta Almanya ve

Fransa, Yugoslavya karışıklığı paralelinde otuzbin kişilik bir askeri güç teklif ettiler. Bu, Alman emperyalistlerinin sabırsız saldırganlığının ve dünyayı askerileştirme tiyatrolarının diğer bir göstergesidir.

Fransa ve Almanya açıkça ABD ve onun liderlik ettiği UN (Birleşmiş Milletler-çn)'ye karşıdır-ABD aynı zamanda NATO demektir. Franko, (Yeni Dünya Düzeni savunucusu ABD'yi tehdit eden bildiriler yayınlayan Alman radyosu) bu rakiplerine meydan

Emperyalistler tarafından kışkırtılan milliyetçilik insanları yurtlarından ediyor.

okuyan yayınlar yapmaktadır. ABD derhal bu meydan okumaları cevaplandırmıştır. 22 Mayıs akşamı, Franko/Almanya anons saatinde, ABD dışişleri bakanı Baker "Uygar dünya" için Sırbistan'a ekonomik ve politik yaptırımları zorla koyacağını söyledi. Haziran ayında dışişleri temsilcisi Eagleburger, NATO'nun dışişleri vekiline yetki vererek takviye konvoylar ve Sarajevo havaalanının tekrar açılmasını, UN'ye refakat için takviye birlikler gönderilmesini talep etti. NATO ordusu komutanı General John Gavin, ordusunun "eşsiz bir şekilde hazır" olduğunu belirtti. Ve aniden ABD medyası Sırp vahşetini ve Sarajevo kuşatmasını teşhir etmeye başladı.

Sırbistan'ın Zaferleri ABD'yi Tetikliyor

Son günlerde, beyaz saray yüksek düzeyde bir çözüm kabul etti. Başkan Bush aniden, UN'nin dağılıklarının askeri güçlere yetki verdiğini ve hayırsever bir mesihlikle Bosna'ya yardım edileceğini açıkladı.

Bush, konserinde, insanlığın sıkıntılarını yola çıkı. Ama eğer Bush bu kadar titizse neden Yugoslavya'da süren savaşın durması için hiçbir şey söylemedi ve yapmadı? Son zamanlarda hayırseverlik tantanasının başını çekiyor. Irak'ın Kuveyt'te yaptığı "barbarlığı" durdurmak için asker göndermişti ve Irak'ı yıkmak istemişti. Fakat şimdi Bosna'daki vahşet karşısında, askerî himaye altında gemilerle yiyecek göndermekten bahsediliyor sadece. Afrika'da, Somali halkı günlerdir silahlı gruplar tarafından vahşice katlediliyor ve binlercesi açlıktan ölüyor/ABD ise hiçbirşey önermiyor. Doğrusu Bush'un hümanizmi garip bir seçiciliğe sahiptir!

İşin için yüzü, İran Körfezi ve

Yugoslavya'da yapılanlar karşısında "hayırseverlik", emperyalizmin ham çıkarlarını gizlemek ve affettirmek için kullanılan lime lime olmuş ve eskimiş bir terimdir. Meşhur gerici Krauthammer şöyle yazmıştı: "Bizim için tek gerçek sorun hayati çıkarlarımızın riske girmesidir" (Washington Post, 5 Haziran 92)

ABD şimdi harekete geçti, çünkü Bosna'daki savaş bitiyor. Sırbistan orduları kazanacaktır. Bosna'nın %70'i şu anda Sırbistan'ın hakimiyeti altındadır. Sarajevo'nun etrafı Sırp larca kuşatılmıştır Bosna hükümeti bozgunla karşı karşıyadır. Ve onların bozgunu yeni bölgesel düzenlemeler getirecektir. Gerici Hırvatistan ve Sırbistan hükümetleri, Bosna'yı kemiriyorlar. Milyonlarca insan giderlerin ve fiyatların yükselmesiyle beraber çılgına dönmüş durumdadır, çünkü abluka var.

ABD emperyalistleri askeri müdahale tehditleri savuruyor, Bosna'daki vahşet ve yıkım manzaraları kendi "profilleri" değilmiş gibi davranıyorlar. ABD şimdilik savaş girme palanmalarına sahip değil ama UN (Birleşmiş Milletler-çn) birliklerinin küçük darbelemeleri kullanılıyor. Bush, Bosna'da yapılacak heybetli bir anlaşma öncesi ABD vaftiz babasının taleplerini iletcektir.

ABD'nin sahte insancılıkla süslenmiş askeri müdahalesi, emperyalizmin tipik gangsterliği olacaktır.

Doğru Yöntem, Devrimci Yöntemdir

Yugoslav savaşı Bush'un "Yeni Dünya Düzeni"nin zayıflığını ve iğrençliğini göstermiştir. RSE'nin çöküşü, dünyaya barış getirmedi ve ABD'nin gezegenimizin üzerindeki egemenliğini kaldırmadı. RSE'nin çöküşü ilkin

Orak'a karşı "çok taraflı" emperyalist savaşı getirmişti ve şimdi "çok taraflı" emperyalizm Yugoslavya'da dolaşiyor.

Kibirli Alman emperyalistleri Hırvatistan'ı kancalamışlardır ve Sırbistan'a açıktan açığa desteklenmese de ABD, Fransa ve RSE'nin Sırbistan'ın arkasında olduğu sır değildir. Dünya Hükümetliği tacını korumak için her yerde çete başı olmaya çalışan ABD yine ağırlığını koymaya çalışacaktır.

Uzun zamandır it dalaşı mantıklı emperyalist sistem, gezegenimizi egemenliği altına almıştır ve dünya halklarının sömürü yarışında birbirlerini ısıyorlar, ısıracaklardır. Savaşlar duygu yok-sunu amaçlar ve gerici kitle katliamlarıyla doludur.

Fakat İğrenç savaşların ortasında bile farklı potansiyeller görebilirsiniz: Baştanbaşa altüst olan Yugoslavya'da ulusal kını körükleyen ordulara, jenocide meydan okuyan fikirler var. Sırbistan'ın başkenti Belgrad'da, Nisan ayı içerisinde binlerce insan gerici savaş karşıtı yürüyüşler yaptılar ve bunu Haziran'da tekrarladılar. Bu, Sırbistan'da bir direniş taslağıdır. Bosna'da çeşitli milliyetlerden halklar birleşme yanlısı ve kitle katliamları karşıtı direnişlere sürekli teşebbüs ediyorlar.

Balkanlarda, maalesef, halkların eşitliği ve işbirliği doğru temelinde Marksist-Leninist-Maoist bir parti yoktur. Kapitalist egemen sınıflara karşı enternasyonalist proletarya ordu birlikleri yoktur. Faşist egemen sınıflar tetikleyicidir ve iğrenç savaşın mimarıdır.

Sözün özü: Mazlum halklar, egemenlerin it dalaşı mantıklarını desteklememelidirler ve reddetmelidirler! DEVRİM UMUT-SUZLUĞUN UMUDUDUR! ...■

rler... haberler...haberler... haberler...haberler... haberler...haberler... haberler...habe

Hekimler Sağlıkta Herkese Eşit Fırsat, İyi Hekimlik Ortamı ve Özlük Hakları İçin Yürüdüler

ANKARA

Ankara, Kasalar'da 5 Aralık günü beyaz yürüyüşte hekimler çocuksu bir sevinç içindeydiler. Ellerinde rengarenk dövizler, pankartlar, balonlar ve fonda günün popüler müzikleri vardı. Kasalar yolu üzerinden alana giren herkes polis tarafından tek tek arandı. Çok sayıda

lonlarınızı sembolik olarak esaretten kurtarmaya çağırıyorum." deyince, tabipler yüzlerce renkli balonları gökyüzüne bıraktılar.

Beyaz yürüyüşe çeşitli çevrelerin gönderdiği mesajların okunmasının ardından kürsüden, sessiz bir yürüyüş olacağı uyarısı yapılarak kortej oluşturuldu. Yaklaşık 1

salt hekimlerin özlük haklarından yola çıkan bir eylemlilik, Tüm Sağlık Çalışanlarının ve Kamu Çalışanlarının Grevli Toplu Sözleşmeli "İş-kolu" sendikacılığı şiarının gerisinde kalmaktadır. Yürüyüş bildirgesinde yer alan talepler sağlık çalışanlarının bırakın özlük haklarını, can güvenliğini ortadan kaldıran koşullara karşı net bir tavır ortaya koymamaktadır. Sağlık kurumlarının demokratikleşmesini hedefleyen bildirge ve bunun için düzenlenen eylem organizasyonunda sağlık çalışanlarının sendikalarının ver almasına olanak vermemiş ve bu konuda samimiyetini ortaya koymamıştır."

Beyaz yürüyüş kuskusuz, pratik anlamda tabip odalarının bir kazanımıdır. Ancak, TTB'nin ekseninde kalması, kamu çalışanları sendikaları, işçi sendikaları ve demokratik kitle örgütlerinden yalıtık olması, sağlık sorunlarının diğer ucundaki kesimlerin katılımının sağlanmaması önemli bir eksikliktir. Taşınan bazı pankartlardaki arabesk, hedefi belli olmayan, anlamsız, üst sınıf vurgusu yapan sloganlarıyla da olumsuzluk içeriyordu. "Sağlık ocağında bir hekim, hem öksüz hem yetim", "Pratisyen hekim, pratisyen hekim sakin ol, sağlık ocağına sahip ol", "Yaşasın aile hekimliği, hoş geldin patronluk", "Bu maaşla geçinmiyoruz, hekimlik onurunu geri alacağız", "Emeğimiz nitelikli emektir, karşılığını istiyoruz", "Anneme hekim olduğumu söylemeyin, o benim belediye çalışanı olduğunu sanıyor", gibi. ■

TTB'nin düzenlediği beyaz yürüyüşte sınıf bilinci zayıf.

TV ve basın muhabiri oradaydı.

42 tabip odasının düzenlediği yürüyüşte pratisyen hekim ve öğrencilerin çoğunlukta olduğu gözlemlendi. Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelen Tabip Odası temsilcileri tek tek kürsüden kitleyi selamlarken kısa konuşmalarında hükümetin sağlık politikası ve getirmeye çalıştığı yeni sağlık modeli üstünde durdular. Diyarbakır Tabip Odası başkanı Dr. Mahmut ORTAKAYA "Sağlık, serbest piyasaya havale edilemez, sağlıktan tasarruf ölüm, özgürlükten tasarruf esaret getirir, hepimizi ba-

Km.lik mesafe yer yer yapılan protesto alkışlarıyla yüründü. Daha sonra yürüyüşe katılan kitle şehir turu yapılacağı söylenerek, önceden ayarlanan otobüslere bindirildi. Şehir turundan ziyade otobüslere bindirilen kitle, şehre taşınmış oldu.

Miting alanında bulunan bir grup Tüm Sağlık-Sen üyesi, sendikalarının yürüyüşe neden katılmadığını sordüğümüzda bunu bize şöyle açıkladılar:

"Zamanlama olarak Grevli Toplu Sözleşmeli Sendikal hak mücadelesinin verildiği bir dönemde,

DGM'de Heyet Değil; JOPLAR KONUŞTU

Geçtiğimiz Temmuz ayı içinde, "yargısız infazların" bir halkasını oluşturan Maltepe-Derüşbey Sitesi baskınında katledilen Ramazan CEVİZ, Nur Güzel YAŞAR, Hasan DEMİR; Pendik Güzelyalı'da polisle girdiği çatışmada katledilen Emre BİLGİN; Artvin'de işkencede katledilen Ali Ekber ATMACA: ve gözaltındayken kaybedilen Hasan GÜLÜNAY'ın da sanık olarak yer aldığı davaya İstanbul 2 Nolu DGM'de başlandı. Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TKP/ML, TIKKO)'na üye olmak, çeşitli ceza-

landırma ve kamulaştırma eylemlerini gerçekleştirmek iddiasıyla açılan davanın 11.12.1992 tarihinde yapılan ilk duruşmasına Süleyman ŞAHİN, Ali GÜLMEZ, Selahattin AKCAN, Hasan BOZKURT, Yüksel ÖZDEMİR ve Suna AYDIN isimli tutuklu devrimcilerle, avukatlar, çok sayıda dinleyici ve basın mensubu katıldı.

Kimlik tespiti sonrası tutukluların sorgusuna geçildi. Davanın birinci sanığı olarak yer alan Süleyman ŞAHİN okuduğu 16 sayfalık sorgusunun başında, "sanık olarak mahkeme heyetinin karşısında olmasının temel nedeninin devletin, siyasi iktidarın faşist karakteri olduğunu, bunu gözler önüne sermeden dosyada ki iddiaları yanıtlamanın işin özünü bırakıp biçimle uğraşmak olacağını, bu nedenle çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın kanını emen, onurlu evlatlarını sokak ortalarında, dağlarda katledenlerin iğrenç, halk düşmanı yüzünü, devletin bir parçası olan mahkemede açığa çıkarmayı ve zulmedene açıktan tavır almayı, devrimci sorumluluğumun bir parçası olarak görüyorum" dedi.

Sorgusuna, TC'nin kurulduğu günden bu yana emekçilere ve Kürt Ulusuna karşı sürdürdüğü ömürtücü,

Özgürlük mahkumları için mücadele biçimleri tükenmiyor.

(Fotoğraflar Özgür Gündem gazetesinden alınmıştır.)

baskıcı ve katilamcı politikalarına ilişkin örnekler vererek sürdüren ŞAHİN, devletin işkenceyi varolma aracı olarak kullandığı şiddetin bir parçası olarak sürekli gündemde tutup, başvurduğunu belirterek, bunun günümüzde nasıl sürdüğüne ilişkin örnekler verdi. Dava dosyalarında da devletin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı uyguladığı çeşitli şiddet metodlarının hemen her çeşidinin bir örneğine rastlandığını, bunların raporlarla fotoğraflarla belgelenmiş işkenceler, gözaltında kayıp, işkencede ölüm ve silahlı çatışmalar sonucunda işlenen katliamlar şeklinde mevcut olduğunu belirterek şunları söyledi: "Dava dosyası içerisinde beş ölü ve birçok 'firari' sanıktan bahsediliyor. 'Firari sanık' olarak lanse edilmeye çalışılanlardan biri; İstanbul Terörle Mücadele Şubesinde" gözaltında kaybedilmesi " ile birlikte hakkında çeşitli olayların faili olarak teşhisler yaptırılmaya, ifadeler alınmaya çalışılan Hasan GÜLÜNAY'dır.

Hasan GÜLÜNAY, İst. Em. Md. Ter. Mü. Şb. Md'ne bağlı polis ekiplerinde davamızla ilgili bir operasyonda, evinden işine gitmek için çıktığında gözaltına alınmıştır. Gözaltında olduğu tanık ifadeleri ve birçok başka delillerle ispatlandığı halde, polis kabul etmemiş ve işkencede katletmiştir. Hasan GÜLÜNAY'ın gözaltına alındığı, işkencede katledilerek kayıplar listesine eklendiğine ilişkin kanıtlar şunlardır:

Önce kendi tanıklığımla başlasam, bana işkence sırasında birçok kez 'konuş, yoksa senin sonunda Hasan GÜLÜNAY ve diğerleri gibi olur, sende öldürürüz' dediler. Başka bir soruşturma nedeniyle gözaltına alınan Erol ÇAM kamuoyuna yaptığı açıklamalarda GÜLÜNAY'ı Gayrettepe'de gözaltında ve sağ iken gördüğünü söylemiştir. Aynı soruşturma ile ilgili olarak gözaltına alınan ve davamız kapsamında yargılanan Yüksel ÖZDEMİR ve Hasan BOZKURT'a kendileri gözaltına alındıktan sonra, kurulan ilgi nedeniyle GÜLÜNAY sorulmuş ve onu nasıl bulabileceklerine ilişkin bilgiler istenmiştir. Bunun üzerine her iki sanıkta Hasan GÜLÜNAY'ın gözaltına alın-

masına yetecek ev, işyeri adresi, iş geliş gidiş saatleri ve şekli benzeri bilgiyi polise vermişlerdir. Bu bilgileri alan polis, Hasan GÜLÜNAY'ı gözaltına almış ve adı geçen sanıklara 'Hasan'ı yakaladık, biz ona teslim ol dedik o bize ateş ağır bomba attı' ve benzeri şeyler söylemiştir. Yine bu davanın sanıklarından Selahattin AKCAN'a işkence altındayken; Hasan GÜLÜNAY, ağır işkence gördüğünü açık bir şekilde gösterecek bitkin ve yarı baygın bir halde gösterilmiş ve kendisini'de GÜLÜNAY'a benzetecekleri yolunda tehdit etmişlerdir. Bütün bu bilgiler değerlendirildiğinde Hasan GÜLÜNAY'ın polis tarafından gözaltına alınarak katledildiği ve bunun gizlenerek 'kayıplar' listesine eklendiği hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde açıktır.

Ali Ekber ATMACA'da davamız dosyasında yeralan ve nerde nasıl olduğu ve kimler tarafından gerçekleştirildiğine hiç değinilmeden 'ölü' olarak bahsedilen ancak çeşitli delil ve tanıklıklarla işkencede katledildiği açık olan TKP/ML savaşçısı bir komünisttir. Ali Ekber 'in gözaltına alınışına ve işkencenin her adımı ile katledilişine tanık olan, onunla birlikte gözaltına alınan Rami POLAT ve Hüseyin GÖÇER'in, bu katliamı kamuoyuna deşifre eden açıklamaları vardır. Bu açıklamalarda katliamın baş sorumlusu Artvin İl Jandarma Alay Komutanı Albay Mehmet SEZBİLİBBAN ve diğer işkenceciler teşhir edilerek olay anlatılmıştır. Sapaşlam gözaltına alınan bir komünist daha 'mide kanaması' gibi gülünç gerekçelerle öldüğü söylenerek ve otopsi yapılarak yalanlarının açığa çıkartılması engellenerek, katledilmiştir.

İstanbul-Maltepe Dervişbey Sitesinde silahlı çatışma sonrası katledilen TKP/ML, TIKKO savaşçıları Ramazan CEVİZ, Nur Güzel YAŞAR ve Hasan DEMİR isimli komünistlerin katlediliş örneklerinde de polisin, sağ ele geçirip 'bağımsız' yargı önüne çıkarma diye en küçük bir düşüncesinin dahi olmadığını, amaçlarının katlederek komünistlere, devrimcilere ve tüm muhalefet güçlerine gözdağı vermek olduğunu görüyoruz. Bu tür katliamların sorumlularının yalnızca

tetigi çeken katiller sürüstü olmadığını, katliama onay veren, onu izleyen, alkış tutan, uygulayıcıları hakkında hiçbir işlem yapmayan tüm yetkili kişi ve kurumların olduğu bellidir.

Polisle girdiği silahlı çatışma sonrasında 'ölü ele geçirildiği' iddia edilen TKP/ML kadrolarından Komünist Savaşçı Emre BİLGİN açısından yukarıdakilere ek olarak, sığındığı evde süren çatışma sonrası katledildiğinde geride kalan silahının tüm mermilerinin kullanılmış ve mermisi kalmadığı halde katledilmiş olduğu gerçeği görülmelidir."

Sorgusuna, polisin kendisini yarım ve cellat olarak görevlendirdiğinin bu gerçeklerden dolayı apaçık ortada olduğunu söyleyerek devam eden ŞAHİN, polisin TKP/ML tarafından gerçekleştirilen cezalandırma ve kamulaştırma eylemlerinin karşısındaki acizliğini gizleyip ve bunları faili meçhul durumdan çıkararak fail yaratma uğraşı sonucu bu davanın şekillendiğini belirterek sağ olarak mahkeme karşısına çıkarılan kendisinin de dahil olduğu bir kısım sanığın yakalanmalarının üzerinden 7 ay gibi uzun bir zaman geçmesine rağmen yapılan işkencelerden kalma rahatsızlıkların halen sürdüğünü ve bunlarında onlarca günlük raporlarla, fotoğraflarla belgelenildiğini söyleyerek, kendisinin ve bazı sanıkların kendilerine yapılan bu işkencelere karşı bir tutum olarak, komünist olmanın, devrimci olmanın, insan olmanın bir gereği olarak polise ifade vermeyi reddetmelerinin, onurlarını çiğnetmemenin iddianame cephesince 'suç' muşcasına değerlendirildiğini vurguladı.

ŞAHİN, "duyduğum komünist sorumluluğun gereği olarak devlet eliyle işlenen her türlü cinayeti ve işkenceyi protesto ediyor. gerçek adaletin ancak halkın kendi iktidarını kurduğunda ve hesabın bütünüyle ancak o zaman sorulabileceğinin bilincinde olarak yalnızca uygulayıcıların değil esas olarak uygulatıcılar hakkında halkın adaletine suç duyurusunda bulunuyorum" dedikten sonra tüm tutuklu sanıklar, montlarını çıkararak üzerinde Emre BİLGİN'in resmi, "YAŞIYOR, SAVAŞIYOR" yazısı; Hasan GÜLÜNAY'ın

resmi, "KAYIPLAR, TÜKENİŞİ-NİZDİR" yazısı, Ali Ekber ATMA-CA'nın, resmi, "İŞKENCECİLE-RİN PEŞİNDEYİZ" yazısı, Rama-zan CEVİZ, Nur Güzel YAŞAR ve Hasan DEMİR'in resimleri ve "ŞE-HİTLERİMİZ ONURUMUZ-DUR" "MALTEPE'NİN HESABI-NI SORACAĞIZ", "DÖKTÜĞÜ-NÜZ KANDA BOĞULACAKSI-NIZ" sloganlarının yer aldığı tişörtle-ri sergileyerek, üzerinde "İŞKEN-CELERİN, KAYIPLARIN, KATLIAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ" yazısının bulunduğu pankartı açarak, bu sloganı ve "YA-ŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ÖN-DERLİĞİNDE Kİ TIKKO-TMLGB" sloganını atmaya başla-yınca, askerler, mahkeme heyetini de hiçe sayarak, "dışarı çıkarın" ve ben-zeri hiçbir talimat olmaksızın tutuk-lulara joplara saldırdılar. Mahkeme heyeti de bu pervasız girişime hiçbir müdahalede bulunmadı. Sloganlar atarak tavırlarını devam ettirmeye ça-lışan tutukluları dışarı çıkarmak iste-yen askerlerin bunu başaramayıp, Joplara sarılması üzerine olaya avu-

katlar ve dinleyicilerin müdahalesi sonrası DGM salonu tam bir gösteri alanına dönüştü. Askerlerin saldırısı-nı geriletken tutuklular ite-kaka salon dışına çıktılar. Salon dışında tutuklu-lar "DGM'LERDE KEYFİ YÖNE-TİME SON", "SAVUNMA HAK-KİMİZ ENGELLENEMEZ", "EMRE YAŞIYOR, SAVAŞI-YOR", "YAŞASIN MALTEPE Dİ-RENİŞİMİZ", "HASAN GÜLÜ-NAY'IN AKİBETİ AÇIKLAN-SIN", "HALK DÜŞMANLARIN-DAN HESAP SORDUK, SORA-CAĞIZ," "YAŞASIN GERİLLA SAVAŞIMIZ" ve benzeri sayısız slogan atarken salonda dinleyiciler ve gazeteciler dışarı çıkartılıp duruş-maya yalnızca avukatlarla devam edildi. Söz alan avukatlar, "mahke-menin gidişatını heyetin belirlemesi gerekirken, salonun güvenliğinden sorumlu askerlerin heyetten hiçbir ta-limat olmaksızın keyfi bir şekilde tu-tuklulara saldırdığını, heyetin bunlara müdahale etmeyerek göz yumduğu- nu, müvekkillerine olduğu gibi ken-dilerine de saldırılarak küfür edildiği- ni, bunu mahkemeye yönelik bir sal-

dırı olarak değerlendirdiklerini belir-terek gelişmeleri protesto ettiklerini bu amaçla duruşmayı terk ettiklerini söyleyerek dışarı çıktılar. Salon dı-şında bahçede slogan atmaya sürdü-ren tutuklulara "göğüslerinde ki yazı ve resimleri çıkarıp duruşmaya katıl-maları" çağrısı yapan heyete tutuklu-lar "Madonnalı, Amerikan bayraklı tişörtler sözkonusu olsaydı, sesiniz çıkmayacaktı. Tişörtlerimizi çıkarmı-yor, mahkemenizi protesto ediyor, katılmıyoruz" cevabını vererek slo-ganlarını götürüldükleri nezarethane-de de atmaya devam ettiler. Olaylar sırasında bazı dinleyiciler bayılırken, Özgür Gündem Gazetesi Muhabiri İrfan UÇAR ve Türkiye Gazetesi Muhabiri Ferhat GÜLVER "polisle-rin resmini çektikleri" gerekçesiyle savcılıkça sorgulanıp daha sonra ser-best bırakıldılar.

Duruşma ileri bir tarihe atılırken, arabalara bindirilirken yolu açan tra-fik polisinin sirenleri üzerine DGM çevresinde aileler ve çok sayıda insa-nın birikmesini fırsat bilen tutsakla-rın sloganlarını sürdürmeleri ilgi ve sempati ile karşılandı. ■

Tüm Devremci-Demokratlara Çağrı

Yılbaşı tatili cezaevlerindeki si-yasi tutuklular için bir yanıyla "açık görüş" günü demektir.

Ancak, "Terörle Mücadele Kanu-nu'nun yürürlüğe girdiği 4.12.1992 tarihinden beri "açık görüş" yasaklan-mıştır.

Bilindiđi gibi bu yasa kapsamına giren suçlardan tutuklular Eskişehir tipi, tek kişilik ve üç kişilik hücre sis-temine göre kurulmuş cezaevlerinde

"açık görüş" yaptırılmıyordu. Eskişehir cezaevi kapalı olduğuna ve Türki-ye'de benzeri bir cezaevi olmadığına göre cezaevlerinde "açık görüş"ün ya-saklanması söz konusu olamaz.

Adalet bakanlığınca "Açık görüş"e getirilen yasağın tamamen keyfi bir tutum olduğunu dile getiren özgürlük mahkumlarının haklı talep-lerinden hareketle İstanbul Çağdaş Hukukçular Derneği başkanı A. Rıza

Dizdar ve İstanbul İnsan Hakları Der-neği başkanı Av. Ercan Kanar'ın iste-miyle İstanbul Hukuk Fakültesi Öğ-retim Üyesi Prof. Dr. Köksal Bayrak-tar konuya şöyle bir açıklama getir-mektedir. "3713 sayılı TMK'nun 16. maddesi bir infaz hükmü taşımakta-dır."

Tüm demokratik kişi ve kuruluş-ları sessiz kalmamaya çağırıyoruz ■

Tüm Sağlık-Sen Öğretiyor

Özverinin, bilincin ve duyarlılı-ğın güzel bir örneğini Tüm Sağlık-Sen, insan hakları komisyonunun insan hakları haftası etkinliklerinde görebiliriz.

Sadece kendisiyle ve ekonomik sorunlarıyla sınırlandırılmış bir pers-pektifi red eden ve doğru olarak diğer halk sınıf ve tabakalarının da sorunları kendi sorunları bilerek sa-hiplenerek bu anlayışı her kesime özellikle de sendikalara örnek olma-sı gerek.

Tüm Sağlık-Sen insan hakları komisyonunun insan hakları hafta-sında gerçekleştirdiği, Perşembe "Kalemlerin Gecesi" adlı video film, Cuma; "İnsan Hakları İhlalleri" dia gösterimi ve "Sendikaların İnsan Hakları Mücadelesindeki yeri" ko-nulu form, Salı: "Peru Gerçeği-Guzman" adlı konuşma ve video film gösterimi, Perşembe;"Kayıplar" konulu video film. Ayrıca kadın, çocuk ve hasta hakları köşesi, katli-amlar, kayıplar, infazlar ve işkence

konulu köşe hazırlanarak kitleler ay-dınlatılmaya ve duyarlı hale getiril-meye çalışılmıştır.

Böylesi bir etkinlik sadece güzel bir duyarlılığın değil aynı za-manda iyi bir örgütçü kafanın, iş böl-lümü yapmanın da olumlu bir sonu-cudur.

Tüm Sağlık-Sen'liler bu çalış-malarından dolayı kutluyor aynı du-yarlılığın devam edeceğine inanıyo-ruz. Dileriz bu anlayış diğer Sendi-kalar içinde bir örnek teşkil edir. ■

Cezaevinden...

"Zulmün Olduğu Yerde Halka Ayaklanmasını Söylemeyen Alçağın Tekidir"

Zulmün, halkı kasıp kavurduğu, devletin kolluk güçlerinin ellerindeki namluları halka yönelttiği günümüzde, mücadeleyi belli günlerde verilebilecek bir olgu olarak düşünmek, en hafif deyimle iç rahatlatmadır. Ama mücadelenin gelişimine paralel, belli süreçlerde, zulme karşı isyanı kampanyalar biçiminde örgütlemek, mücadeleye özel bir önem vermek, enerjimizi her zamankinin yüz katına çıkarmak, bir gereklilikten öte zorunludur. Bu zorunluluğu göremeyenler devrim yolunu dümdüz sanan, gerçek yaşamda değil, masallar aleminde yaşayanlardır. Bu kişiler gerçek yaşama göre yönlerini belirlemediklerinden hiç bir zaman kalıcı zaferler elde edemeyeceklerdir. Oysa bizim, zulme karşı isyan türküsü söyleyenlerin kalıcı zaferlere ihtiyacı vardır.

En kara gericiğin hüküm sürdüğü, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza ve onun öncüleri devrimciler, komünistlere katılların, gözaltında kayıpların, işkencelerin, işkencede ölümlerin... kısaca "Topyekün Savaş"ın dayatıldığı; "demokrasi", "seffaf karakol" nutukları eşliğinde zulmün tırmandırıldığı, eşliğinde ölümlerin sıradanlaştırılmaya çalışıldığı, faşist çemberlerde yakalanan devrimcilerin basına gösterilip, ardından katledilecek kadar pervasızlaştırıldığı; "Hukuk" devletin Bakanları eşliğinde devrimcilerin evlerinde katledildiği, hatta sıradan işportacının sokak ortasında devletin kolluk güçlerince öldürüldüğü; "Devletin bölünmez bütünlüğü" için sınır ötesi operasyonlar düzenlenerek Kürt halkına bombalar yağdırıldığı; insanlığın panzerler arkasından sürüklendiği; satın alınmayan, onarsuzlaştırılmayan basın emekçilerinin "faili meçhul cinayetler" adı altında katledildiği; ... günümüzde elbetteki mücadelenin esas biçimi zora karşı zor olacaktır. Fakat devrim mücadelesinin bir parçası ve onun destekleyicisi olarak, demokratik haklar için müca-

dele yürütmek, devletin katliamcı yüzünü açığa çıkaran faaliyetlerde bulunmak ve her şeyden öncede "Topyekün Savaş"a karşı, en acil taleplerden başlayarak halkı Topyekün Mücadeleye seferber etmek bir zorunludur. Mücadelenin sürekliliği içerisinde dönem dönem bu faaliyetleri, kampanyalar biçiminde örgütlemek, zulmün önüne halk saflarında yer alan tüm kişi ve örgütlerle set oluşturabilmek, giderek onu geriletmek mücadeleyi boyutlandırmanın temel kurallarından biridir.

Biz siyasi tutsaklar, siyasi kimliğimizin ve insan olmamızın bir gereği olarak, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza dayatılan "Topyekün Savaş"a karşı set oluşturabilmek ve Yeni Demokratik Kadın Derneği (YDKD)nin de içinde yer aldığı çeşitli kitle örgütlerinin devlet terörüne karşı mücadele amaçlı başlattıkları kampanyanın içinde yer almak ve her türlü gericiğe karşı birlikte mücadele etme bilinciyle olanaklarımız ölçüsünde bir aylık bir kampanya örgütledik.

Kampanya öncesi Devrimci Sol davası tutsakları bir aylık bir eylem taslağını bize ve diğer dava tutsaklarına sundular. Bu eylem taslağının merkezine açlık grevi oturtulmuştu; bir aylık bir açlık grevi öneriliyor, bunun süreli veya dönüşümlü bir biçimde olabileceği, kendileri için önemli olanın ortaklığı, eylem bütünselliğini yakalamak olduğunu vurguluyorlardı.

Biz TKP/ML davası tutsakları, devlet terörüne karşı örgütlenmeye çalışılan bir kampanyanın açlık grevi merkezli olmasını doğru bulmadığımızı, böyle bir kampanyanın esas olarak devleti teşhir etme amaçlı olması gerektiğini dolayısıyla eylem biçimlerimizin de buna uygun olmasını belirtiyorduk. Ayrıca bir aylık bir açlık grevinin, kampanyanın cezaevi merkezli olduğu gibi yanlış bir izlenim uyandıracığını, bu nedenler-

den dolayı açlık grevi merkezli bir kampanya düşünmediğimizi; esas olarak devleti teşhir ve dışarda "Topyekün Savaş"a karşı TOPYEKÜN MÜCADELE amaçlı başlatılan bir kampanyanın bir parçası olduğumuzu, bu amaçlarımıza en uygun düşün eylemlerin devletin kendi mahkemelerinde gerçekleştirilebileceğini vurguluyorduk.

Diğer dava tutsaklarınca da, devleti kendi mehkemelerinde teşhir etmenin öne çıktığı ve kampanyanın merkezine oturduğu eylem biçimleri genel kabul gördü. Devrimci SOL ve TKP/ML Hareketi bir ay boyunca birer haftalık dönüşümlü açlık grevine gideceklerinin, ama diğer eylem biçimlerini de onayladıklarını ve katılacaklarını bildirdiler.

"BÜTÜNSELLİĞİ YAKALANMIŞ" KAMPANYANIN HAYATA GEÇİRİLMESİ VE BAZI OLUMSUZLUKLAR.

Kampanyanın ilk haftasına, kamuoyunu, kendisine "insanım" diyen herkesi devletin "Topyekün Savaş"ına karşı TOPYEKÜN MÜCADELE'ye çağırın ilan ve basın açıklamamızla başladık. Bu hafta içerisinde duruşmalara çıkan tüm siyasi tutsaklar, emekçi halkımıza dayatılan "kirli savaş"ı teşhir eden dilekçeler ve suç duyurularını okumaya çalıştılar. Devletin bir kurumu olan ve onun güvenliğinden sorumlu olan mahkemeler, savunma özgürlüğümüzü hiçe sayarak ve düşüncelerimizden ne kadar korktuklarını gizlemeye gerek duymadan, kendi yasalarını dahi çiğneyerek her dilekçe okuma girişimine, duruşmalarda asker eşliğinde zorla atma ile yanıt verdiler.

İkinci hafta; tüm sevlerde kampanyamızın amaçlarına uygun resimli tişörtler giymey eğilimimiz olmasına rağmen çıkan bazı olumsuzluklar

üzerine, resimli tişörtleri kampanyamızın merkezini oluşturan mahkemelerde kullanmanın daha doğru olacağı görüşünü benimsedik. Bu hafta içerisinde çeşitli davalardan arkadaşlar resimli tişörtlerle duruşmalara katıldılar. Mahkeme heyetleri buna da tahammül edemeyerek, bizleri zorla duruşma salonundan dışarı attılar. Mahkeme heyetinin bu tavrı istisnasız tüm duruşmalarda devam etti.

Bu hafta içerisinde de basın açıklaması ve çeşitli suç duyurularında bulunmaya devam ettik.

Üçüncü hafta; Mahkemelerin gerek birinci ve ikinci hafta savunma özgürlüğümüze yönelik saldırılarını, gerekse de emekçi halkımıza dayatılan "Topyekün savaş"ın bir parçası ve uygulayıcısı olması gerçeğinden hareketle hiç bir duruşmaya katılma kararı aldık. Fakat PKK davası tutsakları alınan bu karara katılmayacaklarını, duruşmalara çıkacaklarını açıkladılar Ardından TKP/ML Hareketi bu eylemle ilgili çıkan ilana imza atmasına ve karara katıldığını belirtmesine rağmen bu hafta içeri-

sinde var olan tek duruşmalarına çık-tılar.

Mahkemeye çıkmama tavrının dört gün sürmesi kararlaştırılmıştı. Beşinci gün mahkemeye çıkmama tavrı kaldırıldı.

Beşinci gün, Maltepe'de şehit düşen üç yoldaşın, Emre BİLGİN, Ali Ekber ATMACA ve Hasan GÜ-LÜNAY yoldaşların sanık olarak gösterildiği bir TKP/ML davası dosyası vardı. Bu duruşma, şehit yoldaşların kararlılığına, direngenliğine ve kampanyanın içeriğine uygun bir şekilde kullanılarak, devletin mahkemelerinde komünist tavrın güzel bir örneği verildi.

Dördüncü ve son hafta; mahkemelerde genel tavrın sürmesi ve son üç gün tüm siyasetlerin katılımını sağlamış bir açlık grevi ile kampanyanın bitirilmesi kararlaştırıldı. Devrimci SOL ve TKP/ML Hareketi de periyodik olarak devam eden açlık grevlerine dört günlük bir ara vererek bütünselliği sağlamış açlık grevi içerisinde yer aldılar.

PKK bu eyleme de "açlık grevi-

nin şartları oluşmamıştır" gerekçesiyle katılmadı.

Kampanyanın bir parçası ve destekleyicisi olarak üzerimize düşenleri yerine getirdik. Elbetteki kampanya bir bütün olarak ele alındığından hedeflenene ulaşıldığı, bu anlamıyla başarılı olduğu söylenemez. Kampanya için oluşturulmuş platformun geniş kitleleri eylemsellik içerisine çekebilecek etkinlikleri düzenleyememesi, düzenlenenlerin ise polis saldırılarına maruz kalması, platform içinde yer alan derneklerin birbiri ardına kapatılması ve kampanyanın öncülüğünü yakalama telaşıyla bazı ses getirici etkinliklerin önceden kullanılması ve bu anlamıyla kampanyanın eş zamanlı başlatılmaması kampanyanın daha etkili olmasının önündeki engellerdir. Ama her şeye rağmen, zulmün olduğu yerde halkı isyana çağırarak, bunun için mücadele yürütmek güzel ve övgüye değerdir. Unutulmamalı ki, baskı ve zulmün olduğu her yerde DİRENMEK MEŞRUDUR.

Sağmalcılar, TKP/ML davası tutsakları

Yeni Demokratik Kadın Derneği (YDKD) Kapatıldı Demokratik Haklar Derneğini (DHD) Kuruyoruz

Ekonomik ve siyasi krizin eşliğine gelen devlet artık en ufak demokratik hakların kullanımına dahi tahammül edememektedir. Sopa-havuç politikasının uygulayıcısı olan devlet yoğun bir açmaz içindedir. Sopayı sürekli kılıyor, toplum gittikçe gerginleşiyor ve geniş bir kesim düzenden kopuyor, havuç vermek zorunda kaldığında da en ufak bir delikten sızan su bendi zorluyor ve oraya doğru bir dalga yükseliyor. Yani "yukarı tükürse bıyık, aşağı tükürse sakal"

Kozakçıoğlu açıklama yapıyor "kitle örgütleri gelecek dalganın habercileridir aman vermeyelim". Gün geçmiyorki bir dernek kapatılmasının baskın yapıp yağmalan-

masını, üyeleri göz altına alınarak gözdağı verilmesini.

Devlet bir yandan bu tür örgütlemeleri kapatırken, bir yandan da hızlı bir şekilde kendi denetiminde bir dizi kurum, kuruluş, dernek ve sendika oluşturmakta, onlara destek vermekte "yürü ???" demektedir.

Demokratik kitle Örgütlerini kapatmak dertlerine çare değildir. Zira bu halkın muhalefetinin ortadan kaldırılması anlamına gelmiyor, gelemezde sadece işleri biraz daha zorlaştırır hepsi o kadar. Derneği kapatılanlar yeniden açılmasının mücadelesini veriyor. Devlet bir yandan kapatırken diğer yandan açılmasını kabullenmek zorunda kalıyor. Muhalefete kaynaklık eden olgular ortadan kalkmadıkça, muhalefet odaklarında son bulmaz. Tekrar tekrar şu ya da bu boyutta, şu ya da bu adla gündemde varlığını sürdürtür.

Derneklerin kapatılması bir yanı sıra onaca da önemli değildir. Eğer bizler mücadelemizin meşruluğunu kafamızda netleştirirsek, yüreğimizin kapılarına kilit vurdurmasak, insanlığıımızı, duyarlılığımızı yitirmezsek -

ki yapmanız gereken de budur- dernek kapatılması bizleri mücadeleden alıkoymayacaktır.

Kısa bir süre önce binbir zorluk ve engellemelerle kurulan, belli bir gelişim seyri göstererek çekim merkezi haline gelen Yeni Demokratik Kadın Derneğimiz (YDKD) hiçbir gerekçe gösterilmeden kapatılmıştır. Gücünü haklılığından alan derneğimizin mücadeleciler geleneğini hiç tavizsiz yaşatacağız.

Demokratik Haklar Derneği (DHD) adı altında yeni bir dernek kurma çabasında. Geçmişten çıkarılan ders ve tecrübelerinde göz önüne alınarak dergimizi çok daha iyi, çok daha atak, çok daha kitle-sel koruma getirmeye çalışacağız. Bu noktada bütün üyelerimizin v dostlarımızın daha fazla kararlılık ve dayanışma duygusuyla çabamıza destek vermesini istiyor ve gelin birlikte daha güçlü bir ses olalım diyoruz.

Biz Halkız Gelecek Ellerimizdedir!

YDKD'liler

Memur Sendikalarına Baskılar Sürüyor...

ANKARA

Ulaştırma Bakanlığı'na bağlı Devlet Hava Meydanları İşletmesi'nde görevli, Tüm Hava-Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi 7 memur, Doğu ve Günedoğu'ya sürüldüler.

Genel Merkezi İstanbul'da bulunan Tüm Hava-Sen'in sürgün cezasına çarptırılan Merkez Yönetim Kurulu üyeleri, bu durumu değiştirmek için Ankara'da Devletin kapısını çaldılar. Ulaştırma Bakanı ve diğer bakanlarla konuşan memurlar her hangi bir sonuç alamadılar. Görüşükleri Ulaştırma Bakanı "bu atamayı geri alacağız" demesine rağmen gittikleri ilgili Genel Müdür, atama-

nın durdurulmayacağını ve yeni görev yerlerine gitmeleri gerektiğini söyledi. Bunun üzerine diğer Bazı bakanlarla da görüşen sendika yöneticisi memurlar diğer bakanlardan "Yaşar TOPÇU çok aksi bir adam, laf dinletemiyoruz" cevabını aldılar.

Görüşükümüz Tüm Hava-Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu üyeleri şöyle dediler: "Sürülmemizde, Türk Ulaştırma-Sen isimli faşist sendika da etkili olmuştur." Bu sendikaya 'müdürler sendikası' diyoruz. Müdürler işveren konumunda olduğu için, kanunen bir sendikaya üye olmazlar buna rağmen bütün müdürler bu sendikaya üye olmuştur.

Tüm Hava-Sen'de sendikal faaliyet yürüttükleri için sürgün edilen

memurların gitmesiyle sendika fiilleri kapanmış durumda. Sürgüne gönderilen memurların isimleri ve sürgün yerleri şöyle:

Cengiz DEMİR: Genel Başkan KARS

İ Seyfullah GÜCÜKATALAK Genel Sekreter ERZİNCAN

Kail İBİŞ Genel Mali Sekreter MALATYA

Haydar ŞAHİN Genel Eğitim Sekreteri ŞANLIURFA

Ataman İMREN Genel TİS Sekreteri GAZİANTEP

Hakan BÜKEN Genel Basın Sekreteri DİYARBAKIR

Y. Seyfi ŞİŞMAN Kurucu Üye ERZURUM. ■

TMLGB 1. Kuruluş Kongresi Tanıtım Kampanyası Sürüyor...

TMLGB (Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği) yazılama, afişleme, pankart asma ve molotoflamalarla başlattığı "Kuruluş Kongresi Tanıtım Kampanyasını", "Gülsuyu mahallesindeki korsan gösteriyle sürdürdü.

19 Aralık günü, akşam 17.00 sıralarında, TMLGB kuruluş kongresini tanıtmak için toplanan yaklaşık 50 kişilik grup, üzerinde, "Yaşasın 1. Kuruluş Kongremiz. TMLGB", yazan pankartı açarak, "Kahrolsun Patron-Ağa Devleti", "Yaşasın 1. Kuruluş Kongremiz", "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Yaşasın Gençlik Birliğimiz", "Faşistlerden Hesap Sorduk, Soracağız" sloganlarını attı. Yan yolları, ellerindeki molotof kokteylleriyle ateşe veren eylemcilere, Gülsuyu halkının alkışlarla destek vermesi anlamlıydı. Göstericiler mahalle ortasında bulunan Atatürk büstüne "Dersim Katliamının Sorumlusu, Kürt Katliamcısı Faşist Atatürk" yazılı bir afiş astılar. Eylem göstericilerin dağılmasıyla okaysız sona erdi. ■

"Serbest Toplu Pazarlık İstiyoruz"

■ Ankara Kamu Çalışanları Platformu aralık ayı boyunca yaptığı bir dizi eylemle "toplu sözleşmeye çağrı" programını hayata geçirdi.

ANKARA

Kamu çalışanları çok boyutlu bir çok sorunla kuşatılan Memur Sendikaları çatısı altında özellikle 92 yılında gitgide yükselen bir mücadele sürecine girdiler. Temmuz/92 eylemleriyle doruk noktasına ulaşan memur hareketliliği: ILO sözleşmelerinin Cumhurbaşkanı'na takıldığı, İçişleri Bakanlığı genelgesinin Danıştay tarafından iptal edildiği bir ortamda baskılar, gözaltılar, toplu sürgünlerle içiçe geçmiş yoğun bir dönem yaşadı.

Ankara Kamu Çalışanları Platformu'na bağlı sendikalar, Türkiye çapında yürütülen "Toplu Sözleşmeye Çağrı" kampanyasının Ankara ayağına 25 Kasım'da TBMM önünde yapıları basın açıklaması ile başladılar. Yaklaşık bir ay süren kampanya, 25 aralık'ta yapılan toplu vizite eylemi ile sonuçlandı: 28 Kasım'daki TOPLU SÖZLEŞMEYE ÇAĞIRI şöleninde moral sergisi Valilikçe yasaklandı. 16 aralık'ta, Ulus meydanında toplanan 3 bin civarında memur bordrolarını yaktılar. 17 aralık'ta ise Sıhhiye köprüsünden Zafer meydanına kadar 500 kadar memur sloganlı, alkışlı bir hak yürüyüşü gerçekleştirdiler. Eylemlilikler 18 Aralık'da çeşitli Bakanlıklar, SSK ve belediye iş yerlerinde yapılan yemek boykotu ile sürdü.

Ankara Kamu Sendikaları Platformu'nun aralık eylemlerinin doruk noktası bütün illerden toplanan memurların da katılımıyla gerçekleştirilen 3. Ankara yürüyüşü oldu. Fiili bir eylem olan yürüyüş sendika temsilcilerinin uyarısıyla 10 bini aşkın memurun Zafer Çarşısının önünde toplanmasıyla başladı. Sendikalarının pankartları ile düzenli kortejler oluşturan memurlar Kızılay trafiğinin en işlek akış yeri olan Atatürk Bulvarı'nı trafiğe kapatılar. Bir saat süren yürüyüş boyunca "Baskı Sürgün ve Katliamlara Son", "Yargısız İnfazlara Son", "Kayıplar Bulunsun Hesap Sorulsun", "İşçi Memur Elele Genel Greve", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır" gibi çeşitli sloganlar attılar. Yürüyüşçüler Başbakanlık binasının önünde toplandıktan sonra sendika temsilcileri Başbakan'la görüşmek için binaya girdiler. Kamu Çalışanları Sendikaları

Platformu, 7 maddeden oluşan taleplerini içeren bildirimlerini Başbakan yardımcısı İnönü'ye sundular. Temsilcileri görüşmede iken dışardaki kitle sloganları ve halayları ile sürekli hareket halindeydi. Kamu Çalışanları Platformu, dilekçelerinde Hükümetin Memur Sendikalarının önüne diktiği engelleri teşhir ediyor ve "Sendikalarımızın özgürce faaliyet yürütmesini engelleyen her türlü genelgelerin iptal edilmesini, yerel idari yetkililerin fiili olarak devam eden keyfi ve baskıcı tutumlarının son bulmasını, sürgün, açığa alma ve dava açma gibi baskı yöntemlerinin durdurulmasını, tek taraflı yüzdellik zamlar yerine, sendikalarıyla serbest toplu pazarlığa oturul-

masını" Hükümetten talep ediyordu.

Başbakan'la görüşen sendika temsilcileri, dışardaki kitleye eylemin amacına ulaştığını bildirerek dağılmalarını istediler.

Memur sendikaları bugün buldukları aşamada gitgide gelişen ve olgunlaşan, ileri talepleri için istikrarlı mücadele pratikleri üreten yapıları ile demokrasi mücadelesinde ağırlıklı bir yere sahip olmaya başladılar. Hükümetin programına koyduğu vaatleri yok sayma çabaları kamu emekçilerinin grevli toplu sözleşmeli hak arayışı yükseltmesini sağlıyor. Bordro mahkumları kapukulluğu düzenini sarsarak ilerliyorlar. ■

Ulusal Sağlık Politikası Reform Paketi Ne Getiriyor?

Sağlık Bakanlığı, Dünya Bankasının önerileriyle uyumlu yeni ulusal sağlık politikası-reform paketini yaşama geçirme gayretinde. Böylelikle sağlıklı yaşama hakkı pazara çıkartılacak, halkımız sağlık hizmetini serbest piyasaya anlayışı ortamında satın alacak.

12 milyon insana sağlık sigortası sağlayan SSK, bugün prim toplayamıyor... Alacaklarının hesabını bilemiyor, topladığı kaynakları da ilaç şirketlerine ve batık kredi olmak üzere bankalara aktarıyor. SSK örneğini görmezden gelen Sağlık Bakanlığı, Genel Sağlık Sigortası, (GSS) adıyla aynı sistemi tüm Türkiye'ye yaymak istiyor. Özelleştirme ile, Devlet "Sağlık yükünden" kurtulurken, toplanacak primlerin sağlık hizmetlerinin tamamını değil, ancak "Asgari Sağlığa" yetecek kadarını karşılayacağı öngörülüyor. Daha fazlasını isteyenler özel sigorta kuruluşlarına ek prim ödeyecekler. Ancak projeler asgari sağlığın ne olduğu, ek prim ödemedemeden, yılda kaç kez ve kaç gün hastahaneye yatabileceği ve kaç liralık ameliyat olabileceği kesinlik kazanmamış.

Daha kârlı olan tedavi ile teknoloji kullanımının ağırlık kazanacağı "GSS'li özelleştirme özel rekabeti açmıştır" Sağlık sektöründen kimin kazanacağı ortada... Yasal güvence altına alınmış bir sistem içinde, tekelleşerek büyük sermayenin sektöre vereceği hedef doğrultusunda ücretlilerin parası özelleştirilmiş sağlık işletmeleri ve sağlık çalışanları aracılığı ile toplanıp, yabancı tıbbi araç-gereç ve ilaç üreticileri ile bunları ülkeye ithal edip yurt içinde pazarlayanlara aktarılacak.

Ülkemiz gerçekleri ve insanımızın ihtiyaçlarından doğmamış, Türkiye'ye dış kaynaklarca biçilmiş bir elbise niteliği taşıyan projeleri, son 10 yıldüçüncü kez önümüze koyan,

Bilimsel ve ahlâki meslek gerekleri yerine sağlığı bir mal, daha çok hastayı daha çok kâr olarak değerlendiren düşünceyi hakim kılmaya yönelik,

Trilyonlar büyüklüğünde vergi borcu affının yapılabildiği bir ülkede, konu sağlık ve sağlığı olunca, para yok diyen,

Sağlığı herkese eşit fırsat cilası altında, serbest piyasa egemenliğine terk edecek yaklaşımları kabul etmiyor;

Sağlık alanında ve her alanda, insanımızdan yana politik tercihlerin uygulamalara hakim olmasını,

Artık Türkiye'de sağlıkla ilgili her kesimin acılarını hissedenden yaklaşımların değer kazanmasını talep ediyor;

Ülkemiz ve insanımızın sağlıkla ilgili sorunlarına duyarlı olan herkesi, sağlıktaki eşitsizliklerin azaltılmasına yönelik gerçekçi çabalara destek vermeye çağırıyoruz. ■

Ankara Tabibler Odası

"Mersin Belediyesi'nin Kodamanları" Ellerimiz Yakanızdadır!

Aralık ayının ortalarında, boyalı basını şu haber süslüyordu: "Mersin Belediye Başkanı Kaya Mutlu 999 işçiyi işten çıkardı" Giyim mağazalarına yakışır bir fiyat ilanı gibi, olayların özü ve rakamlar çarpıtılmıştı. Gerçek neydi? 11.12.1992 günlü ve Kaya Mutlu imzalı işçi çıkışını içeren zarflar, ÜCRETSİZ İZİN PALAVRASI adı altında her birimin puantörlerine dağıtılmıştı. amaç, 3 aylık "ücretsiz izin" adını kullanarak, işçiye üç ay sonrası için boş umutlar vermek ve tazminatları gassetmekti. SHP İçel İl Başkanlığı, Merkez İlçe Başkanlığı ve Belediye Meclis Grubu olaydan "haberleri olmadığını" kanıtlamak için bildiri dağıttılar. Boşuna beyler; KENDİNİZİ BİLDİRİLERLE AKLAYAMAZSINIZ.

15.12.1992 günü yaklaşık 800 işçi Mavi Bina diye bilinen Mersin Belediyesi binasından Taş Bina'ya yürüyüş kararı aldılar. Yürüyüş sessiz başladı. Ancak çevrede biriken halktan "Neden bağır mıyorsunuz. Haklarınızı haykırarak isteyin" diye tepki gören işçiler inisiyatiflerini kullanarak sloganlar atmaya başladılar. İşin en ilginç yanı, en ufak demokratik istemleri bile jop, işkence ve mermilerle karşılayan polisin etrafta görülmemesiydi. Bunun nede-nini biliyoruz: Gericici burjuvazinin uşağı Kaya Mutlu, işçi eylemlerini kullanarak Mersin BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ hayallerini kurmaktadır ve bizleri basamak olarak kullanmak istemektedir. İşçiler Makine İkmal'e vardıklarında, sendikaların (Belediye-İş ve Genel-İş) reformistleri eylemi tükettiler.

16.12.1992 günü, TEK binasında bulunan belediyeye ait Su İşletmesi işçiler tarafından işgal edildi. Saat 10.35'de sayıları 1500-2000 ci-

varındaki işçiler Hastane Caddesini felç ederek Osmaniye'deki SHP İçel İl Merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. Bu sırada çevrede biriken halktan alkışlı ve oto sahiplerinden kornalı destek gördüler. Osmaniye'ye gelindiğinde bina işgal edildi ve işçiler konuşmalar yaptılar. 17.12.1992 günü işçiler, Belediye'nin Taş Binasını işgal ettiler fakat inisiyatifsizlik yüzünden bu işgal bir-iki dakika sürdü. Ancak ertesi gün Yeni Hal'e doğru yürüyen işçiler, halin giriş-çıkış kapısını 1 saat kadar kapattılar ve % 51'i belediyeye ait İmar İnşaat, Dikimevi ve Yemekhaneyi işgal ettiler. Yeni Hal'e yürüyüş sırasında, biz DDSB'li işçiler bildirimimizi dağıtmıştık. Bu aşamadan sonra, reformistler, eylemleri Pazar gününe ertelemek gerektiğini söylediler. bunun üzerine işçilerden bazıları isyan ederek "Neden Cumartesi günü eylem yapılmıyor?" diye tepki koydular. Hatta bir işçi ağlayarak "Bu ne biçim eylem allahaşkına" diye haykırdı. Eylemi yönlendiren reformistlerden biri sıkıştırılarak örgütlü ve aktif eylemler istendi ancak yanıt alınamadı. 19.12.1992 günü, işten atılan işçilerin tekrar işe alındığı Kaya Mutlu tarafından açıklandı.

Reformistler; Yakamızdan Düşün!

Tüm eylemlerimizin seyri boyunca, üst komiteden, belediyenin çeşitli "yüksek" kademelerinden ve bizzat sendikaların üst ve alt düzeyde reformistleri tarafından, bizlere, işçilere çelme atılmaya çalışıldı. İşçilerin atılmalarından habersiz olduklarını söyleyenler, eylemlerimizi pasifleştirmek için ellerinden geleni yaptılar.

Sizleri iyi tanıyoruz: DÜN

KURTULUŞ'çu ve DEV-YOL'cuydunuz. BUGÜN "en iyi" SHP'lilersiniz. YARIN HEPİNİZİ TARİHİN ÇÖPLÜĞÜNE GÖNDERECEĞİZ.

İşçi Köpeğiniz Değildir Ve Tecrübelerinden Öğrenir

Şimdi Kaya Mutlu, hükümetten 50 milyar lira kredi almıştır. İşçiler, Somali'ye giden askerleri uğurlamak üzere limana gelen İnönü'nün yolunu kesmeye çalıştılar. Fakat Genel-İş ve Belediye-İş sendikalarının işçi düşmanı, çanakyalayıcı başkanları işçiye engel oldular.

Bizler, işçi sınıfı olarak bu tip iğrençlikleri daha önce yaşamıştık: Zonguldak madenlerindeki, Demir-Çelik fabrikalarındaki, ŞEKA'daki işçi kardeşlerimiz greve gittiklerinde, faşist hükümet ucuz kömür, demir ve çelik, kağıt ithal ederek vurgunlar vurdu. İşçi eylemleri kulanılarak, basamak yapıldı.

Kardeşler: İşe tekrar alınmamız çok ama çok küçük bir başarıdır. Eylemler boyunca sendikaların işçi düşmanı reformistlerine inisiyatifi kaptırdık. Yarın, ücretlerimizi veya emeğimizin karşılığını alabileceğimizi düşünen kardeşlerimiz, büyük bir yanlıgı içerisinde dirler. Kaya, aldığı 50 milyar cebine indirecektir. Akıldan çıkarmamız gereken tek gerçek, Demokratik Halk İktidarı kurulmadıkça kendi kendimizin efendisi olamayacağımızdır. Haklarımızı almış değiliz. Kendimizi avutmayalım. BUNDAN SONRAKI EYLEMLERİMİZDE İNİSYATİFİ ELİMİZDE TUTALIM! ■

Mersin Belediyesinden bir grup DDSB'li işçi

Kamu Çalışanları Engelleri Aşarak İlerliyor

Devletin 657 sayılı yasaya dayanarak "sendika kuramaz" dediği "memurları" kapıkulu olmadıklarını emeğine sahip çıkarak, baskı ve yasaklar zincirini bir bir kırarak gösteriyor. sendikasını kuruyor, haklarını söke söke alıyor, YÜRÜYORLAR!

Memur artık o bildiğimiz memur değil. Emir kulu olmaktan çıkan emekçi olduğunun, yaşamı üretenlerden birisinin kendisi olduğunun bilincine vararak emeğinin hakkını isteyen ve "hak vermez, alınır" felsefesiyle hareket eden bir emekçiler kesimidir. İşçi memur ayrımının sadece egemenlerin işine yaradığının bilincine vararak bu bölünmenin etkilerini ortadan kaldırmaya çalışan bu kesim doğru olarak, kendilerinden, "memur" diyerek sözedilmesinden de hoşnut değiller. Bu kavramın olumsuz içerik ve yaydığı imajı aşmak için Kamu çalışanları kavramını kullanıyorlar.

DEĞİŞTİRİYORLAR! Hem devletin onlara yönelik anlayış ve uygulamalarını hem de toplumdaki genel bakışı. Zira "devletin memuru" imajı emeğini satarak yaşayan bu kesimin yerinin emekçinin yanında olduğunu karartan bir imajdı. Devlet-işveren/patron böyle istiyor ve koşulluyordu. "Memurlar ve Halk da bunun etkisi altındaydı. Bugün işte bu ortam kırılıyor, "memur" emekçi olduğunun bilincine varıyor, örgütleniyor, haklarını alıyor, hatta diğer emekçilere ÖRNEK OLUYORLAR. Artık onlar devletin memuru değil emeğin memurudur\$ emeğinin hakkını alması

O her yerde bir meşaledir.

nın, geleceği yaratmanın memurudur!

Osmanlı Oyunları Sökmeyecek

657 sayılı yasanın yasak zincirini pratik kararlı tutumlarıyla kıran Kamu çalışanlarının mücadelesi karşısında devlet iki yüzlü davranmak, yeni hilelere başvurmak zorunda kalmıştır. "Memuru" "devletini" bu süreçte daha iyi tanımıştır. Devlet dün yasak dediği sendikaların varlığını ve yasallığını ıkına ıkına da olsa İLO sözleşmesini onaylamak zorunda kalarak kabul etmiştir. Bu "memurlar" için bir başarıdır.

Fakat diğer yandan "Osmanlı da oyun(un) çok" olduğunu da gözden uzak tutmamak gerekir ki, şu anda iki yönlü "Osmanlı oyunu" oynadığı dikkati çekiyor.

Birincisi; sendika kurma hakkı İLO sözleşmesiyle garanti altına alınsa da devlet bu sendikaların "ka-

nadı kırılmış kuş" gibi olmasını, dansılma (o da devlek isterse) dışında hiçbir fonksiyonu olmamasını istiyor. Avrupa standartlarına uyuyoruz (gerçekte ise uymak zorunda kalıyorlar) aldatmacasına başvuruyorlar. Emeğin, emekçinin hakkı Avrupa ya da bilmem ne standartlarıyla sınırlandırılmaz. Onun kendi standardı vardır; o da emeğinin tam karşılığını özgür bir ortamda almak, ihtiyaçlarını insan tadında karşılamak ve ürettiğini yönetmektir. Kısacası, ÜRETENLERİN AYNI ZAMANDA YÖNETEN BİR TOPLUMSAL SİSTEMDİR. Avrupa'ya özentisi, Avrupa'yı kabe belleme emekçilerin aldatılacağı bir oyun olmaktan artık çıkmak üzeredir. Önce Avrupa'yı görmezden gelen, emeğin direnci karşısında sığınacak-aldatacak bir liman olarak "Avrupa standartlarına" sarılanlar kendi işbirlikçileri, çıkar ortakları veya bir kısım özentisi, "aydın" dışında fazla da bir taban

bulamayacaklar, bilinçle hareket eden emekçileri" aldatamayacaklardır.

İkinci "Osmanlı oyunu"da, "Bu

Buraya önemle bir not düşmekte yarar görüyoruz. Gözlendiği kadarıyla devletin bu sendikaları kabul etmesinden sonra sendikalara üye

birlikte ter dökmeli, birlikte dayak yemeli ve kazanımları da birlikte paylaşmalıdırlar.

Sözkonusu tutumu bilinçsizce

Artık kapıkulu olan memur yok. Meşruluğunu dayatan ve kabul ettiren kamu emekçileri var.

memlekete komünizm lazımsa onu da biz getiririz" diyen (Komünizmi bir başka devletin güdümüne girmek, onun uşaklığını yapmak olarak algılayan ve hatta bir dönem sahte Komünist Partisi kurturtan bu efendi tercihi, zihniyetin, gelişen mücadeleyi bölmek, yönünü şaşırtmak için "Türk Kamu-Sen" adı altında sendika oluşturma çabalarıdır. Zamanında Türk-İş sendikasını kurduran; İşçileri aldatan, oyalayan ve hala da "ağa değişimleriyle" umut tazeleten çabanın bir benzeri de kamu çalışanları üzerinde uygulanmak isteniyor.

Kamu çalışanları bu oyunların farkındadır, kararlı ve ilkeli tutumlarıyla bu engeli de aşacaktır.

akışında belli bir yönelim ortaya çıkmıştır. Bu bir yandan iyi, bir yandan kötü bir durumdur. Kötülüğü, bazı insanların hiçbir emek vermeden, hiç bir diyet ödemeyi göze almadan arkadaşlarının sırtından çeşitli olanaklara kavuşmayı anlayış olarak savunmaları ve uygulamalarıdır. Hatta bazıları bu utanmazlığı o noktaya vardiıyorlarki, "hele bir grev ve toplu sözleşme hakkını da alın, o zaman üye oluruz" diyebilmektedirler. Bu beleşçi ve başkalarının sırtından geçinme tutumu hiçbir emekçiye yakışmaz. Kendi emeğinin sömürülmesi neyse, başkalarının emeğinin sömürmekte aynıdır. Çıkarı ortak olanlar mücadeleyi birlikte omuzlamalı; birlikte yürümelii, birlikte haykırmalı,

benimseyenler eğitilirken, beleşçi, kullanmacı anlayışlar eleştirilmeli, mahkum edilmelidir.

Kamu Çalışanları Atakta / İstanbul Mitingi

Gelinen aşamada kamu çalışanları artık toplu sözleşme haklarını da kullanmak üzeredir. Bu memlekette/egemenlerde, halkın çıkarına olan noktalarda istimi sonradan gelir" uygulaması olduğu için bir yenilik önce yaşama geçecek, bütün engellemeleri aşacak, reddedilemez bir noktaya gelecek, riyakarlık para etmeyecek... İşte ancak ondan sonradır ki yasal ya da resmi olarak kabul görecektir. Başka bir ifadeyle, başka bir

şey yapamadıklarından kabul etmek zorunda kalacaklar.

Bu durumu kendi pratikleriyle gören kamu emekçileri aynı yolda kararlıca ilerliyorlar. bu günlerde Gaziantep belediyesi ile Tüm Bel-Sen arasında ilk toplu sözleşme görüşmeleri sürdürülüyor.

Gelişen sürecin bir sonucu olarak. 5 Aralık'ta İstanbul, İzmir ve Zonguldak'ta "Toplu sözleşmeye çağrı" mitingleri düzenlendi.

17 Kamu sendikasının oluşturduğu sendikalar platformunun düzenlediği İstanbul'daki miting de kararlılık bir kez daha ifade edildi ve 21 Aralık'ta Ankara'da olma çağrısı yapıldı.

Canlı geçen ve 8 bine yakın kitlenin katıldığı çeşitli emekçi ve devrimci çevrelerin desteklediği mitingdeki coşku ve kararlılığı hazmedemeyen egemenlerin kolluk güçleri miting dağılımında kitleye saldırdı. 40 kişi gözaltına alındı, onlarca kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. kitlenin saldırıya uğradığında panik havasının doğması - ki polis bu havanın doğması için-bilinçli davranıyorlar gösteriyor- nedeniyle saldırıyorlar daha bir cesaret almaktadır. "Düşman kaçarken her asker artık bir kahramandır. "deyişindeki gerçekliği hiçbir zaman akıldan çıkarmamalıyız. Kitle psikolojisi bozulup panikle kaçışlar olabileceği gibi tam terisine direnme, kendini savunma ortamı da aynı şekilde yaratılabilir. Miting vb. şeylerde bunu sağlamaya çalışmak lazım. Bu konuda elbetteki ilk görev miting düzenleyicilerine düşmektedir. Saldırı havası olsun yada olmasın miting düzenleyicileri mutlaka kitleye; bir saldırı durumunda kaçmamalarını, dağılmamalarını tam tersine birleşmelerini ve kendilerini savunmalarını söylemeli ve bu yönde çağrı yapılmalıdır. Her miting de dayak yemek ve kendini savunamamak olayı artık bir "kader" olmaktan çıkarılmalıdır.

Konuya bu açıdan bakıldığında miting yürütücüleri(nden birisi) tam bir olumsuzluk ve hatta saldırıya zemin yaratan bir tutum içerisindeydiler. Kamu çalışanlarının devletle yürüttükleri hak mücadelesindeki

kararlı ve ısrarlı tutumlarının tam tersine uzlaşmacı, ricacı ve hatta yer yer yağcı bir üslup kullandığından polisin eline saldırı fırsatı da vermiş oldu. Bir kısım devrimci çevrenin siyasi slogan atma ve pankart açmasına karşı sadece hukuki sorumluluğu gereği bir-iki kez uyarması yeterli iken bu kişi neredeyse inat ederek pankartları indirtmeye, sloganları susturmaya çalıştı. Bir-iki kez yapılsa, hukuki sorumluluk gereği yapılan uyarıdır diye değerlendirilip geçilebilir ancak yapılan neredeyse düşmanca bir ısrardı. Yönetici bu tavırla "mitingün selametini" sağlayacağını sanabilir ama oysa bu tavır tam tersine saldırganlara fırsat yaratmış oluyor. "Miting düzenleyicileri bile karşı çıktı, bunların susturulmasını düzenleyiciler bile istiyordu" demagojisi altında saldırdığında pekala orta çıkan sonuç, mitingün selameti olmuyor, yöneticilerin tutumunu saldırsın da malzeme olarak kullanan saldırganlar daha sonra "uygun miting yapmıyorlar", "olay çıkarıyorlar" diyerek miting düzenleyicilerini de sorumlular kervanına katıyorlar. Dahası Kamu yanında olumsuz bir hava yaratarak aynı zamanda yaratılan prestiji de sarsıyorlar. Kitleye korku yayması, mitinglere katılacakların cesaretlerini kırmak istemesi de ayrı bir konu. O nedenle miting yürütücüleri çok titiz ve sorumluluk duygularıyla hareket etmeli, korku ortamını ve saldırı fırsatını yaratmamaya azami dikkati göstermelidirler.

Diğer yandan, katılımcıların kuşkusuz kendi düşünceleri doğrultusunda slogan atma, pankart asma hakları olmakla birlikte olumsuz bir ortamın doğmasına dikkat etmek gibi bir sorumlulukları da vardır.

Politik bir kafa herşeyden önce vereceği mesajları gündemdeki konularla ilişkilendirerek seçmek zorundadır. Böylelikle iletilecek mesajı hedef kitleye daha etkileyici olarak ulaşacak ve kaynaşma sağlanacaktır. Oraya toplanma nedeni olan konuyla hiç ilgilenmeyip sadece genel politik Ajitasyon/propaganda, sloganlarını haykırmak -herkesin de göreceği gibi- oradaki kitlelerle ayrışmayı ge-

tirmektedir. Hele bir de konuşmaların dinlenmediği, politik gruplar arası "slogan yarışı" havasının doğduğunu bunun da kitleyi itici geldiğini görüyorsak kolaylıkla ve hiç tereddütsüz; yapılan bu tür hareketlerin o politik çevreye zarar verdiğini söyleyebiliriz. Mitinglere katılımın amacı kitleyle dayanışmak, kaynaşmak, politik olarak mesajlar iletme, genel güç göstermek olmalıdır. Olay konuşmaları dinlemeden tüm politik sloganlarımızı peşpeşe bağırp rahatlamak, deşarj olmak seviyesine düşürülmemelidir, bu o anlayışlara da hakarettir, saygısızlıktır. Ve, diyelimki miting yöneticilerinin ya da bir başkalarının tutumu bu ortamı ya da provakasyon yaratacak yönde buna da dikkat ederek, sorumluluk duyarak (ama biz haklıyız diye gelişmeleri görmezden gelmeye) hareket etmek gerekir. Zira sonuçta kimin haklı olduğundan çok, kimin karlı çıktığı söz konusu oluyor ve bu gibi fırsatları saldırganlar, demagoglar çok iyi kullanıyorlar.

Miting sonrası tertip komitesinden bir grubun SHP il binasını işgal edip SHP'nin iki yüzlülüğünü açığa çıkararak tutum almaya zorlamaları olumlu bir tavır olmuştur.

SHP'den bir şeyler umud edip beklemek ya da ricacı olmak yönüyle değilde onları söylemleriyle uyumlu davranışlarını konusunda ve kaypak davranışlarını halkın çıkarı yönünde kullanmaya zorlamak açısından bu tür baskın-işgaller yapmak ve SHP'yi teşhir edici davranışlara girmek doğru ve gereklidir. SAHTEKARLARI ve YALANCILARI AÇIĞA ÇIKARIP TEŞHİR EDELİM!

Alınan karar gereği 21 Aralık'da 15 bine varan sayısıyla Kamu Emekçileri Ankara'da toplandı yürüdü. Devleti "Grevli. Toplu sözleşmeli Sendika" hakkını tanımaya çağırıyor ve toplu sözleşme masasına davet etti.

Hakkımızı istiyoruz, vermezseniz alacağımız kararlılığını yansıtan kamu çalışanları kendi geleceği üzerinde giderek daha fazla söz sahibi olma yolunda ilerliyor, geleceğini kendi elleriyle ilmek ilmek dokuyor.■

Ayıdan Post Türk Metal-İş'ten Dost Olmaz

ESKİŞEHİR

Sendikaların emekçilerin yanında işverene karşı veya işverenle birlikte emekçilere karşı aldıkları tavır ve gösterdikleri pratik o sendikaların rengini belirler. Geçmişten günümüze emekçileri satmayı gelenek haline getiren sarı sendikacılık, bu geleneğini birbiriyle yarışmasına sürdürüyor. Türk Metal-İş de bu konuda, işverenlerin takdirlerini kazanan uygulamalarıyla 'sarılar' kampında göz dolduruyor. Türk Metal-İş'in Eskişehir'de son toplu sözleşme dönemindeki icraatlarını gözler önüne serip Türk Metal-İş'in işçi düşmanı yapısını bir kez daha teşhir etmek istiyoruz.

Türk Metal-İş Eskişehir'de 4700 üyesi adına 1 Eylül 1992'de % 70 zam istemiyle Toplu Sözleşme görüşmelerine başladı. Görüşmelerden sonuç alınmadığı için resmi arabulucu tarafından sendikaya uyuşmazlık raporu bildirildi. Bu bildirimden sonra altı gün içinde grev kararı alınması yasal zorunluluk olduğu halde (aksi durumda sendikaların sözleşme yetkisi kalmıyor) bu süre geçirilip 2 Aralık'ta grev kararı alındı. Ancak grev kararı sendika ilan panolarına asılmadı ve görüşmeler işçilerden

gizlendi. Görüşmeler hakkında soru soran işçilere sendika, "Ankara Türk-İş Genel Merkezi bilir"den başka cevap vermedi. Bu arada görüşmeler sürerken işveren işçileri işten çıkarmakla tehdit edip asgari ücretten çalışmalarını istedi. Bütün bunlar olurken, Türk Metal-İş grev tarihini belirlemeyerek işçi kıyımı yapılması için gerekli yasal zemini hazırladı (grev tarihi belirlendikten sonra işten çıkarmanın yasallığı kalmıyor). Bu dansıklı döğüş sonucunda değişik fabrikalardan yaklaşık 200 işçi -tazminatsız olarak- işten çıkarıldı. İlgili yasaya göre 15 Ocak'tan sonra çıkarılacak her işçiye işverenin 10-15 milyon lira ödemek zorunda olduğu gözönünde bulundurulursa neden hala grev tarihinin belirlenmediği daha iyi anlaşılır. Bu arada Türk Metal-İş kendini düşünmeyi de ihmal etmedi ve işçilerden sendika için kesilen ayda 4,5 saatlik iş işgünü aidatını 7,5 saate çıkardı.

Türk Metal-İş'in Eskişehir Şubesi başkanlık seçiminde sergilediği sendika içi demokrasi anlayışı da sendikaların faşist niteliğini açıkça ortaya koymaktadır. Son seçimde, sendika genel başkanı faşist sendika

ağası Mustafa Özbek, bulunduğu kürsüden "Necat Kılıç'ı seçmezseniz hepinizin kafasını kopartırım" diye bağırması ancak 4700 üye sendika ağasının yandaşını değil kendi istediklerini seçmiştir. Bunun üzerine Mustafa Özbek 4700 üyenin iradesini temsil eden yeni başkanın sendikacılık yetkisini vermemiş ve istifaya zorlamıştır. İstifa etmek zorunda bırakılan başkan yerine sendika genel merkezinden atanan şube başkanı, işçiler karşısında sıkıştığında "Ben bu işe vekaleten bakıyorum" diyerek sendikal sorumluluklarından kaçmaktadır. Sendikaların fabrikalardaki sendika temsilcileri de şube başkanlarını aratmıyorlar. 3 vardiya olarak çalışılan fabrikalarda sadece 8-5 vardiyasına gelip, hiç bir iş yapmadan sendika odasında keyif çatıyorlar.

Sonuç olarak, işçilerde Türk Metal-İş'i muhatap almama eğilimi gelişmektedir. Ancak şunu da unutmamalıyız sınıf sendikacılığını güçlendirip, Devrimci Demokrat Sendikal Birlik Muhalefet'i yükseltebildiğimiz ölçüde hak isteme ve alma mücadelesine girişebiliriz. ■

Kapatmaların Ardı Arkası Durmuyor!

İSTANBUL

İçişleri bakanlığının emri üzerine İstanbul valiliği tarafından mühürlenerek kapatılan İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği (İPSD)'nin duruşması Fatih 2. Asliye Hukuk mahkemesindeki duruşmasına 16.12.1992 tarihinde devam edildi.

Demek tüzüğünde "Türkiye Halkları", "Türkiye'yi pazar ve hammadde kaynağı yaparak sömüren emperyalizmle mücadeleyi gerekli görür ve yurdumuz pazar ve hammadde kaynağı olmaktan kurtarılincaya kadar etmekte kararlıdır" tespitlerinin yer alması demek kapatma gerekçesi sayılmıştır.

Böylece "Türkiye devletinin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlü-

ğü" korunmuş, "Devletin manevi şahsiyeti" yüceltilmiş oluyordu.

"Demokratikleşme", "hukuk devleti", "insan hakları" "şeffaf karakol", gibi demagogilerle iktidara gelen hükümet kısa bir süre zarfında 12 Eylül askerlerini uygulamalarıyla geçmiştir. işte Gözaltılar faili meçhul cinayetler, yargısız infazlar, gözaltında kaybolmaların yanında, Yeni Demokratik Kadın Derneği (YDKD), Özgür-Der, İHD'nin bazı şubeleri ve en son Beykoz Emekçiler Yardımlaşma Kültür Araştırma Derneği (BEYKAD)'nin basılarak yöneticilerinin gözaltına alınmaları gibi...

Devletin mantığı gayet açık: "Dernekler açık/faaliyet içerisinde ise devletin "bütünlüğü", "şahsiyeti" tehlikedir. O halde kapatılmalıdırlar.

"Çağı yakalama ve çağa ayak uydurma", "çağatılama", "fikirleri serbestçe beyan etmek", "memurlara sendika hakkı" gibi örgütlenmelerin önündeki engellerin kaldırılacağı palavralarının beyan edildiği bir dönemde halkın örgütlenmeleri dağıtmakta, koğuşturmalarına maruz kalınmaktadır.

"Devletin şahsiyetini" ve "milletin birliğini" koruma yolunda çareyi sıradan (en meşru) DKÖ'leri kapatmakta arayan siyasi iktidar, varsın gerçek demokrasi mücadelesi veren halkın örgütlü kesimlerine (güçlerine) fütursuzca saldırırdursun, haksız ve çürümüşlüğünü feodal şiddet kullanılarak gizlemeye çalışsın. Halk kendi örgütüllüklerini yaratmakta gecikmeyecektir. ■

Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik

Kasım Ayı ortalarında çeşitli Demokratik kitle örgütleri bir araya gelerek "Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik" adı altında bir platform oluşturdu. Bu platform belli ilkeler temelinde tüm demokratik kurum ve kuruluşlara açıktır. Şu anda platformda yer alan kurumlar; yeni Demokratik Kadın Derneği, Marmara Özgür-Der, İst. Halkevleri, İşsizler Derneği, Emekçiler Derneği, Tüm Sağlık-sen İnsan Hakları Komisyonu, ve İHD (gözlemci) oldu.

Birliğin amacı gözaltında kaybolmalara, işkencelere yargısız in-

sidir.

Birlik ilk eylemliliğine imza kampanyası ile başladı. Bu kampanya 1 hafta ile sınırlandırıldı ve alışılmadık şekilde toplandı. Ev ev, sokak sokak dolaşıldı. Bu kampanya sırasında 6 arkadaşımız gözaltına alındı baskı gördü, tehdit edildi,, "sizide kaybederiz" denildi.

Bir hafta içinde 17 bin imza toplandı. 2 Aralık'ta Almanya'dan gelen 5 kişilik bir heyetin katkı ve destekleriyle bir basın açıklaması yapıldı. 5 Aralık Memur mitinginde pankart açılıp kortej oluşturularak birlik tanı-

oldu.

Toplanan imzalar Sirkeci postahanesindeki bir eylemlilikle BM İşkence İnceleme Komisyonu ve Uluslararası Af Örgütüne postalandı. T.C. ile ilgili herhangi bir kuruma yollanmadı. Zira tüm bu yaşananların sorumlusu ve uygulayıcısı olan TC'den artık hiçkimsenin herhangi bir beklentisi kalmamıştı

Birlik Bakırköy özgürlük Meydanının bundan sonra kayıplar meydanı olarak anılmasında hem fikir oldu. Baskı, zulüm ve katliamların günlük yaşamın bir parçası olduğu

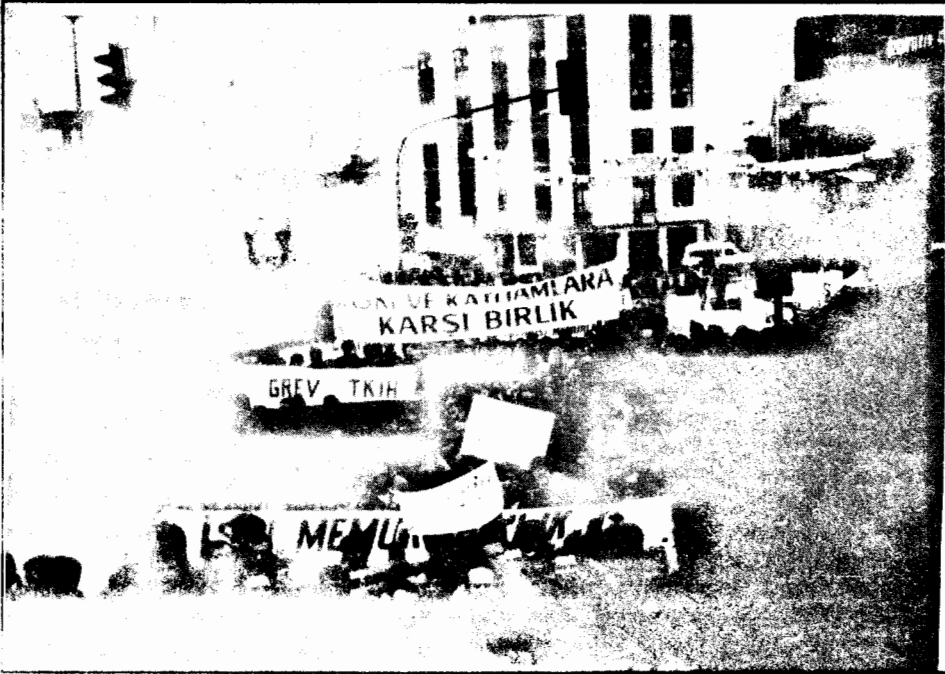
bir düzende Özgürlük Meydanı adının Trajikomik bir ifade olduğu açıktır. Birlik bundan sonra bu tür protestolarda Merkezi yer olarak kayıplar meydanını tesbit etti.

Ayrıca birliğimiz kaybolanların simgeleştirildiği bir anıt mezar projesini tüm duyarlı kuruluş ve insanlara sundu. Gelen projeler değerlendirilerek en uygun olanı seçilecektir.

Birliğimiz "iç hareket" adı altında başlatılan psikolojik destekli savaşa karşı tavır alma, etkisini kırma ve geri tepen silaha dönüştürme noktasında bir çaba içerisinde. Yaşanan tüm bu baskı zulüm ve katliamları kabullenme, kanıksama, alışma değil tavır almak, red etmek ve hesap sorma geleneğinin yaratılması ve yaşatılması çabasını vermektedir.

Korku zinciri birlik, beraberlik ve mücadele içinde kırılmadığı müddetçe çekilen acılar hergün biraz daha yoğunlaşarak devam edecektir.

Birliğimiz tüm duyarlı insanları toplumsal muhalefeti yükseltmeye geleceğimizi kendi ellerimizle yaratmaya çağırıyor. ■

Birliğin yarattığı güçle baskı ve katliamlara karşı durulur.

fazlara ve Kürdistan'daki katliamlara karşı insanları duyarlı hale getirmek, tavır almak ve set oluşturmaktır.

Birliğin başlattığı eylemlilik cezavlerinin konu özgünlüğünde başlattığı eylemlilikle zamandaş bir süreç yaşadı. Ve bu süreç birlik açısından devam ediyor. Amaç birliğin kalıcı olması ve daha da gelişip güçlenme-

tilmeye çalışıldı. Aynı tavır memurların Ankara yürüyüşünde de sergilendi. Özellikle Tüm Sağlık-Sen insan hakları komisyonundan arkadaşlar Birliğin dövizlerini taşıyıp sloganlarını haykırdılar. İHD ile birlikte Toramanın gözaltına alınıp kaybedildiği yere Tüm kayıplar adına beyaz karanfil bırakılarak olay protesto edildi. Burada da gözaltı

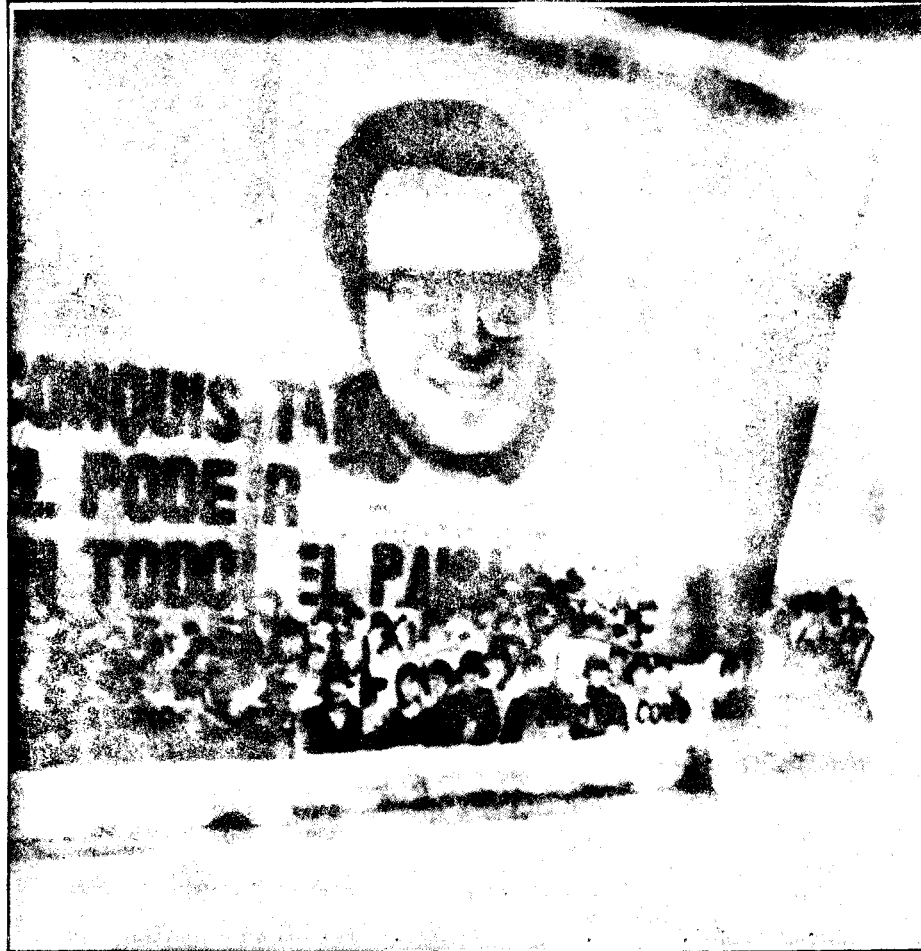
Emperyalist "Yeni Dünya Düzeni" Şarlatanlığına İnat, Komünizm Yolunda Peru'daki Halk Savaşı Bütün İhtişamıyla Gelişiyor!

Bugün Latin-Amerika'da, sömürgeci ve kapitalist barbarlığın yüzyıllardır süren vahşetiyle kökünü getirdiği Kızılderililerin güzel vatanı Peru'da, emperyalistlere karabasanlar yaşatan bir "hayalet" dolaşiyor. Bu, sıradan masallara özne olan bir hayalet değil, Peru'lu ezilen milyonların ve tüm dünya emekçilerinin gönlüne taht kuran ve efsaneleşen Başkan Gonzalo önderliğindeki Peru komünist Partisi (PKP)'nin başarılı bir şekilde sürdürdüğü komünizm mücadelesidir. Bugün, dünya emperyalist burjuvazisi ve tüm gericiler eşsiz güzellikteki derin vadilerin, balta girmemiş ormanların ve yüce And Dağları'nın her ideolojik kükreyişinde, hayalet görmüşçesine büyük bir korkuya kapılmaktadırlar. Gerçi, korkuya kapılmakta hiç de haksız değil...

Çünkü bugün, dünyada hiçbir sosyalist ülkenin bulunmadığı ve sahte Komünist Partileri ile "Sosyalist Yönetimlerin" iflas ettiği ve kapitalist pazar ekonomileriyle açıktan bütünleştiği şartları iyi kullanan emperyalist burjuvazi, yoğun bir ideolojik saldırıya girişti. Her gün yüz milyonlarca insanı esareti altına alan basın-yayın araçları vasıtasıyla "Marksizm öldü", "Sosyalizm iflas etti", "Komünizm Çöktü" yaygaralarıyla ezilen dünya halkları üzerinde ideolojik bir terör estirmeye başladılar. Sosyal emperyalist kampın çöküşü ve

çözülüşü ile birlikte, açılan bu yeni pazar alanlarına mal bulmuş mağribi gibi saldıran batılı emperyalistler, bir yandan içine düştükleri ekonomik krizi bu yeni pazarlarla atlatmaya çalışırken, diğer yandan da dünya halklarına daha şirin görünmek

için "Yeni" emperyalist politikalar üretmeye başladılar. Değişen dünya konjoktüründe izlenecek olan "Yeni" strateji ve politikaların adı "Yeni Dünya Düzeni" olarak lanse edilmeye başlandı. Oysa ki, "Yeni Dünya Düzeni (YDD)" politikası, eski emperya-

Yeni Halk Ordusun'dan tutsak kadın gerillalar başkan Gonzalo'yu selamlıyor

list baskı ve sömürü dünya düzeninin devamından başka bir şey değildir. Başını ABD emperyalizminin çektiği ve tüm diğer emperyalistlerin bizzat içinde yer aldığı, "yeni" emperyalist baskı ve sömürü düzeni politikası, ezilen halkların azgın bir baskı ve sömürü altında daha fazla soyulması, ezilen ulusların daha fazla esaret altında tutulması ve birbirlerini boğazlaması demektir. Çünkü, emperyalist politikaların (adı eski veya "yeni" de olsa) doğasında daima azami kâr dürtüsü vardır. Bu da ezilen emekçi yığınların ve ulusların pervasızca soyulması, vahşi baskı ve katliamlara uğraması demektir. Ki, bugün de Balkanlar'da, Afri-

ka'da, Orta-Doğu'da, Bağımsız Devletler Topluluğu'nda (BDT) ve dünyanın tüm diğer ezilen ülkelerinde, bunun yaşayan canlı örneklerini görmekteyiz.

Tam da bu "Yeni Dünya Düzeni" adı verilen ve eskisinden ayırddedici hiçbir farkı bulunmayan, hayasız ve pervasızca sürdürülen, emperyalist sömürü, talan, baskı ve katliamlar politikasına inat, ezilen dünya emekçi halklarının ve ulusların mücadelesi de boyutlanmaktadır. Emperyalist, kapitalist sistemin yıllardan bu yana (bütün sosyalist ülkelerde geriye dönüşlerin gerçekleşmesinden beri) göreceli olarak dünya çapında hakimiyetini perçinlediği mevcut konjok-

tür, adeta, 1917 Büyük Sosyalist Ekmi Devrimi öncesi dünya koşullarını hatırlatmaktadır. Tek farkla ki, o da, dünya çapında sosyalizm ve sosyalizm'den geri dönüşün deneyim ve tecrübelerinin yaşandığı bir süreçten geçilmiş olması ve ezilen dünya emekçi yığınlarının elinde yenilmez bir silah ve devrim yapmada, devrimi muzaeffe bir şekilde sürdürmede tek anahtar olan ML-MZD biliminin varlığıdır. Bu bilim, dünya proletaryası ve ezilen halkların gerçek kurtuluşu giden yolda kullanabileceği tek ve en zengin hazinedir.

PKP Önderliğinde Peru Halk Savaşının Başlaması ve Gelişmesi

Marksizm-Leninizm MZD biliminin yol göstericiliğinde ve bu bilimin Peru'nun somut koşullarına yaratıcı bir şekilde uyarlanmasında engin bir yeteneğe sahip olan Başkan Gonzalo önderliğindeki Peru Komünist Partisi (PKP)'nin; 18 Mayıs 1980 tarihinde başlatmış olduğu Halk Savaşı, bugün faşist Peru Devleti'ni tepeden tırnağa kasıp kavurmaktadır.

Henüz sayıları birkaç düzine olan PKP önderliğindeki Komünizm Savaşçıları, Halk Savaşı Stratejisinin ilk aşaması olan Köylü Gerilla Savaşına, Peru'nun Güney'indeki kırsal alanlarda yer alan ve PKP'nin ilk doğduğu Ayakuço ve çevresindeki Huanavelico ve Apurimoc bölgelerinde başladılar. Başkan Gonzalo'nun sahip olduğu ML-MZD biliminin belirleyiciliğinde, Peru'nun somut koşullarını doğru bir şekilde analiz ederek (ülkemiz gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal bir sosya-ekonomik yapıya sahip olması ve dolayısıyla Halk savaşı stratejisi yoluyla Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleştirilmesi), yaratıcı poli-

tikalar üretmesi ve derhal pratik uygulamasına geçerek, Ayacucho (Ayakuço)'da tutuşturduğu Halk Savaşı'nın isyan ateşi çok kısa sürede çevre bölgelere ve giderek de ülkenin, derin vadiler ve sık ormanlarla kaplı dağlık bölgeleri olan Orta ve Kuzey kesimlerine kadar hızla yayıldı. İlk başlarda, oldukça ilkel silahlarla (sopalar, mızraklar, av tüfekleri, hayvan tuzakları vs.) mücadeleye girişen PKP Halk Savaşı stratejisinde temel ilke olan "Özgücüne Güven, Kitlelere Dayan ve Düşmandan silahlan" yoluna başvurarak, süreç içerisinde bol miktarda gelişmiş silahlara da sahip oldu. Bu silahları, MLMZD biliminin kumandası altına sokarak düşmana indirdiği ideolojik ve askeri darbeleriyle birlikte, yüzbinlerce Peru'lu yoksul köylüler ve işçiler arasında kök saldı. Üniversitelerde de geniş bir taban tuturan PKP (zaten kendisi de Ayacuço Üniversitesinde bir zamanlar felsefe Profesörü olan Başkan Gonzalo'nun da etkili çabalarıyla) süreç içerisinde öğrenci gençliği ve aydınları da çevresinde topladı. 1980'lerin ortalarına gelindiğinde, yani, Halk Savaşı'nın stratejik savunma döneminde, PKP ve onun önderliğindeki Halk Gerilla Ordusu (HGO), gerçekleştirdiği onbinlerce askeri saldırı ve diğer eylemleri sonucu, oldukça geniş bölgelere yayılmış olan gerilla faaliyet alanlarına sahipti. Bu alanlar, hem düşmanın ve hem de HGO'nun göreceli etkinliğinde olan alanlardı. Fakat, süreç içerisinde, düşman ordusu bu alanların çoğunluğunda tasfiye edilerek, buraları Halk Gerilla Ordusu (HGO)'nun destek üsleri haline dönüştü ve tamamıyla HGO'nun denetimi altına girdi. Ülkenin Güney, Orta ve Kuzey eyaletlerinin büyük bir bölümünü kapsayan bu destek üslerinde, PKP önderliğinde Peru Halk

Cumhuriyeti'nin ilk çekirdeklerini oluşturan Halk İktidar Organları kuruldu. Toplumsal yaşam (ekonomi, kültür, sağlık, eğitim vb.) PKP'nin denetiminde ve politikası doğrultusunda örgütlenmeye başlandı.

Bütün bu hızla gündeme gelen gelişmelerden iyice korkuya kapılan ABD emperyalizmi ve Peru'lu uşakları, Peru Devrimi'ne ve önderliğini yapan PKP'ne yönelik ideolojik ve askeri saldırılarını daha da yoğunlaştırdılar. Peru ekonomisinde önemli bir yeri olan ve uyuşturucu yapımında kullanılan "koka yaprağının" köylüler tarafından üretimini fırsat bilerek, PKP'nin köylüler arasındaki güçlü etkisini kırabilmek ve dünya kamuoyunda teşhir edebilmek için PKP'nin uyuşturucu ticaretiyle uğraştığı ve buradan sağladığı paralarla silahladığı şeklinde asılsız iddia ve karaçalmalarda bulundular. Fakat, uyuşturucu mafyasıyla açıkça pazarlıklar yaparak, "koka" üretiminin ve satışının denetimini elinde bulunduran Peru hakim sınıflarının çevirdiği fırıldaklar kitleler açısından sır olmadığı için, PKP'ne yönelik bu asılsız iddia ve karaçalmalar faşist hakim sınıflar ve onların uşakları dışında hiç kimse değeri vermedi. Zaten, Peru ekonomisinin ABD emperyalizmine göbeğinden bağımlı oluşu ve emperyalist mali kuruluşlara (İMF, Dünya Bankası vb.) olan yüz milyonlarca dolarlık dış borç ve ülkeyi kasıp kavuran % 300'lere kadar çıkan hiper-enflasyonun yarattığı yoksulluk sınırının da altında bir yaşam mücadelesi veren Peru emekçi halkı, ne bu asılsız iddiaları ciddiye alıyor ve ne de zaten burjuvazinin böylesi saçmalıklarla ilgilenmeye zaman bulabiliyorlardı.

ABD emperyalizmi, Peru hakim sınıflarıyla aralarındaki askeri anlaşmalar gereği, ülkenin

bazı alanlarında askeri üsler inşa etmeye başlamışlardır. Bu askeri üsleri "uyuşturucu kaçakçılığına karşı mücadele amacıyla" kurduklarını açıklıyorlardı. Bu üsler, açıkça PKP'nin ve Halk Savaşının gelişimin önüne askeri engeller çıkartma hazırlıklarından başka hiç birşey değildi. Bu üslerin açılması, bizzat faşist Fujimori ve Alan Garcia rejiminin bilinçli bir onay ve desteğiyle gerçekleşiyordu. Peru hakim sınıfları, ABD emperyalizmini güvenlik gerekçesiyle zaten kendileri davet etmişlerdi. Gelişen Halk Savaşı karşısında sürekli kan kaybeden beyaz rejimin bu tavrı, tıpkı, mahallede kavga ederek dayak yiyen çocuğun babasını çağırmasına benziyordu. Ayrıca, bu üsler, olası bir ABD askeri işgalinin sinyallerini de vermekteydi. Çünkü, Grenada, Panama, Orta-Doğu vb. yerleri işgal eden emperyalistler, pekala Peru'yu da "uyuşturucuya karşı mücadele veya demokrasiyi koruma" adına işgal edebilirlerdi. Acilen bir durum değerlendirmesi yapan PKP ve önderliğindeki Halk Gerilla Ordusu (HGO), henüz inşaat halindeki bir üssü basarak (Santa-Lucie'deki ABD üssü) helikopter ve uçak pistlerini, asker barakalarını yerle bir etti ve üsdeki tüm araçları imha ederek düşmana onlarca ölü ve yaralı verdirerek ve aynı zamanda gelişmiş bazı silahlara (Uçaksavar, havan topları, Sam füzeleri vb.) da el koyarak başarılı bir şekilde destek üslerine geri çekilmişlerdir. Bu başarılı askeri saldırı, emperyalistlere ve uşaklarına ağır bir darbe indirerek, onları şaşkına çevirmiş ve ezilen milyonlarca kitle tarafından büyük bir coşku ve iftiharla karşılanmıştır. 1986'da El Fronton adasındaki cezaevinde kalan savunmasız 400 kadar komünist, devrimci savaş esirlerini alçakça katleden faşist rejim,

HGO'nun bu son başarılı askeri taarruzu karşısındaki acizliğinden ne yapacağını bilemez bir duruma gelmişti. Halk Gerilla Ordusu'nun bu başarısı, PKP önderliğindeki Halk Savaşı'nın ulaştığı yüksek seviyeyi emperyalistlere ve Peru'lu uşaklarına bir kez daha gösterdi.

PKP, şehirlerde de gücünü gittikçe artan ölçüde duyurmaya başladı. Özellikle, başkent Lima'nın gecekondu semtlerindeki yoksul işçiler, PKP'ni bağır-larına basıyorlar ve onun her emriyle yüzbinler olarak sokak-lara taşıyorlardı. Şehirlerdeki yoksulluk gerçekten dayanılır gibi değildi. Şehirlerde gelişen her grev, artık silahlı milislerin güvenliği altında sürdürülüyordu. Sıradan pasif grevlerin yeri-ni, PKP önderliğindeki militan silahlı grevler almıştı. Yapılan se-çimler, artık açıkça ve silahlı ey-lemlerle protesto ediliyor, sabah-lara kadar sokaklarda silahlı nö-betler tutuluyordu. Bu faşist dev-let güçleriyle girişilen çatışma sesleri, Lima'nın burjuva semtle-rine ulaştığında kimsenin gözle-rini uyku tutmuyor, iktidarı kay-betme korkusu karabasan gibi gelip yüreklerine oturuyordu.

PKP önderliğinde muzaffer bir şekilde yürütülen Halk sava-şı, 1990'dan itibaren yeniir aş-a-maya girmişti. Bu aşama, Peru Halk Savaşı'nda Stratejik Denge aşaması olarak PKP tarafından tespit edildi. Çünkü, ülkenin % 40'ndan fazlası, PKP önderliğin-deki HGO'nun denetimine geç-miş, kırsal alanlardaki üs bölge-lerinde, PKP önderliğinde yok-sul köylülerin ve diğer müttefik-lerin de içinde yer aldığı, Halk İktidar Organları adı verilen Kızıl Siyasi iktidarlarını kurarak göre-çeli de olsa bir istikrar bu alan-larda sağlanmıştır. Ufukta yeni doğmakta olan Peru Halk Cum-huriyeti'nin çekirdeğini oluşturan Halk İktidar Organları, böl-

gelerindeki toplumsal yaşamı (eğitim, kültür, sağlık, üretim vb) yeniden düzenleyerek denetim altına almışlardır. Bu üs alanlar-nıda artık, beyaz rejimin değil, doğmakta olan yeni kızıl rejimin yasaları hayata yön vermektedir. Bu alanlarda, emperyalistlerin ve Peru'lu işbirlikçilerinin, PKP'ne karşı sıkça koz olarak kullandığı "koka" üretimi denetim altına alınarak, bazı alanlarda kısıtlanmış ve bir çok alanda ise yasaklanarak, Halk İktidar Organları'nun bulunduğu bölgelerdeki halkın ve HGO'nun ihtiyacını karşılaya-cak maddelerin ekimine geçil-miştir. Tıpkı, Çin Halk Savaşı sı-rasında, köylük alanlardaki "afyon" ekimi ve içiminin yasak-lanması gibi, Peru'da da "koka" yaprağının ekim ve kullanımının yasaklanması ve kısıtlanması yoksul köylüler tarafından da ha-raretle desteklenmekte ve yasağa uyulmaktadır. Böylece aynı za-manda, emperyalistlerin ve Peru'lu uşaklarının, PKP'ni halk arasında ve uluslararası kamu-oyunda teşhir ve tecrit etmek ama-cıyla kullandığı "uyuşturucu tica-reti yapıyorlar" silahı da ellerin-den alınmış oldu.

PKP'nin Halk Savaşında Stra-tejik Denge aşamasına ulaşma-sıyla beraber, HGO' nun askeri savaş ve tekniğinde de büyük bo-yutlarda gelişme ve değişmeler olmuştur. Önceleri, sadece geril-la savaşı veren HGO, bugün düş-manla göğüs göğüse mevzi mu-harebelerine tutuşabilmekte ve düzenli savaşı yürütme yeteneğini alabildiğine geliştirmektedir. HGO'nun beyaz orduyla uzun süreli ve başarılı bir düzenli savaş yürütmesi ve bu savaşın daha planlı, sağlıklı bir koordi-nasyonla ve geniş çaplı hareket-ler şeklinde devam ettirilmesi, Stratejik Dengeye ulaşmada ayır-tedici özelliklerdendir. HGO, 1980 yılında Halk Savaşı'nın baş-ladığı dönemdeki ilkel silah ve

teçhizatlarla savaşma sürecini çoktan gerilerde bırakmış ve artık düşmana gelişmiş modern silahlarla (havan topları, uçaksa-varlar, roketler, Sam füzeleri vb.) saldırmakta ve kalıcı zaferlerde elde etmektedir. 1991 yılı ile 1992 yılının ilk ayları, Halk Gerilla Ordusu'nun şaha kalktığı ve Halk Savaşı'nın ülkenin Güney, Orta ve Kuzey eyaletlerinde de-vasa gelişmelerle ilerlediği ve büyük şehirleri, Halk Savaşı'nın bir kuralı olarak, kıskaç içerisine almaya başladığı tarihler olmuş-tur. Özellikle, PKP'nin kuruluş yıldönümü olan 7 Ekim 1991 ta-rihinde, Huanta eyaletinde ger-çekleştirilen büyük silahlı grev, hayatı tamamıyla felce uğratarak, faşist Peru hakim sınıflarını derin bir korkuya kaptırdı. Hemen arkasından, Huandta ve Huamanga eyaletlerini kapsayan 100 kilometrekarelik alandaki, Peru yönetiminin en güçlü oldu-ğu askeri bölgeye yapılan büyük taarruzla birlikte, beyaz ordunun ve faşist yönetimin bu eyaletler-deki beli kırıldı. HGO'nun ben-zeri askeri saldırı eylemleri, Peru'nun şimdi büyük bir kısmı olağanüstühal uygulaması altın-da olan Güney Merkezi Ayacuc-ho'da, Cuzco ve Junin'de (Hua-nuco kasabası geçici olarak ele geçirilmiştir), Huancavelica'da, Huallağ'a Henir vadisinde (Au-cayacu kenti geçici olarak ele ge-çirildi.) Kuzey'de Cajamarca, La Libertad eyaletleri ve bağlı kasa-balarda ve başkent Lima'ya yakın bölgelerde yoğunlaşmıştır. Nisan 1991 'de Santa-Lucla'da ABD üssü, HGO'nun yoğun ve başarılı saldırılarıyla imha edil-miştir. Ayrıca, PKP'ne eğilimli El Diarlo Gazetesinin verdiği bir haber şöyledir: "DEA (uyuşturucu kontrol dairesi-CIA deneti-mindeki istihbarat birimi) heli-kopterlerinin düşürülmesi, HGO'nun nitel ve nicel gelişme-sine kanıttır. Bush'un askerleri

tarafından kullanılan helikopterleri düşüren Sam füzesi, HGO'nun giderek artan düzenli savaş verme yeteneğinin bir parçasını oluşturmaktadır. Bu olay, 11 Ocak 1992 tarihinde, yukarı Huallaga vadisindeki Progreso ve Tocache arasında meydana gelmiştir (EL DIARIO, 21 Ocak 1992)" Bu olaydan sonra, yabancı emperyalist basının, "olayda üç Amerikalı ve bir Peru'lunun öldüğünü" haber vermesi, ABD emperyalizminin, Peru Halk Savaşı'nda vermiş olduğu bugüne kadar ki askeri

kayıpları kamuoyunda ilk kez kabul etmesidir.

PKP önderliğindeki HGO'nun yukardaki bölgeler ve buralara ilişkin gerçekleştirilen eylemlerle beraber, Halk Savaşı'nın başlangıcından günümüze kadar, irili-ufaklı 250.000 dolayında saldırı, hareket, eylem, pusu vb. askeri faaliyetleri olmuş ve halen de bütün hızıyla ülkenin dört bir yanında yoğunlaşarak sürmektedir. HGO'nun askeri eylemlerindeki bu hızlı grafik yükselişi karşısında, beyaz ordu içerisinde büyük kayıplar olduğu gibi, subay ve erlerden firar ve istifa edenler de artmıştır. Bir istatistiğe göre, 1981 yılının ilk üç ayında, orduya katılanların % 40'ı firar etmiş ve 550 subay ise istifa etmişlerdir. Aynı şey, devletin polis güçleri içinde geçerlidir.

Bu gelişmeler ve verilen ista-

tistik bilgileri bize açıkça bir kez daha şunu göstermektedir: Beyaz ordu ile Kızıl ordu arasındaki nitelik farkı. Yani bugün, dünyanın her yerinde olduğu gibi, Peru'daki faşist beyaz ordu da (ne kadar güçlü görünürse görünsün) birer kağıttan kaplandılar. Çünkü, Başkan Mao Zedung'un da defalarca belirttiği gibi, "beyaz ordu faşist disiplin ve yönetmeliklerin zoruyla biraraya getirilmiş inancsız ve gönülsüz insanlardan oluşur. Böylesi, zoraki ve gönülsüz bir ordu, savaş ilerledikçe, halkın davasına olan inanç, kararlılık ve gönüllü bir şekilde biraraya gelmiş savaşçılardan oluşan Halk Ordusu karşısında süreç içerisinde dağılıp çözülmeye mahkumdur." Aynı zamanda beyaz ordu, bugün haksız bir savaş verirken, HGO milyonlarca Peru'lu yoksul köylüler ve işçilerin sosyal kurtu-

luş davası uğruna haklı ve nitelikli olarak güçlü bir savaş yürütmektedir. Ve yine elbette ki, HGO'nun muzaffer bir şekilde yürüttüğü bu haklı savaşa niteliğini veren ve savaşın seyrinin olumlu yönde ilerlemesini tayin eden şey, kumandası altında bulunduğu ML-MZD bilimi ve bu bilimin yaratıcı şekilde Peru'nun somut koşullarına uygulanmasıdır. Yani, Mao Zedung yoldaşın ML bilimine askeri savaş alanında yapmış olduğu nitelikli bir katkı olan halk savaşı teorisinin Başkan Gonzalo önderliğindeki PKP tarafından üstün yetenek ve taktiklerle pratiğe geçirilmesidir.

Çöküşe Giden Bir Ekonomi ve Yükselen Halk Savaşı Karşısında Emperyalizmin ve Faşist Peru'lu Uşakların Tutumu
Peru'da Komünizmin azimli,

kararlı ve gözüpek savaşçıların yükselttiği kızıl bayrak, dünya emperyalistlerinin oturtmaya çalıştığı "Yeni Dünya Düzeni" politikalarına ideolojik bir darbe indirmekte ve çomak sokmaktadır. Bu durum, tüm emperyalistlerin ve uşaklarının haklı olarak dikkatlerini üzerine çekmektedir. Çünkü, "Yeni Dünya Düzeni" adlı emperyalist politikalarını yerleştirmeye çalıştıkları ve tüm dünyadaki ülkeleri göreceli olarak denetim altına aldıkları bir süreçte, dünya çapında yeni bir çığır açacak nitelikteki Komünist Rönesans'dan ve bu Rönesans'ın ezilen dünya halkları üzerinde yaratacağı büyük ideolojik moral ve gelişmelerden korkan emperyalistler ve faşist uşakları, var güçleriyle Peru Devrimi'ne ve önderliğini yapan PKP'ne saldırarak çökertmeye çalışmaktadırlar.

Faşist Fujimori ve Alan Garcia rejiminin bugüne kadar, PKP önderliğindeki HGO'nun yürüttüğü halk savaşını engelleme yönündeki bütün saldırı ve girişimleri sonuçsuz kalmıştır. Özellikle, kırsal alanlarda ağır insan ve techizat kaybına uğrayan beyaz yönetim, çöküşe gitmekte olan her burjuva-faşist diktatörlüğü gibi gittikçe saldırganlaşmakta ve vahşi katliamlara başvurmaktaydı. ABD emperyalizminin, Vietnam Savaşı'nda uyguladığı ve gerillaları kitlelerden soyutlamak amacıyla geliştirdiği "Stratejik Köyler" kuralı Peru'da da uygulanmaya çalışıldı. Fakat, yoksul köylü kitleleriyle birlikte PKP'nin geliştirdiği yaratıcı taktikler, bu faşist uygulamaları boşa çıkarttığı gibi, faşist orduya daha ağır darbeler indirilmesinde de büyük olanaklar sundu. Bu uygulamadan da sonuç alamayan faşist yönetim, Şili, El Salvador, Guatemala ve Nikaragua gibi Latin-Amerika ülkelerinde olduğu gibi, diğer birçok yarı-

sömürge ülkelerde de kullanılan ve insanları katletmekten zevk duyan faşist "kelle avcısı" çeteleri olan "Ronderosların" örgütlenmesini tüm ülke çapında yaygınlaştırdı. Bu faşist "Ronderos" çeteleri, gece-gündüz sürekli şehirlerde ve kırsal alanlarda sivil halka saldırarak kadın, çocuk ve yaşlı demeksizin binlerce insan ve hatta sıradan gazetecileri bile vahşi yöntemlerle katlettiler. Her sivil katliamından sonra, faşist yönetim, "Aydınlık Yol-Sandero Luminosa" olarak adlandırdıkları PKP ve onun önderliğindeki HGO'nu sivil insanları katletmekle suçladılar. Faşist yönetimin bu demagojisi, Başkan Gonzalo'yu ve PKP'ni kitleler içerisinde teşhir ve tecrit etme psikolojik savaşının bir ürünüdür. Bu tür uygulamalardan da bir şey çıkarmayan faşist yönetim, savaş esiri olarak cezaevlerinde tutulan savunmasız yüzlerce devrim ve Komünizm savaşçısını katledeyerek (1986'da El Fronton cezaevinde 400 kişi; Mayıs 1992 tarihinde Cantı Grande cezaevinde bayanların da içinde bulunduğu 40,50 kişi), içine düştüğü çaresizliği ve acizliği sergiliyordu. Yürütülen psikolojik ve askeri mücadeleyi kazanmakta zorlandığını anlayan faşist yönetim, bizzat CIA'nın girişim ve çabalarıyla ülkenin bir dizi alanında, özel eğitimden geçirilmiş danışmanlarını da devreye sokarak, PKP Başkanı Gonzalo ve diğer önderleri ele geçirmek için açık ve gizli bir kampanyalar dizisini devreye soktu. Fakat yaptığı milyonlarca masrafa ve harcadığı onca çabaya rağmen, faşist yönetim başarısız kaldı. PKP önderliğindeki HGO'nun yürütmekte olduğu halk savaşı, ülkenin kırsal alanlarından şehirlere doğru kızıl bir çığ olarak ilerlemekteydi.

Şehirlerde de toplumsal muhalefet o kadar yükseltilmişti ki, faşist yönetim neredeyse deneti-

mi elinden kaçırmakla yüzyüze kalmıştı. Peru ekonomisinin içinde bulunduğu olumsuz tablo, % 3000'lere kadar varan hiperenflasyon, yoksulluk sınırının da altında yaşayan milyonlarca insan, emperyalist mali kuruluşlara olan yüz-milyonlarca dolarlık dış borç ve ödenemeyen kredi faizleri... Bütün bu ekonomik ve toplumsal gelişmeler, faşist yönetimin hem içeride, hem de uluslararası kamuoyunda ve hatta emperyalist mali kuruluşlar (IMF, Dünya Bankası vs.) nezdinde teşhir olmasına ve kredi bilitesinin (Güvenirliğinin) düşmesine yol açmıştır. Çünkü, dağlardan şehirlere doğru yuvarlandıkça büyüyerek kızıl bir çığ gibi gelişen halk savaşı karşısında aciz kalan ve iktidarını her an kaybetme durumunda olan bir yönetime, emperyalist mali kuruluşlar bile güvenmemekte, yatırımlarını ve kredilerini kesmekteydiler. Bu olumsuz gidişatı düzeltebilmek için, Peru Cumhurbaşkanı Fujimori, akıl hocasını emperyalist mali kuruluşların yaptığı ekonomik kurmaylarıyla birlikte, Latin-Amerika'dan bugüne kadar uygulanmayan çapta bir dizi "reformlara" başvurarak durumu "düzeltmeye" çalıştı. Emperyalistlerin sıkça özgülere dizerek sözünü ettiği ve tüm diğer yarı-sömürge ülkeler için de örnek gösterilen Güne Kore Modeli baz alınarak bir dizi şok ekonomik önlemler devreye sokuldu. Yani, bütün amaç, yabancı sermayeyi (emperyalist sermaye) ülkeye çekerek cazibeli uygulamalara geçilmesiydi. Örneğin; Devletin tekelindeki bütün kurum ve kuruluşların, kamu hizmetlerinin vs. özelleştirilmesi, aşırı korumacı işçi yasalarının değiştirilmesi, ithalat ve dövizler üzerindeki gümrük ve diğer kısıtlamaların kaldırılması ve "SAIS" adı verilen geleneksel devlet çiftliklerinin mülkiyetinin

satılması ve ipotek edilebilmesi. elbette ki, bütün bu sert tedbirler (diğer adıyla acı reçete) özellikle IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist mali kuruluşların "tavsiyesi" olarak uygulamaya sokulmuştur. Bu uygulamalar sonucu (milyonlarca yoksul işçi, köylü, zanaatkar ve orta sınıfın perişan kalması pahasına) 1991 yılının sonlarına doğru % 3000'lere kadar düşmüştür. Buna rağmen, bu enflasyon oranı, dünyadaki en yüksek oranlardan birisidir ve Peru ekonomisi bugün, enflasyon içerisinde ekonomik durgunluk olan bir stagflasyon sürecini yaşamaktadır. Yani, hala oksijen çadırında yaşamını sürdürmektedir.

Uygulanan bu tür acı reçetelerin sonucunun alınabilmesi için, tıpkı Şili ve Türkiye'de (24 Ocak ekonomik kararlarının devreye sokulması) olduğu gibi koyu askeri faşist yönetimlere ihtiyaç duyulmaktadır. Çünkü, uygulandığı zaman büyük sosyal patlamalara yol açabilecek olan bu reçeteler, faşist baskı, sansür ve katliamlar devreye sokulmaksızın başarı kazanamazlar. İşte, hem faşist hükümetin teşhir ve tecrit olmuşluğu sonucu, hem gelişmekte olan PKP önderliğindeki halk savaşına karşı çok daha ileri düzeyde baskı ve imha yöntemlerinin uygulanabilmesi ve hem de böylesi acı reçeteleri (onlar reform diyor) daha rahat ve tepkisiz devreye sokabilmek amacıyla, Cumhurbaşkanı Fujimori, ABD emperyalizminin onayı ve CIA'nın desteğiyle (Mayıs 1992'de) gerçekleştirdiği faşist bir darbeye, sivil ve askeri bütün devlet, yetkilerini elinde toplamıştır. Faşist Fujimori yönetimi, daha ayağının tozuyla çıkardığı özel kararnamelerle zaten yürürlükte olan Türkiye ve T. Kürdistan'ında da uygulamaya sokulan "SS" kararnameleri

olarak bilinen "Sansür sürgün yasa-sını" daha da koyulaştırdı. Yoksul işçilerin gecekondu-ları başlarına yıkılarak şehir dışına sürülmeye çalışıldı, köylüler yerlerinden yurtlarından edildiler. Devlet aleyhine yazıların ve yayınların çıkarılması yasaklanarak burjuva basını üzerinde bile sansür uygulamaları artırıldı. Yasalara uymayan onlarca gazeteci gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi ve tutuklandı. Gözaltında "kaybolmalar", evinden dışarı çıkıp dönmeyenlerin sayısı çoğaldı.

Başkan Gonzalo (Abimael Guzman)'ın Esir Alınması ve Peru Devrimi Üzerindeki Etkileri

Yukarıda saydığımız bütün bu faşist uygulamalar kararsız ve ikircikli olan unsurların yığınlar halinde toplumsal muhalefet içerisinde ve PKP çevresinde kü-melenmelerinden başka hiçbir işe yaramadı. PKP önderliğinde HGO'nun yürüttüğü halk savaşı, gittikçe küçük şehirleri ele geçirme ve büyük şehirleri de tehdit ederek iktidarı alma aşamasına doğru son hazırlıklarını yapmakta ve uygun fırsatlar kollamaktaydı. Öyle ki, büyük şehirlerde artık sık sık elektriklerin kesilerek eylemlerin gerçekleştirilmesi, silahlı grevlerin sayılarının artarak periyodik bir hal alması olağan sayılan bir duruma ulaşmıştı. Emperyalistler ve Perulu uşakları da bu durumun farkındaydılar ve onlar da bir dizi hazırlıklar yürütmekteydiler. Özellikle, faşist Fujimori bir darbeye bütün devlet yetkilerini eline aldıktan sonra, Perulu milyonlarca yoksulun gönlünde taht kurmuş ve ef-saneleşmiş olan, PKP önderi Başkan Gonzalo ve diğer yoldaşlarını ele geçirmek için, milyonlarca ifade edilen ödülleri dağıtıyordu ve sinsi planlar hazırlanıyordu.

Pentagon (ABD Savunma Bakanlığı) ve CIA patentli bu sinsi planların uygulanması için zaten, son iki-üç senedir yoğun bir çaba harcanmaktaydı. Bu çabalar, son gelişmelerle birlikte, daha da artırılmış ve burjuvazi her an "teröre" ağır darbeler indireceğinin çığırkanlığını yapıyor ve kitleleri de bu defa böyle idare etmeye çalışıyordu. CIA'nın göndermiş olduğu anti-terör uzmanları ve bizzat eğittikleri yerel işbirlikçileri vasıtasıyla, halkın içerisinde sinsi bir ağ örü-lüyordu. Elbette ki, PKP de bu gelişmeleri yakından izliyor ve taktiklerini sık sık değiştiriyor ve illegallite kurallarını daha titiz uyguluyordu. Tam da bunun sonucudur ki, Başkan Gonzalo ve diğer önder yoldaşları, defalarca büyük şehirlere ve özellikle Lima'ya girip çıkmalarına rağmen, burjuvazinin ruhu bile duymamıştı.

Fakat, PKP önderliğindeki HGO'nun yürütmekte olduğu halk savaşı; stratejik denge aşamasında bulunduğu ve stratejik saldırıya geçerek siyasal iktidarın bütünüyle ele geçirilmesi fırsatlarının değerlendirilmesi ve gerekli hazırlıkların yapılmasını önüne görev olarak koyduğundan dolayı, ve bunun örgütlenmesi için de önderliğin bir kısmının sık sık şehirlere uğraması gerekmektedir. İşte, böylesi bir örgütlenme için Lima ve çevresinin Parti komitesi'nin toplantısına bizzat başkanlık eden Başkan Gonzalo, 12 Eylül 1992 tarihinde Lima'da toplantının yapıldığı eve faşist devletin kolluk güçlerinin yaptığı baskın sonucu, Peru hakim sınıflarının eline tutsak düşmüştür. Olayın nasıl geliştiğine ilişkin olarak elimizde kesin bir veri olmamasına karşın, Başkan Gonzalo'nun yakalanma şekli hiç de burjuva basınının ürettiği senaryolar (MK üyeleri toplantı halindeyken vb.) şeklin-

de olmamıştır. Yakalanma şekli ve kaynağı (Bu durumun açıklığa kavuşturulması elbette ki PKP'nin görevidir) nasıl olursa olsun, ortada acı bir gerçek vardır ki, o da, Başkan Gonzalo'nun yakalanması ile birlikte başta enternasyonal proletarya olmak üzere, Peru Devriminin ağır bir darbe almış olmasıdır. enternasyonal Proletarya ve Peru Devrimi, ML-MZD biliminin derin inanç ve kararlılığına sahip yetkin bir komünist önder ve teorisyen olan Başkan Gonzalo'nun yokluğunu oldukça uzun bir süre daha iliklerinde hissedecektir.

Elbette ki, Başkan Gonzalo ve diğer bir kısım PKP önderlerinin yakalanmasıyla birlikte, emperyalizm ve Perulu uşakları, önce derin bir oh çektikten sonra zafer naraları atmaya başladılar. O'nu yakalamakla tövbe ettirip bilincini teslim alabileceklerini zanneden emperyalistler ve faşist Perulu uşakları, Başkan Gonzalo'nun halka, devrime ve Komünizm'e olan sarsılmaz inanç, azim ve kararlılığı ve granit kaya gibi vakur ve direngen tavrı karşısında hayal kırıklığına uğradılar. Başkan Gonzalo'yu ele geçirmekle umduğunu bulamayan faşist hakim sınıflar yeni senaryolar hazırlamaya başladılar. Deneimleri altındaki emperyalist medya araçlarını, modern teknolojinin ürünü olan ve dünyanın çevresini ağ gibi ören ideolojik terör yayma kaynağı uydularını derhal devreye sokarak tek yanlı bir

Huaycan gecekondularından, PKP'nin genç destekçileri.

psikolojik saldırı ve karalama kampanyasına giriştiler. Sicili lanetli faşist Fujimori rejimi, ezilen Peru ve dünya halklarının gönlünde haklı ve yüce bir yere ve prestije sahip olan Başkan Gonzalo'yu küçük düşürmek, onuru ayaklar altına almak ve kitlelere karşı bunu psikolojik bir yıpratma aracı olarak kullanmak amacıyla, O'nu, bir aslan kafesi içerisinde ve tek tip mahkum elbisesi giydirerek "işte dünyanın en büyük terörü ve canavarı" diyerek tanıtmaya çalıştılar. Bundan amaçları, sözümona, "Peru Devrimi'nin anti-propagandasını yaparak, PKP'nin sahip olduğu güçlü kitle desteğinin kırılmaya çalışılmasıydı. Emperyalistlerin ve Perulu faşist uşaklarının sınıf içgüdüsüyle yaptıkları asılsız iddia, karaçalma ve demagojilerine karşı, içine konmuş olduğu kafesi Komünizm'e olan inanç ve azmin gücüyle parçalayan, Peru ve Enternasyonal Proletaryanın ideolojik Aslanı Başkan Gonzalo, 24 Eylül 1992'de yapmış olduğu tarihi konuşmasında şöyle haykırıyor ve Peru'daki savaşçı yol-

daşlarına, emekçi halka ve tüm dünya ezilenlerine şu mesajı iletliyordu:

"Peru Komünist Partisi'nden Yoldaşlar! Halk Gerilla Ordusu Savaşçıları! Peru Halkı!

Tarihi bir dönemden geçiyoruz! Hepimiz şunu biliyoruz ki, kendimizi oyalamanın hiçbir nedeni ve anlamı yoktur. Bu tarihi dönemde görevlerimizi yerine getirmek ve ilerlemek için tüm gücümüzü ortaya koymalıyız. Yeni cepheler ve zaferler

kazanmalıyız! Bunlara muktediriz, çünkü bizler Komünistiz. Biz, halkın çıkarlarını, Parti Prensiplerini ve Halk Savaşını savunuyoruz. Budur bizim yaptığımız ve yapmaya devam edeceğimiz şey. Şimdi, burada süren bu ağır, koşullara rağmen yolumuza devam edeceğiz!

Bu tutuklanma olayının bir yenilgi olduğunu söyleyenler, riya görmeye devam edin! Bu, zaferden yolda küçük bir engeldir! Bu yol uzun bir yoldur, ancak biz yolu yürüteceğiz. Ve bu yolun sonunda biz zaferle ulaşacağız, sizler de şahit olacaksınız! Demokratik yol gelişerek kuruluş yoluna dönüşmüştür; işte bu yol, halkın kurtuluş yoludur. Halk savaşı, bu koşullar altında gelişmiştir. Bugün ulaştığımız nokta hangisidir? Stratejik Denge Aşaması! Bu gerçeği görmezlikten gelmek abestir.

Peru'nun tarihine şöyle bir bakalın; 18. 19. ve 20. yüzyılda olup bitenleri şöyle bir inceleyin ve kavrayın. Çünkü, eğer tarihi olayları göremiyor ve anlayamıyorsanız gözleriniz kördür. Bir zamanlar İspanya'nın hükümranlığı sürüyordu. Bu

Ispanyol diktatörlüğü bizi nerelere getirdi? Ülkemizi derin bir krize ve bunun sonucu olarak Şili'ye karşı savaşa sürükledi. Ondan sonra ne olduğunu unutmamalıyız; biz topraklarımızın bir bölümünü kaybettik. Şimdi 20. yüzyıldayız ve şimdi başımıza neler geliyor? Bugün, ülkemize emperyalizm, ABD emperyalizmi hakim. Bu bir gerçektir ve herkes de bunu biliyor. Emperyalizm bize ne getirdi? Tarihimizin en derin krizini! Halkımızın çektiği en büyük sefaleti!

12 yıllık savaşımız, Peru Devleti ve Ordusunun çürümüşlüğüne ve kağıttan kaplan olduğunu, Peru Halkına kavratmış ve gözler önüne serdi. Peki, şu an ve şimdiki görevlerimiz nelerdir? Bizler, halkımızın kurtuluş hareketini ilerletmeli, halk savaşını geliştirmeye devam etmeli ve halk savaşını karakterine uygun bir kurtuluş cephesi oluşturmalıyız! İşte, budur bizim yaptığımız ve yapmaya devam edeceğimiz şey! Çünkü, Maoizm çekinmeden ilerliyor. O, Proleter Dünya Devriminin yeni dalgasını yaymak için ilerliyor. Duyun ve anlayın! Bu çılgınlığı sona erdirin! Birinci ve ikinci emperyalist dünya savaşlarının baş sorumluları, üçüncü dünya savaşının hazırlığını yapıyorlar. Bunu biliyoruz ve bunu hiçbir şekilde kabul etmeyeceğiz! Yeter artık!

MAO 100 YAŞINDA: Gelecek yıl Başkan Mao'nun doğumunun 100. yıl dönümüdür. Bunu mutlaka kutlamalıyız. Biz, unutulmayacak bir kutlama gerçekleştirmek istiyoruz. Bu kutlama bu yıl başlamalı ve gelecek yıla kadar sürmelidir. Ben, bu fırsatı değerlendirerek Enternasyonal Proletaryayı ve ezilen dünya halklarını selamlıyorum!

Peru Komünistlerine!

Halk savaşını mutlaka zafere ulaştıracaktır! Peru Halk Cumhuriyeti'nin doğuşuna inanın! Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Peru Halkına Şan ve Şeref

Olsun!"

Başkan Gonzalo'nun da ısrarla vurguladığı gibi "Bu bir yenilgi değil, yolumuzun üzerindeki küçük bir engeldir." Muzaffer bir şekilde ve ML-MZD biliminin inanç ve rehberliğinde ilerleyen halk savaşı, bu ve benzeri alacağı darbeler ve hatta ileride alacağı geçici yenilgilere rağmen, mutlaka zafere ulaşacaktır. PKP ve önderliğindeki Halk Gerilla Ordusu, muzaffer bir şekilde ilerleyen Peru halk savaşının ne önceki aşamasında ve ne de şu an içinde bulunduğu stratejik denge aşamasında, faşist devleti hemen devrime ve çabuk zafere ulaşma anlayışıyla hareket etmemektedir. Çünkü, bu uzun süreli ve oldukça zahmetli bir halk savaşıdır. Çabuk ve kestirmeden zafere ulaşma mantığına sahip olanları ve bu mantıktan hareketle, içinde bulunulan mevcut süreci ve güçler dengesini değerlendirmeksizin, PKP'ni bu noktadan eleştirenlere Başkan Mao kafalara unutulmayacak bir şekilde mihlarcasına şu bilimsel yanıtı vermektedir:

"Ne varki, çabuk zafere savunanlar, savaşın bir güç denemesi olduğunu ve tarafların gövde güçlerinde belli bir değişiklik olmadan stratejik yönden belirleyici muharebelere girişmenin ve kurtuluş yolunu kısaltmanın hiçbir temele dayandırılmayacağını kavramıyorlar. (abç.) Bunların düşüncelerini uygulamaya kalksaydık, kaçınılmaz olarak kafamızı duvara toslardık. Ya da belki de, düşüncelerini uygulamak amacını gerçekten gütmüyor ve sırf zevk için ileri geri konuşuyorlar. Ama, eninde sonunda Bay gerçek gelip bu gevezelerin başından aşağı bir kova soğuk suyu boca edecek ve onların, işleri kola tarafından halletmek isteyen, kendilerini zora sokmadan parsayı toplamak ni-

yetinde olan bir sürü gevezeden başka bir şey olmadıklarını gösterecektir. Böyle boş lafları daha önce de duyduk ve henüz çok fazla olmamakla beraber gene duyuyoruz; ama savaş, denge ve ondan sonra da karşı-taarruz aşamasına gelince bu laflar artabilir." (Mao, Seçme Eserler. C.II.Sf. 169).

Başkan Mao'nun da belirttiği gibi, PKP ve önderliğindeki HGO, Peru halk savaşının içinde bulunduğu somut koşulları ve düşmanla kendi arasındaki gövde güç dengesini de hesaba katarak, azim ve sebatla mücadelesini sürdürmektedir ve sürdürcektir. Başkan Gonzalo ve bir kısım diğer önder yoldaşlarının tutsak edilmesi, enternasyonal proletarya ve Peru Devrimine indirilmiş ağır bir darbe olmakla beraber, Başkan Gonzalo'nun da işaret ettiği gibi, bu bir yenilgi değildir ve halk savaşının başarılı bir şekilde sürmesini asla engellemeyecektir. Hiçbir devrim mücadelesi yoktur ki, ağır bedeller ödenmeden, geçici yenilgilere uğramadan ve aldığı darbelerle kayıplar vermeden ilerleyebilsin ve zafere ulaşabilsin. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi, "Devrim, canlarını seve seve vermeye hazır yüzlerce ve binlerce fedakar insanların omuzlarında yükselecek." Ve yine aynı şekilde Başkan Mao'nun vurguladığı gibi; "Her yeni doğan şey, güçlüklerden geçerek ve düşe kalka büyür. Sosyalizm davasının güçlüklerle ve geçici yenilgilerle karşılaşmadan, büyük bir çaba harcanmadan dümdüz ilerleyeceğini ve kolayca başarıya ulaşacağını sanmak ham hayaldir". Lenin ve Mao'nun da belirttiği gibi, devrim zor bir iştir. Ve günümüzde ML-MZD bilimiyle ve silahıyla donanmış olan PKP ve diğer ülkelerin gerçek Komünist Partileri "bu zor işi" başarmaya muktedirlerdir. ■

İktidarın İrkçi-şöven Kışkırtma ve Saldırılarına Karşı Enternasyonalist Bir Ruhla Direnelim!

12 Eylül cuntasının başarısızlıkla sonuçlanan devrimci hareketi bastırma tasfiye hareketini, Koalisyon Hükümeti başarmaya çalışıyor. Düzenin geleneksel belli başlı siyasal ezeli iki rakip kılığı önderliğinde oluşan karşı-devrimci blok, devrime karşı "topyekün" bir savaş yürütmektedir. Hakim sınıflar arasında daha önce hiç görülmemiş çapta siyasal bir mutabakata dayanan bu karşı-devrimci saldırı, aynı ölçüde, daha önce hiç görülmemiş çapta geniş ve kapsamlıdır. Nitekim baskı ve kıyımlar, 12 Eylül askeri diktatörlük dönemini birkaç kez katlamış durumdadır. Sokak infazları, kaybetmeler, kitlesel kıyımlar, koalisyon dönemine damgasını vuran görüntülerdir. Bu dönemin tipik bir özelliği olarak anımsanacak bir durum da, resmi üniformalı "güvenlik görevlileri" karşı-devrimci gösteri ve taşkınlıklarıdır. İstanbul ve Ankara'da toplu olarak katledilen TIKKO ve Devrimci Sol Güçler'den devrimcilerin ölümleri üzerinde tepinerek insanlık dışı gösteriler tezgahlandı. Bunların yanı sıra, Kürt ulusunun haklı direnişini bastırmak için yürütülen savaşta ölen asker ve polislerin cenaze törenlerinde Bakanlar, Valiler, Generaller kışkırtıcı ajitatif konuşmalar yap-

makta, subay ve polisler resmi kıyafetleri altında ırkçı faşist sloganlar haykırmakta, taşkınlık yapmaktadır. Böylece bizzat resmi devlet görevlilerinin öncülüğünde şövenist faşist gösteriler düzenlenmekte ve Türk halkı Kürt'lerin aleyhinde kışkırtılmaya çalışılmaktadır. Böylece yürütülen kirli savaş suçuna Türk emekçilerini de bulaştırarak iki ulusun halkı arasında kitlesel bir savaş tezgahlanmaktadır. Sözde yurttaşların farklı kesimlerine ve siyasal eğilimlerine karşı yasal olarak "tarafsız" olması gereken resmi görevlilerin bu taşkınlıkları tam bir skandal iken ve derhal görevlerine son verilmesi gerekirken, bir tekine dokunulmadığı gibi taltif ediliyorlar, madalya ve övgü üstüne övgü alıyorlar. Başbakan Demirel, bu pervasız resmi gösterilere karşı sadece dikkatli olun, "haklı durumdayken, kendinizi haksız duruma düşürmeyin" uyarısıyla yetiniyor. Bu uyarıdan sonra, bu resmi şövenist, ırkçı faşist saldırı ve taşkınlıklar "sivil" maskelere bürünmeye başladı; Tekirdağ, İzmir, Erzurum, Iğdır, Alanya vb. yerlerde kışkırtılmış densiz guruplar Kürt'lerin ev ve işyerlerine toplu saldırılar yapmaya ve sokakta Kürt avlamaya başladılar. MİT görevlileri, polis ve subaylar

tarafından örgütlenen bu saldırılara, "halkın teröre karşı öfkesi" gibi göstermeye çalışıyorlar.

Gerçekte bu "halkın öfkesi" değildir, bir avuç asalak karşı-devrimci çetenin öfkesidir ve bu kudurganca öfkelerini halka yaymaya ve maletmeye çalışıyorlar. Bu öfke, yalnız Kürt ulusal hareketine karşı değil, düzene muhalif bütün devrimci hareketlere karşıdır. Nitekim, İstanbul ve Ankara'da toplu biçimde katledilen TKP/ML-TIKKO ve Devrimci Sol Güçler'den devrimcilerin ölüsü üzerinde tepinerek insanlık dışı sevinç gösterileri tezgahladılar. Bu sahte gösterileri güvenlik güçlerinin cinayetlerine verdiği destek şeklinde tauntıldı.

Bugün Kürt'lere yapılanlar, 12 Eylül öncesinde de Aleviler'e yapılıyordu. 70'li yıllarda devletin gizli güçleri tarafından Sivas, Erzincan, Kahramanmaraş, Çorum vb. yerlerde bir dizi kitlesel kıyımlar tezgahlanmıştı. Bütün bunlar, halkın devrimci talepleri karşısında devletin bilinen taktiklerdir. Kitleleri mezhap ve milliyet ayrılığı üzerinde birbirine düşürerek devrimci amaçlarından uzaklaştırmak ve sömürü düzenini kolayca sürdürmek istiyorlar.

Kürt Ulusal Direnişine ve gerilla savaşına karşı yürütülen

kirli savaşta zorla "silah altına alınan Türk emekçileri de ölmektedir ve bu savaştan gerçekten öfkelenmektedirler. Nihayet, son yerel ara seçimlerde halk bu savaşı onaylamadığını bir ölçüde ortaya koydu ve Koalisyon Hükümeti'ne tepkisini gösterdi. Yürütülen böylesine kirli ve haksız bir savaştan günün birinde halkın öfkeleneyeceği uzun süreden beri devlet doruklarında tartışılıyordu. "Teritoryal ordu", "Profesyonel ordu" vs. tartışmaları bir yanıyla karşı-devrimci kirli savaşa halkın gelişecek tepkisi de hesaplanarak yapılıyordu. Nihayet savaş uzadıkça, sayısız insanlık dışı olay tezahür etmeye, halkın tepkisi yavaş yavaş görünür ve sesli bir hal almaya başladı. Bu savaşa niye gidiyoruz? Niye kardeş bildiğimiz bir ulusun halkıyla birbirimizi kırıyoruz? Kendi kaderini tayin etme bir ulusun en meşru hakkı iken, Kürtlerin bu isteğine karşı niye devlet tarafından bu savaşa sürülüyoruz?... Buna benzer sorular hergün her saat yakınları, çocukları ölen insanların kafasında dönüp duruyor ve gerçekten devlete, devleti yöneten insanlara öfkeleniyorlar. Gerillalara duydukları geçici bilinçsiz tepki, yavaş yavaş yerini mantıklı düşünmeye ve savaşın muhtevası üzerinde sorular sormaya ve akılcı yanıtlar aramaya bırakıyor.

Hakim sınıflar, kendileri için oldukça tehlikeli olan bu olasılığa karşı, kitlelerin bilincini bulandırmak, çarpıtmak ve haksız savaşa insan malzemesi sağlamak için aptallaştırıcı sövenizm zehirine başvuruyorlar. Şövenizmin dizginsiz bir biçimde körüklenmesi için en alçakça taktiklere başvurmaktan çekinmiyorlar.

Bu durumda, özellikle egemen ulusa mensup emekçileri demokratik bir ruhla eğitmek ve sövenist tertiplere karşı uyar-

mak, kitleleri TC devletinin ırkçı-şövenist tertiplerine karşı direnişe geçirmek son derece tayin edici bir önem kazanmıştır. Başta komünistler olmak üzere bütün devrimciler bu şövenist kışkırtma ve hareketlere karşı anında, kararlı ve kesin bir tutum almalıdır. Egemen sınıflar böylesine tehlikeli bir silahlı kulanmaktan ötürü bin pişman ettirilmelidirler.

Başbakan Demirel, "haklıyken kendinizi haksız duruma düşürmeyin" diyor. Daha nasıl bir "haksız duruma düşmek"ten söz ediyor? Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkına

karşı yürütülen bu kirli savaşın kendisi başlı başına bir haksızlık ve cinayet değil midir? Böyle bir savaşta haksız taraf devlet olduğu halde, savaşa sürülen insanların ölümünden, kendi doğal-demokratik hakları için direnen tarafı (Kürt'leri) sorumlu tutmak, utanmazca bir sahtekarlıktır. Yalnız ölen Kürt sivil ve gerillalardan ötürü değil, onları öldürmeye giderken ölenlerden de bu haksız savaşı sürdüren devlet sorumludur. Bütün milliyetlerden emekçiler, savaşa ölen çocuklarının hesabını gerillalardan değil, bu siyasal iktidardan sormalıdır, öfkelerini onlara yöneltmelidir.

Devletin inat ve ısrarla yürüttüğü bu kirli savaşta grup grup öldürdüğü Kürt gerillalar da

T.C. Valilerinin çağrılarıyla kışkırtılan ırkçılık, halkların kardeşliğini ve çıkar birliğini bozamaz.

insan değil mi? Onlarında kanları kırmızı değil mi? Onlarında yüreği yanan anneleri, babaları, kardeşleri, eşleri ve çocukları yok mu? Üstelik bunlar, "bin yıllık" bir devletin her türlü modern savaş araçlarıyla donatılmış kıyıcı güçlerine karşı, artık bütün dünyada ayıp sayılacak bir haksızlığa karşı direnirken ölüyorlar, ölümlerine cenaze törenleri bile yaptırılmıyor. Çoğunun bombalarla parçalanmış cesetleri utanç verici bir manzara içinde çukurlara, çöplüklere gömülüyor. Yaralılara işkence yapılıyor, tanklara halatla bağlanıp sürüklenerek öldürülüyorlar. İnsanlara kitleler halinde pislik yediriliyor, sayısız rezaletler sergileniyor. Bir ulusu bu kadar aşağılayan bir durum düşünülebilir mi?

Bu kadar kıyılan, aşağı-lanan bir ulusun isyanı son derece haklı ve kaçınılmaz değil midir? Her Türk emekçisi, insanı kendi kendisine sormalıdır. Aynı durum sana yapılırsa, katlanabilir miydin, isyan etmez miydin? Bütün üstün savaş gücüne karşın, savaşın kurallarına bile dürüstçe uymayan ve dünyanın belli başlı çirkin, iğrenç savaşlarından birine dönüşen bu savaşta mazlum, zayıf bir ulusun direnişini ezmeye gönderilirken ölenlerin gerçek "katilleri" faşist Türk hakim sınıf çeteleri değil midir? Bu katiller soyu, Kürt ulusunun kendi topraklarında egemence yaşama isteğine

"Devlet memuru" polis, polis devletine yaradır şekilde kendi yasalarını kendi yapıyor.

karşı tarihler boyu aynı vahşi kıyıcılığı yapa gelirken hangi "hakka" dayanıyorlardı ve şimdi hangi "hakka" dayanıyorlar? Dünyanın en mazlum uluslarından birine karşı yürütülen bu savaş dünyanın en çirkin ve en şerefsiz işlerinden biridir. Kürt gerillaları, bütün küçük savaş gücüne rağmen sivil hedeflere, bu savaşa taraf olmayan Türk halkının zarar görmemesi için dikatli olmaya çalışırken, devlet bütün Kürt köylerini, gençlerini, aydınlarını hedef alıyor, toplu kıyımlardan geçiriyor, dehşet saçan cinayetler işliyor. Bunu Kürdistan'ı insansızlaştırmak, gerillaların halk okyanusunu kurutmak için yapıyor. Bu kirli savaşın dehşetiyle Kürtler, köylerini, kasabalarını, kentlerini terk ederek kitleler halinde Batı'ya akıyorlar. Kürdistan hergün biraz daha tenhalaşıyor, viraneye dönüşüyor!... Bu kez geldikleri yerler de çapulcu şöen sal-

dırların hedefi oluyorlar, evleri, işyerleri kundaklanıyor, sokakta toplu saldırılara uğruyorlar.

En başta Türk ulusuna mensup emekçiler olmak üzere, bütün halkımız, yürütülen bu kirli savaşa karşı, devrimci savaşla karşılık vermelidir. Kürdistan'ın köylerine, dağlarına bomba yağdıran, katliamlar yürüten aynı militarist güçler, sizin devrimci gençlerinizi de dağlarda, kentlerde vahşice katletmekte ve cesetleri üzerinde zafer çiğlikleri atmaktadır. Geçmişte işçi ve öğrenci direnişlerine karşı, alevi kitlelerine karşı vınlıyan faşist kurşunlar, şimdi mazlum Kürtlere sıkılıyor. Bu savaş yalnız Kürtlere karşı yürütülen bir hareket değildir, bir bütün olarak devrime karşı yürütülen bir savaştır. Nitekim Kürt direnişinin icabına baktıktan sonra sıra sizlerin işini haletmeye gelecektir! Sizler "demokratik reformlar" beklerken, Kürtlere karşı yürütü-

len savaşta "tamtakır olmuş bütçe" gerekçe gösterilerek boğazınıza sarılacak ve bu kez sizleri daha da artan bir faşist baskı cenderesi içinde sıkıştıracaktır. Kürtler sizin kardeşlerinizdir, onlarla bir tarih boyu kader birliği yaptınız, yine de kader birliğine sahipsiniz! Kürt ulusal direnişi haklı, demokratik bir direniştir. Bu direniş size karşı değil, sizleri de ezen faşist sömürücü bir düzene karşıdır ve onun her başarısı sizlerin demokratik bir halk cumhuriyeti kurma şansınızı artırmaktadır. Kürtlerin kendi kaderini belirleme hakkına karşı yürütülen

kirli savaşa karşı çıkın ve onlarla tarih boyu sür-

dürdüğünüz dostluk ve kardeşlik bağlarınızı güçlendirin! Kürtlere karşı tezgahlanan şöenist çapulcu darbelerine izin vermeyin! Bu güruh hareketlerine anında etkili tepkiler gösterin ve onları tükrükle boğun! Kürtlerin ulusal direnişinin tasfiyesi, ortak demokratik halk iktidarı mücademizin temel dinamiklerinden birinin tasfiye edilmesi ve faşist düzenin biraz daha pekişmesi anlamına gelir. Faşizmin güçlenme-sine izin vermeyin, Kürt ulusal direnişinin ezilmesine izin vermeyiniz! Eskiden beri ezilen ulus ve azınlıklara karşı yürütülen soykırım ve zulümden ne kazancınız oldu? Sömürücü zorbalık sizin tepenizde daha da koyulaşmadı mı? Bu kirli savaşta ölen çocuklarınızın sorumlusu, kendi hakları için direnen Kürtler değildir, onları haksız savaşa gönderen egemen sınıflardır. ■

SOSYALİZM VE MAO'NUN TEORİSİNİN MUAZZAM ÖNEMİ

İKİNCİ BÖLÜM

MARKSİST BİLİME MAO'NUN KATKISI:

Marksist öğretinin bugün ulaştığı düzeyi kavramada Mao anahtardır.

Mao'da teori, marksizm-leninizmin ilkeleri üzerinde inşa edilmiştir. Mao, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerinin sürdürücüsüdür. Kendinden önceki dört büyük öğretmenin ortaya koyduğu teoriyi, sınıf mücadelesinin yeni koşullarında, marksizm-leninizmin ilkelerine dayanarak geliştirmiş ve marksizm-leninizmin hazinesine, bu cephaneliği yeni ve özgün silahlar kazandırmıştır.

Başka silahların yanında, öncelikle ve özellikle belirtilmesi gereken proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi teorisi ve sosyalist toplumun doğasını adamakıllı tahlili teorisidir. Onun, proletarya diktatörlüğü koşullarında devrimi kavrama ve sosyalist toplumda çelişkileri çözümlen öğretisi, marksizm-leninizm bilimini, marksizm-leninizm, Mao Zedung Düşüncesi bilimi düzeyine ulaştırmada tek olmasa da en başta gelen, en önemli, en temel öğretileridir. Denebilir ki, ML/MZD öğretisi bu teorik çözümlemeyle özgünlük kazanmıştır.

Şöyle diyordu: Her türlü toplum ve kuşkusuz özellikle sınıflı toplum, çelişmelerle doludur. Bazıları, sosyalist toplumda da çelişmelerin "Bulunabileceğini" söylüyorlar, ama ben meselenin bu şekilde konulmasının yanlış olduğunu düşünüyorum. Mesele sosyalist toplumda da çelişmelerin bulunabilmesi değil, sosyalist toplumun çelişmelerle dolu olmasıdır.

Geri dönüş, sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi sorunlarında toplumsal ve tarihi köklerinin

de etkisiyle kısırlaşan öğretisi, Mao'da tüm üretkenliğiyle ortaya çıkmaktadır. Kapitalizmin restorasyonunun klasik geleneksel teorisi (eski sömürücü sınıflar bazında), sosyalist inşanın sınırlılık ve darlıkları aşılacak ve teori Mao'da yeni bir ruha kavuşacaktı.

Mao, 1957'lerden itibaren Sovyetler Birliği, Doğu-Avrupa ve Çin devrim pratiği ve Stalin'den sonraki geri dönüş deneyiminden teorik sonuçlar çıkardı. Tarihsel bir geçiş dönemi olarak sosyalist toplum çok uzun bir aşamayı kapsar. Bu aşama boyunca, tüm bir sosyalizm döneminde sınıflar ve sınıf mücadelesi ortadan kalkmaz. Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesi devam eder. Kapitalist yol ile sosyalist yol arasında kimin kimi altedeceği sorusu henüz karara bağlanmadan orta yerde durur, marksizmin mi, revizyonizmin mi üstte kalacağı sorusu da oldukça uzun bir süre karara bağlanamaz. Bu demektir ki, iki sınıf, iki yol, iki çizgi arasındaki mücadele, bu geçiş döneminde, proletarya diktatörlüğü koşullarında uzun süre devam eder ve hatta zaman zaman çok keskinleşerek devam eder. Dolayısıyla, geri dönüş tehlikesi, kapitalizmin geri dönderilmesi tehlikesi bu dönem boyunca olduğu gibi var olmaya devam eder. Bu tehlike, en başta ve esas olarak altedilen sınıfların yeniden ayağa doğrulmasıyla değil, parti ve devlet organlarına nüfuz etmiş yeni burjuvaziden gelir.

Mao'nun marksizm bilimine yaptığı bu katkılar, bilimde bir sıçramayı temsil ediyordu.

Mao, diyalektiğin mahir bir ustasıydı.

Çelişki yasası bu ustasının elinde sosyalist toplumdaki çelişkileri çözümlenmenin anahtarı olarak işlev görüyordu.

Şöyle diyordu: Her türlü toplum ve kuşkusuz özellikle sınıflı toplum, çelişmelerle doludur. Bazıları, sosyalist toplumda da çelişmelerin "Bulunabileceğini" söylüyorlar, ama ben meselenin bu şekilde konulmasının yanlış olduğunu düşünüyorum. Mesele sosyalist toplumda da çelişmelerin buluna-

bilmesi değil, sosyalist toplumun çelişmelerle dolu olmasıdır.

1957 yılında dile getirilen bu görüşler önemli bir kilometre taşıydı. Karşıtların birliği her yerde vardır. Sosyalist toplum da karşıtların birliği durumudur. Mao'nun özgün ve yeni öğretisi, karşıtların birliği ya da başka bir ifadeyle çelişki yasasının sosyalist topluma uygulanmasıydı.

Şubat 1957'de **Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine** adlı ünlü ve çok önemli makalesinde Mao, geleneksel teorik bilinçte sıçramayı, başka'ya ulaşmayı temsil ediyordu. Teorinin kendi kendisini kısırlaştırdığı yerde teoriyi yaşamın canlı gerçeği haline getirerek, eskinin gölgesinden sıyrılıyordu. Bu tamıtamına geçmişin bu yanıyla bir hasaplaşmaydı. Darlık ve sınırlılığı aşmayı.

Örneklerinin çeşitli oluntularıyla Çin tecrübesini özetleyen Mao, temel ve evrensel nitelik taşıyan teorinin belli-başlı çizgilerini şöyle açıklıyordu: Çin'de mülkiyet sistemi bakımından sosyalist dönüşüm esas olarak sona erdiği halde, devrilmiş toprak ağası sınıfının ve komprador sınıfının kalıntıları hala vardır, burjuvazi hala vardır, küçük burjuvazinin yeniden kalıba dökülmesi ise henüz başlamıştır. Sınıf mücadelesi asla sona ermiş değildir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, çeşitli siyasi güçler arasındaki sınıf mücadelesi, proletarya ile burjuvazi arasında ideolojik alandaki sınıf mücadelesi uzun ve zorlu olmaya devam edecek ve hatta zaman zaman çok keskinleşecektir. Proletarya dünyayı kendi dünya görüşüne göre değiştirmeye çalışmaktadır, burjuvazi de öyle yapmaktadır. Bu açıdan sosyalizmin mi, kapitalizmin mi kazanacağı sorunu henüz gerçekten çözülmüştür.

Sosyalizmin Doğasının Ustaca Bir Tahlili

Sosyalizmde çelişmeleri öldürenleri, O, sosyalist toplum çelişmelerle dopdoludur sözleriyle yanıtlıyordu. Yeni toplumu dalgasız deniz görenlere O, karşıtların birliğinin ikiliği ile yanıt veriyordu. Sosyalizmi antagonizmadan başışık düşünenleri O, proletarya-burjuvazi antagonizması ile şaşkına çeviriyordu. Böylece Mao, proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmek gerektiğini ısrarla öne çıkartıyordu. Çin ve Sovyet proletarya diktatörlüğü deneyimleri O'nu bu teze ulaştırıyordu.

Lenin yıllarca önce belirtmişti ki, proletarya diktatörlüğü, sınıf mücadelesinin sona ermesi

değil, onun yeni biçimler altında sürdürülmesidir. Tüm ulusal ekonomiye sosyalist ekonomi esas olarak çehresini kazandırdıktan sonra da bu böyledir. Tüm bir tarihsel geçiş dönemi boyunca proletaryanın devrimci diktatörlüğünün gerekliliği, aslan şeydir. Başka şeylerin yanında siyasi, ideolojik, kültürel-vb. alanlarda burjuvazi proletaryanın karşısında yıkıcı bir güç olarak, kendini yerinde duymayan bir güç olarak, bu bütünlük içinde "kendi erksizliğini" görür. Her fırsatta ve bütün gücüyle kapitalizmi geri getirmeye çalışan güç olarak proletaryanın karşısında yerini alır.

Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki mücadele, tüm bir geçiş dönemi boyunca hüküm sürer Devrimi, proletarya diktatörlüğü altında sürdürmek geçiş döneminin ana görevidir. Bunun içindir ki, Mao, Çin tecrübesini özetleyerek şu yargılara varır: Ülkemizde sosyalizm ile kapitalizm arasındaki ideolojik mücadelede kimin kazanacağı oldukça uzun bir süre içinde ortaya çıkacaktır. Çünkü burjuvazinin ve eski toplumdaki gelen aydınların etkisi, onların sınıf ideolojisini oluşturan da bu etkidir. Ülkemizde daha uzun bir süre varlığını sürdürecektir. Eğer bu yeterince kavranmazsa ya da hiç kavranmazsa en ağır hatalar işlenir ve ideolojik alanda mücadele vermenin gerekliliği gözardı edilir.

1957 Ekim'inde, "Devrimi İleri Götüren Faal Unsurlar Olan" başlıklı makalesinde, üretim araçlarının esas olarak toplumsallaştırılmasından sonra da proletarya ile burjuvazi, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki çelişmeyi Çin toplumunun baş çelişmesi olarak ele alır. Öyle üzerinden atlanarak geçilecek bir formülasyon değildi bu saptama. Üretim araçlarının mülkiyeti alanındaki iktisadi devrimden sonra böyle bir sonuca ulaşmak, marksist bilimin o ana dek ulaştığı teorik düzeyi aşmak, sınırlılık, eksiklik ve darlığın üstesinden gelmek demektir. Aynı makalesinde Mao, "o halde, şimdi baş çelişme nedir?" diye soruyordu. Şimdi - diyordu Mao- mızrağın ucunu burjuvaziye yönelmiş olan sosyalist devrimi sürdürüyoruz ve bu devrim aynı zamanda bireysel üretim sistemini dönüştürme, yani kooperatifleşmeyi gerçekleştirme hedefini gütmektedir; dolayısıyla baş çelişme sosyalizm ile kapitalizm arasında, kolektifleşmeyle bireycilik arasında ya da en özlü ifadesiyle sosyalist yol ile kapitalist yol arasındadır.

"1957 Yazındaki Durum" başlıklı üç ay önceki makalesinde de aynı şeyleri şöyle ifade etmişti: Şehirlerde olduğu gibi köylük bölgelerde de mücadele hâlâ iki yol arasındaki, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki bir mücadeledir. Bu mücadelede

kesin zafer kazanmak çok uzun zaman alacaktır. Bu, bütün geçiş döneminin görevidir.

Böylece sosyalizm döneminin görevleri, Mao'nun bu zengin tahlilleriyle çözümleme gücüne kavuşuyordu. Sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi apaçık netleşiyor, proletarya diktatörlüğü teorisi gelişmenin yeni koşullarında gelişerek eksiksiz tamamlanışa doğru yol alıyordu.

Mao'nun marksist öğretiyeye yaptığı katkıya dayanmadan sosyalist inşanın tüm yanlarıyla kavranması asla mümkün olamaz.

En başta ve her şeyden önce sosyalist toplumun doğasına varmada karşıtların birliği yasası esas alınmalıdır. Eğer diyalektik-materyalizm kavranmazsa ya da yeterince kavranmazsa eşyanın özüne, hareketin biçimlerine nüfuz etmede eksiklik ve darlıktan kaçınılamaz. Hatalar hataları izler. Sosyalist toplum da, bir karşıtların birliğidir. Karşıtların birliğinin ikiliği bu toplumda da vardır. Doğa, toplum, insan düşüncesinde kendisini bütün gücüyle hissettiren karşıtlık, çelişme bu topluma da yön vermede aslandır. Devindiricidir, hareket ettiricidir, değişme ve gelişmenin köküdür. Nedir çelişki? Karşıt yönlerin hareketi, sosyalist toplum hareketsiz değildir. Dolayısıyla çelişkilerle içiçedir. İki tür çelişmeyle içiçedir bu toplum. Birincisi, halk içindeki çelişmeler. İkincisi halk ile düşman arasındaki çelişmeler. Birinci tür çelişme grubunda pek problem yok. Esas olarak kavranmayan, görülmeyen, görülmek istenmeyen ikinci tür çelişme alanıdır. İşte Mao, bu alanı keşfetmiş ve sosyalist toplumun çelişmelerle dopdolu olduğunu adamakıllı çözümlenmiştir. Günümüzdeki altüst oluşlar, modern-revizyonizmin sefaleti altında ezilecek klasik kapitalizme evrilışı de ancak Mao'nun bu teorisi ve çözümlenmeleriyle açıklanabilmektedir.

Sosyalist toplumun tekdüzeliği teorisine Mao, olanca gücüyle yüklendi. Kökleri tarihin derinliklerine uzanan bu teoriyi ve toplumsal kökleriyle bu teoriyi kapı dışarı etti. Sosyalizmde sınıflar vardır, burjuva sınıfı vardır; sınıf mücadelesi eskisinden yalnızca biçimde farklıdır. Sosyalizm yolu ile kapitalizm yolu arasındaki, geri gelmeye çabala-yan kapitalizmin güçleri ile buna karşı duran sosyalizmin güçleri arasındaki mücadele kaçınılmazdır.

Üretim araçlarının mülkiyeti alanındaki iktisadi devrim tek başına yeterli değildir. Esaslı bir sosyalist devrim üç alanda birden verilmelidir: İktisadi, siyasi, ideolojik.

Bundan ne anlaşılmalıydı?

Sosyalizmin kapitalizm ile komünizm arasında ara bir halka olduğu kavranırsa Mao'nun yargılarının önemi ve anlamı daha iyi anlaşılır. Sosyalizm, sınıflı toplumdan sınıfsız topluma geçişte tarihsel geçiş dönemi olarak sosyalizm, kapitalizm ile komünizmin özelliklerini, unsurlarını, parçalarını içiçe barındıran bir toplumdur. Komünizme ulaşmada bir köprüdür sosyalizm. Geride, bir ayağıyla kapitalizmin toprağına, ileride, öteki ayağıyla komünizmin toprağına basarak ilerleyen bir toplumdur. Yalnızca iktisadi değil, siyasi ve ideolojik cephelerde de böyledir. Geçiş döneminin tümünde burjuvazinin ideolojik etkisi ve siyasi cebelleşmesi doludizgin yol alacaktır.

Sınıflar ve sınıf mücadelesi var olmaya devam ettiğine, kapitalizm ile sosyalizm arasındaki mücadeleye kıyasıyla sürüp gitmeye devam ettiğine göre sosyalist devrim eksiksizce sürdürülmelidir.

Üretim araçları toplumsallaştırıldıktan, tüm halkın ve kollektifin mülkiyetine geçildikten sonra, yani, tüm ulusal ekonomiye sosyalizmin bu iki sektörlü egemen olduktan sonra da sınıflar, burjuvazi ve sınıf mücadelesi var olmaya devam edecektir. İktisadi plandaki bu devrim tek başına zaferi sağlamaz. Dünya görüşü sorunu muzaffer bir sonuca henüz bağlanamaz. İki sınıf, iki yol, iki çizgi arasındaki mücadele orta yerde durmaktadır. Dolayısıyla, proletarya ile burjuvazi, sosyalist yol ile kapitalist yol, marksizm ile revizyonizm arasındaki mücadele karara henüz bağlanamaz. Kimin kimi yeneceği sorusunu sonuca bağlamak için çok uzun bir süre gereklidir. Bu demektir ki, iktisadi bazdaki devrim diğer alanlarda da sürdürülmelidir. Temelli bir sosyalist devrimin mızrağı üç alanı hedeflemelidir. Sosyalist devrimin muzafferhane ilerleyişi iktisadi, siyasi ve ideolojik cephelerdeki esaslı bir mücadeleden geçmelidir.

Bu demektir ki, sosyalist devrimi sonuna dek sürdürmek elzemdir. Proletarya diktatörlüğü altında devrimi temelli bir biçimde devam ettirmek aslandır. Sosyalist devrimi iktisadi, siyasi, ideolojik, kültürel cephelerde sonuna dek götürmek gereklidir. Üretim araçları üzerindeki sosyalist dönüşümün esas olarak tamamlanmasından sonra da bu böyledir. Her alanda sosyalist yolcularla, kapitalist yolcular cephe cepheledir.

Mao, teoriyi gençleştirmişti.

İki sınıf, iki yol, iki çizgi arasındaki mücadele- nin ateş hattı komünist partisinin içiydi. Mücadele asıl bu alanda veriliyordu. Parti ve devlet aygıtın- da sürekli yeni burjuvazi ortaya çıkıyordu. Ve bu burjuvazi, devrilmiş ama tümüyle yok edilmemiş eski burjuva unsurlarla birlikte, restorasyondan yana tüm güçlerle birlikte ittifak halinde sosyaliz- min güçlerini hedefler. Yönetici organlara siperlen- miş eski mevki sahipleri, komünist partisinin gö- beğine yerleşmiş eski otorite sahipleri, daha alt organlardaki burjuva unsurlarla tam bir bütünlük içinde sosyalizme saldırırlar. Leninizm örtüsü al- tındaki bu saldırılar özellikle tehlike arz etmekte- dir. Bu demektir ki, kimin kazanacağı sorunu henüz karara bağlanamazdı. Zira yeni burjuvazi komünist gözlükleri kullanarak iktisat, kültür, eği- tim alanlarına binbir yolu deneyerek sızar. Bu yolla iktidarı ele geçirmek için en sert direniş ör- nekleri sergilemekten çekinmez. Proleter dünya görüşüne karşı burjuva dünya görüşünü devlet ve parti organlarında, kitle örgütlerinde yaymaya ve düşüncelerde burjuva dünya görüşü lehinde tahri- bat yaratmaya çalışır. Ve komünist partisinin içi, marksizm ile revizyonizm arasında kaçınılmaz bir mücadeleye sahne olur. Bu mücadele, bazen açık, bazen örtülü, bazen sert, bazen yumuşak ama tüm tarihsel geçiş dönemi boyunca çeşitli biçimler al- tında sürüp gider.

Bu demektir ki, sosyalist devrimi sonuna dek sürdürmek elzemdir. Proletarya diktatörlüğü altın- da devrimi temelli bir biçimde devam ettirmek as- lolandır. Sosyalist devrimi iktisadi, siyasi, idelojik, kültürel cephelerde sonuna dek götürmek gereklid- dir. Üretim araçları üzerindeki sosyalist dönüşü- mün esas olarak tamamlanmasından sonra da bu böyledir. Her alanda sosyalist yolcularla, kapitalist yolcular cephe cepheyedir. Barikatın iki yakası ara- sında kaçınılmaz mücadele, marksizm ile revizyo- nizmin kıyasıya cebelleşmesi uzun çok uzun bir süre devam eder. Bunun için birkaç kuşak değil kuşaklar gereklidir.

Proletarya diktatörlüğü teorisi, Mao'yla zengin- leşerek, gelişmişti. Bu gelişme 1966 yılında başla- yan Büyük Proleter Kültür Devrimiyle tepe nokta- sına ulaşmıştı. Bu devrim marksizm ile revizyonizm, proletarya ile burjuvazi, sosyalist yol ile kapitalist yolcular arasındaki mücadelenin do- ruğuydu. Odak nokta dünya görüşü sorunuydu. Bu devrim, sınıf mücadelesinde en zorlu, en çetin, en yüksek şekli ifade ediyordu. Mao'nun "merkezi karargahı bombalayın!" çağrısı uyarınca devrimci kitlelerin aşağıdan gelen dolaysız girişkenliğiyle

yaşam bulmuştu Büyük Proleter Kültür Devrimi. Şimdiye dek eşine rastlanmadık, eşsiz önem ve bü- yüklükteydi. Mao, devrimci kitlelere başvuruyor ve KP'ye çöreklenmiş, kapitalist yolu tutmuş bur- juva yolcuları tabanın, isyankar ayağa doğruluş hareketiyle ezmeye çalışıyordu.

Yıl 1960'ların ortalarını adımladığında revziyo- nistler KP'yı denetimleri altına almada önemli dö- nemeçleri ele geçirmiş, ve ilk kez **Merkez Komite- si** içinde çoğunluğu elde edebilmişlerdi. Her yanı burjuva karargahlar işgal etmişti. Parti ve devlet aygıtının bir çok önemli bölümlerinin önderliği artık marksistlerin elinde değildi; halkında. Reviz- yonist siyasal ve örgütsel hat eşliğinde MK içinde burjuva karargahı oluşturulmuştu. Kapitalist yolu tutan iktidar mevkiindeki otorite sahibi parti üye- leri tam bir itifakla marksizme karşı cephe almış- lardır.

Gerek Merkez Komitesi içinde verilen yoğun mücadele ve gerekse alt alanlarda uygulanan çeşit- li mücadele biçimleri sorunu çözememişti. Olağan mekanizmalar tıkanmış, iktidar eldeğiştirmişti.

İşte tamda böylesi koşullarda Mao'nun üstten direktifiyle kapitalist yolcuların gasptetikleri ikti- dar, geniş halk kitleleri yoğun ve yaygın bir biçim- de güçlüce tabandan harekete geçirmek suretiyle geri alınıyordu. Dolayısıyla Kültür Devrimi sınıf mücadelesinin en yüksek biçimi, bir sınıfın diğeri- ni devirdiği, kapitalist yolcuların iktidardan esas olarak aşağıya edildiği, revizyonist çizginin açığa çıkarılarak mahkum edildiği eşsiz bir siyasal dev- rimdi.

Bu büyük, bu önemli, bu muazzam devrimle, proletarya diktatörlüğü teorisi fevkalade zenginle- şerek sosyalizmin niteliği iyiden iyiye berraklaşa- caktı.

Mao, bu dünyadan 1976 yılında göçüp gittiğin- de geriye muazzam önemde bir teorik birikim bi- rakıyordu. Mao'ya karşın, onun proletarya dikta- törlüğü altında devrimi devam ettirme teorisine karşın, Çin'de on yıllık bir süre boyunca kapitalist yolcuları iktidardan uzak tutmasına karşın ölümün- ün hemen ertesinde iktidarın el değiştirip yeni burjuvazice ele geçirilmesi önlenemedi. Fakat bili- nir ki, yeni bir üretim tarzının bir dizi başarısızlık- lar, hatalar, gerilemeler olmadan derhal kök saldı- ğı tarihte hiç görülmemiştir. Lenin'in sözleri kavratıcıdır. Şu da akılda tutulmalıdır ki, "Dünya tarihinin arasına büyük gerilemeler göstermeksizin her zaman ileriye doğru ve pürüzsüz olarak ilerle- diğini düşünmek, bilimsel ve diyalektik değildir, teorik bakımdan yanlıştır."

Unutulmasın ki, sosyalizm geri dönüşün iç ve dış kaynaklarının varlığı zemininde ilerler.

Geri Dönüşün Kaynakları ve Mao'nun Katkısı:

Sosyalizm bir geçiş dönemidir; ölen kapitalizm ile doğan komünizm arasında tarihsel bir ara hal-kadır. Karşit toplumsal-ekonomik biçimlerin çok çeşitli unsurlarını, özelliklerini, niteliklerini bağrında içiçe taşıyan tarihsel bir geçiş dönemidir. Sınıflı toplumdan sınıfsız topluma geçişte ara bir halka olarak öneki tarihsel bir aşamadır. Bu dönem öyleyse, bir geçiş toplumdur sosyalizm, katı, donmuş, hareketsiz, "mutlak duruma" ulaşmış değil; hareketli,değişken, dinamik, komünizm hedefiyle ayağa doğrulma sürecini yaşayan bir dönemin adıdır.

Sosyalizmin niteliğini berraklaştırmak için, bu sosyalizmin kapitalist toplumun içinden çıktığı ve içinden çıktığı toplumun muazzam oranda izlerini, alışkanlıklarını her bakımdan içinde taşıyan bir sosyalizm olduğu bilince çıkarılmalıdır. Marks 1875 yılında "Alman İşçi Partisi Programınının Kenar Notları"nda şöyle açıklıyordu: a) Sosyalizm, komünist toplumun ilk evresidir, b) Kapitalist toplumdaki doğduğu haliyle komünist toplumun ilk evresidir. c) Dolayısıyla, bu iki evre, içinden çıktığı kapitalist toplumun iktisadi, manevi, entelektüel bakımdan hala izlerini taşıyan bir evre, bir geçiş dönemi, bir ara köprü olarak nitelenmelidir. 117 yıl önce Marks tarafından ortaya konan bu yargıların, geri dönüşün kaynaklarını analizde fevkalade büyük önemi vardır.

Proletarya diktatörlüğünün kurulması, üretim araçlarının mülkiyetinin toplumsallaştırılması, ulusal ekonomiye sosyalist ekonominin egemen olması koşullarında da, sosyalizmin kapitalizmin geleneklerinden alışkanlıklarından, izlerinden bütünüyle bağışık olduğu düşünülmemelidir.

Kafa emeği ile kol emeği, şehir ile kırsal, işçiler ile köylüler arasındaki çelişkilerin, sosyalist dönüşümün mülkiyet alanında tanımlanmasından sonra da hüküm sürdüğü unutulmamalıdır. Ayrıca meta üretimi ve değer yasası da henüz ortadan kaldırılamamıştır. Meta üretimi daha uzunca bir süre de varlığını sürdürecektir. Değer yasası da zorunlu olarak var olacaktır. Burjuva hukuku hala geçerlidir. Bölüşüm, burjuva hukuku çerçevesinde işlem görmektedir; değişim de öyle.

Geri dönüşün sorunlarına değinilirken, bu dönüşün iç kaynaklarını saptamada üretim ilişkileri alanını incelemek sorunun canalıcı noktasıdır.

Üç ögeyi içerir üretim ilişkileri:

Mülkiyet, üretken emek sürecinde insanlar arasındaki ilişkiler ve metaların dağılımı.

Mülkiyetten başlarsak,

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yerini toplumsal mülkiyete terk etmesi sosyalist kuruluş süreci açısından oldukça tayin edicidir. Ne var ki, mülkiyet alanındaki bu nitelikle, mülkiyet sorununun tamamıyla çözümlendiği anlamı çıkarılamaz. Bu, iki bakımdan böyledir. Birincisi, özel mülkiyetin yerine geçen toplumsal mülkiyetin birbirinden farklılık taşıyan ileri ve geri, iki biçimde uygulanıyor oluşu. İkincisi, proletarya ve emekçiler katının, mülkiyetin kendisine hükmedip etmediğidir.

Toplumsal mülkiyet iki biçimdedir. İleri biçimiyle tüm halkın mülkiyeti (ya da kamu mülkiyeti), geri biçimiyle kolektif mülkiyet (ya da kooperatif mülkiyeti). Her iki mülkiyet biçimi de sosyalist niteliklidir. Sosyalizmin iki üretim sektörüdür. Tüm halkın mülkiyeti, proleter devletin mülkiyetidir; üretim araçları, ürünler vb. tüm kamuunun ortak malıdır, bu sektörde. Kolektif mülkiyet, devletin, yani tüm halkın mülkiyeti değildir. Bu sektörde üretim araçları devletin malı olduğu halde, ürünler devletin, değil, kolektifin, yani kooperatifin malıdır. Kolektif, ürünü kendi malı olarak tek başına kullanır. Dolayısıyla, tüm halkın mülkiyeti ile kolektifin mülkiyeti arasında, bu iki üretim sektörü arasında farklılık ortadadır. Dahası, kolektif mülkiyet, tüm halkın mülkiyetinden daha geri bir biçimi temsil eder.

Kooperatif ürettiği ürünü devlete meta olarak verir, karşılığında gereksindiği metayı alır. Kısmi bireysel ekonomiyi bir yana koyarak konuşsak bile sosyalizmin iki sektörü bazında meta üretimi ve meta dolaşımı hala vardır. Ancak bu, proletarya diktatörlüğü koşullarında ekonominin yararlı bir unsuru olarak işlev görmektedir.

Çubuğun ucu komünizme yönelmiştir. Geri olan kolektif mülkiyet biçimi, ileri olan tüm halkın mülkiyetine dönüşecektir. Süreç bu yönde gelişmektedir. Ne varki, bireysel mülkiyetin kolektif mülkiyete, onunda tüm halkın mülkiyetine doğru ilerlemesi uzun bir süreçtir. Kolektif mülkiyet tüm halkın mülkiyetine dönüşmediği sürece kolektif köylülük bireysel köylülükten arda kalan küçük üreticilere özgü özelliklerin bazılarını daha uzunca süre koruyacaktır.

Bu demektir ki, sosyalist mülkiyet ileri ve geri iki biçimini koruduğu sürece, yönelim tüm halkın mülkiyetine doğru olmasına karşın, nesnel olarak

kapitalizme doğru kendiliğinden bir eğilimin kollektif mülkiyetin gözeneklerinden uc vermesi ve bu alanını restorasyon için bir sıçrama alanı işlevi görmesi kaçınılmazdır. İsrarla tekrarlanan bir mücadeleyle kollektif köylülüğün kalıba dökülmesi ve bu alandaki mülkiyetin kamu mülkiyetine dönüştürülmesi ile ancak bu işin üstesinden gelinebilir.

Toplumsal mülkiyete proletarya ve emekçiler cephesinin hükmetme sorununa gelince.

Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin yerini toplumsal mülkiyete terk etmesi mülkiyet alanında bir devrim, bir nitel adımdır. Ne varki, bununla mülkiyet sorunu tüm yanlarıyla halledilmiş olmaz. toplumsal mülkiyete gerçek karakterini kazandıran şey, proletarya ve emekçiler katının bu mülkiyete hükmetmesidir. Eğer emekçiler üretim araçlarını gerçek anlamda, bizzat denetliyemiyorsa, bu araçlar proletaryanın gözetim ve denetiminden uzaksa, bu demektir ki, toplumsal mülkiyet biçimsel hukuki bir kavramdan başka bir şeyi ifade etmez. Üretim araçları üzerinde söz ve karar sahibi olmayınca emekçiler kesiti, ürünün bölüşümü ve kullanımı üzerinde de karar sahibi olamaz. S.Birliği ve diğer geri dönüş deneyimleri tanıtılmıştır ki, proletaryayı üretim araçlarının denetiminden uzak tutan bir mekanizma toplumsal mülkiyet örtüsü altında bu araçları, bu mülkiyeti belli bir sınıfın çıkarına kullanagelmiştir.

Emperyalizm ve proleter devrimler sürecinin özgün aşamasında, gelişmenin ve sınıf mücadelesinin ulaştığı koşullarda yeni ve özel olanı tahlildir. Marksizm-Leninizm cephaneliğine Mao'nun kattığı ve Mao'nun adıyla anılan, yeni olanı açıklamaktır MZD. Dahası, mevcut sürecin ulaştığı aşamanın ifadesidir.

Mao'yla sürdürürsek.

Mao, halk mülkiyetinin kendisinde değişim ve gelişim gösterdiğini çözümler. Kadroların aşağı düzeylere transferi sistemi, değişik düzeylerde yönetim, teşebbüslerde özerklik hakkı önermeleriyle Mao, halk mülkiyetinin kendisinin nasıl değiştiğini analizden geçirir. Halk mülkiyetindeki teşebbüslerin farklı şekillerdeki yönetimini Çin tecrübesiyle açıklığa kavuşturur Mao. Merkez, merkezin daha altındaki eyaletler, belediyeler, özerk bölgeler tarafından yönetilen halk mülkiyeti teşebbüslerince gelişmesini özellikle halk komünleri deneyimine dayanarak çözümler. Nedir ki, Mao şunu da

ilave eder ki, ister merkez, ister yerel tarafından yönetilsinler, teşebbüslerin tümü, a) birleşik yönetim altındadırlar b) özgül özerk haklar tasarruf ederler.

İkinci olarak üretim ilişkilerinin, emek sürecinde insanlar arasındaki ilişkiler alanı sorunu; ve de metaların dağılımı sorunu.

Dağılım ve değişim ilişkileri, geri dönüşe kaynaklık eden temeli sosyalizm süresince varlaştırmaktan geri kalmaz. Özel mülkiyetin yerine toplumsal mülkiyetin geçmesiyle dağılım ve değişim alanında metaların değişiminden ürünlerin değişiminde, değişim değerinden kullanım değerine, "emeğe göre" dağılmadan "ihtiyaca göre" dağılıma doğru en kesin adım atılmıştır. Fakat sürecin henüz başlangıcıdır. Dağılım ve dönüşüm ilişkileri süreci tamamlanmış değildir.

Dağılım ve değişim ilişkilerinin **rayına oturtulmasında**, mülkiyet alanındaki devrim temelidir. Mülkiyet bazındaki sosyalist dönüşümle bu ilişkilerin eksiksiz bir tamamlanışa ulaştığı söylenemez. Bu alanda uzun, oldukça uzun bir yol alınması gereklidir.

Komünizmin ilk evresi olarak sosyalizm, burjuva haktan bağışık düşünülemez.

Sosyalizmde de meta üretimi, meta dolaşımı, değer yasası hala yürürlüktedir. Komünizmin bu ilk aşamasını bunlardan yalıtılmış olarak düşünemeyiz. Evet bunlar burjuva kategorileridir; ama ilk elden ortadan kaldırılamazlar.

Dağılım ilişkilerini ele alalım.

"Emeğe göre" dağılım mı, "ihtiyaca göre" dağılım mı?

Sosyalizmde "emeğe göre", Komünizmde "ihtiyaca göre" dağılım olacaktır. Dolayısıyla sosyalizmde dağılım emeğe göre ilkesi eşliğinde işlem gördüğüne göre burjuva hukuku hala geçerlidir. Toplumun bireyi topluma sunmuş olduğu emek miktarını, toplumdan başka bir biçimde geri alır. "Birey olarak üretici (gerekli indirimler yapıldıktan sonra), topluma vermiş olduğunun tam karşılığını alır." Demek ki emeğe göre paylaşım vardır. Aynı paylaşım kapitalizmde de var. Fark şu: Üretim araçlarının toplumsallaştırılmasıyla özel mülk sahipliği yıkılmış ve artı-değer ortadan kalkmıştır. Dağılımda, burjuvazinin artı-değeri dışında geri kalan ilişkide burjuva hak egsemendir. Tüketim maddeleri emeğe göre dağıtılmaktadır.

Bu demektir ki, dağılım ilişkilerinde henüz burjuva sınırları aşılmamıştır. Ve sosyalist toplum bu sınırları bir darbeye de ortadan kaldıramaz. "Uzun ve sancılı bir doğumdan sonra kapitalist toplum-

dan çıkıp geldiği şekli ile komünist toplumun birinci evresinde sosyalizmdeki devlet "burjuvazisiz burjuva devlettir" bir bakıma. Bu en iyi kendini dağılım ve değişim ilişkilerinde göstermektedir.

Dağılımda herkes "emeğe göre" işlem gördüğüne göre, burada bir eşit hak vardır. Fakat Marks'ın sözleriyle "bu, özünde, her hak göbi eşitsizliğe dayanan bir haktr".

Öyleyse dağılım alanında geri dönüşün kaynakları sosyalizmde henüz ortadan kaldırılamaz. Toplum emeğe göre ilkesinden ihtiyaca göre ilkesine doğru bir gelişim süreci yaşamaktadır. Ancak bu geleceğin sorunudur. Stalin'in sözleriyle birini adım adım kısıp diğerini adım adım geliştirme.

Değişim ilişkilerini incelersek.

Sosyalist sürecin yönelimi şu: Metallerin değişiminden ürünlerin değişimine, değişim değerinden kullanın değerine, ne varki, bu bir çırpıda gerçekleştirilemez.

Dağılımda "ihtiyaca göre" ilkesinin henüz uygulanmıyor oluşu, henüz bu düzeyin yakalanamamış olması satın alma ve satış yoluyla değişimi zorunlu kılmaktadır. Meta üretiminin hala varlığını sürdürdüğü koşullarda bundan kaçınılmaz.

Sosyalist üretimin iki biçimi var: Devletin yani tüm halkın, yani kanunun ve kollektifin yani Kooperatif mülkiyeti. Kooperatifler kent ile olan ekonomik ilişkilerinde, metallerin alışverişinde, satma ve satın almada meta-para ilişkisi alanı içinde hareket ederler. Devlete ürünlerini meta olarak vermek isterler ve bunun karşılığında ihtiyacı olan metaları satın alırlar. Kollektifin mülkiyeti ulusal mülkiyet düzeyine çıkmadığı sürece de meta dolaşımı köyle kent arasında kendi "para ekonomisi" ile birlikte kabuledilebilir bir ilişki olarak varlığını sürdürecektir. Komünizmin ilk evresinde bu gerekli ve kaçınılmaz bir değişim ilkesidir. Meta değişimi yeni ürün değişimine kademeli aşamalarla bıraktıktan sonradır ki, "merkezi iktidar, ya da başka her hangi merkezi toplumsal ekonomik örgüt), toplumsal üretimin bütün ürünlerini toplumun yararına" kullanabilir hale gelir.

Sosyalizm süreci ilerledikçe bu güzargahta meta dolaşımı alanı adım adım kısılacak, ürün değişimi alanı ise adım adım genişleyecektir.

Bu demektir ki, değişim ilişkileri alanında da komünizme doğru gelişen bir süreç yaşanmasına karşın, meta üretimi, meta dolaşımı ve bu dolaşımın kendine özgü alandaki "para ekonomisi" ilişkisi, süreci kendi anti-teziyle eyerlenmiştir. Karşıtların birliğinin ikiliği bu alanda da hüküm sürer.

Dolayısıyla, süreci tersine çevirebilecek ekono-

mik temel hala tasfiye edilememiştir tümüyle. Bu temel burjuvazi için yeniden ayağa doğrulmanın, kapitalist yolu tutan burjuva yolcular için güç almanın kaynağı olarak işlev görebilecektir.

Üretim ilişkileri alanı, mülkiyet ögesiyle, dağılım ve değişim ilişkileri öğeleriyle yeni burjuvazinin gücünü aldığı dayanak alanıdır. Böyle olduğu içindir ki Mao bu alanı tahlilde özellikle yoğunlaşmış, çubuğun ucunu tersine bükebilecek koşullara karşı dalga kıranlar oluşturmuştur.

Çin tecrübesini özetleyen Mao teoriyi şu noktalarda zenginleştirerek geliştirmiştir:

Mao, üretim ilişkileri alanında mülkiyet sistemi sorunu çözümlendikten yani kentte ve kırdaki üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti kurulduktan sonra, çözülebilecek en önemli şeyin yönetim sorunu olduğunu açıklar. Bununla ne anlatmak istenmektedir? Şu: Gerek tüm halkın ve gerekse kollektifin mülkiyeti alınındaki teşebbüslerin nasıl yönetildiği. Şunu diyor Mao. "Verilmiş mülkiyet sistemindeki insanlararası ilişkiler sorunu ile aynıdır."

Komünizme doğru ilerleyen sosyalizm sürecinde, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla başlayan belli bir aşamadan sonra, mülkiyet alanındaki değişiklikler belli bir zaman diliminde sınırlı olmasına karşın, "üretim emek sürecinde insanlar arasındaki ilişkiler, tam tersine, durmaksızın bir değişim içinde olabilirler." Çin devrim deneyiminden, sosyalist kuruluş deneyiminden teorik sonuçlar çıkaran Mao, şöyle sürdürüyor: Tüm halkın mülkiyetindeki teşebbüsler için, bunların yönetimi için bir dizi yaklaşım benimzedik. Bunları sıralarsak:

- Yoğun önderlikle, kitle hareketinin harmanlanan bileşimi.
- Parti önderleri, kitleler ve teknik kesimin bileşimi.
- Üretime katılan kadrolar; yönetime katılan işçiler.
- Yönetim ilişkisinde sürekli değişen kurumsal pratikler ve sürekli değişen mantıksız kurallar.

Bu yaklaşımlar dizisi yabana atılacak gibi değil, Örneğin, "iki katılım" ilkesi, yani yönetimin üretken emeğe, işçinin yönetime katılması, ayrıca yine "üç bileşim" ilkesi, yani kadro, işçi ve teknisyenlerin çabalarının bileşimi, bürokratizmi altetmede, kitlelerle bütünleşmede önemli kilometre taşlarıdır. Üst kademedekilerin, partili kadroların kol emeği ile üretken emek sürecine katılmaları, yani fabrikalarda, inşaatlarda ve köylerde domuz ahırlarında çalışmalarını yozlaşmayı, bürokratlaşma-

yı önlemede ve sosyalist inşa sürecini geliştirmede önemli yöntemlerdir. Bıktıran kurallar, ilerletmeyen pratikler açısından da durum budur.

Proletarya ve emekçiler katının söz ve karar sahibi olmasında, iktidarı gerçek anlamıyla fethetmesinde ve ona fiili sahipliğinde Mao'nun sunduğu tablo, eşitsizlikleri, haksızlıkları gidermede, emekçi iktidarını gerçek anlamda her yanıyla sağlamada, döne döne devrimleşmede, ısrarla yeniden kalıba dökülmede zengin bir fikirler arenasıdır.

Bu zengin tabloda herşeyden önce, geri dönüş tehlikesini önlemede, muazzam bir canlı ve yeni öğretiler bütünlüğü vardır. Bu demektir ki, teori, Mao'yla yeni ve ileri bir atılıma geçmişti. Mao'nun katkısına dayanmadan geri dönüş sorunun doğasına vakıf olamayız.

Mao, yeni burjuvazinin, gücünü üretim ilişkilerinden aldığı berrakça saptadığı içindirki, bu alan üzerinde oldukça yoğunlaşmış, gelişmenin yeni koşulları, sınıf mücadelesinin yeni koşullarında günümüzde hala tüm canlılığını koruyan teoriyi inşa edebilmiştir.

Kısaca, üretim araçları mülkiyetinin toplumsallaştırılmasından sonra da;

a) Meta üretimi, meta dolaşımı ve kolektifin kentle ekonomik ilişkisinde kendine özgü "para ekonomisinin" hala var oluşu,

b) Bu varoluşun küçük burjuva ortamı sürekli canlı tutuyor olması,

c) Bu canlılığın kendiliğinden yeni kapitalist öğeleri üretiyor oluşu,

d) Üretim ilişkileri alanının mülkiyet, ilişkiler ve dağılım öğelerinde sosyalist kuruluş sürecinin kendi karşıtıyla birlikte, süreci tersine dönderecek öğelerle içiçe bulunuyor oluşu,

e) Dağılım bazında "ihtiyaca" değil, "emeğe göre" ilkesinin uygulanıyor oluşu

f) Dağılım ilişkileri sürecinin hala "burjuva hukuku" eşliğinde işliyor olması,

g) İşçiler ile köylüler, kol emeği ile kafa emeği, şehir ile köy arasında hala çelişkilerin olması; sosyalist süreci tersine çevirebilecek iç kaynaklar olarak işler görürler

Bu demektir ki, ekonomik alanda yapılan sosyalist devrime rağmen (üretim araçlarının sosyalist mülkiyeti açısından), geri dönüşün, kapitalizmin restorasyonunun ekonomik temeli hala tümüyle ortadan kaldırılmış değildir.

Ayrıca bu temelin dış cepheside vardır.

Uluslararası kapitalizmin ablukası, emperyalist müdahaleler ve müdahale tehditleri, emperyalist patentli yıkıcı faaliyetler çok önemli dış etkidir.

İç temel ve dış etkenin sonucu olarak parti ve devlet aygıtında ve bu organların en tepe noktalarında siyasi bakımdan yozlaşmış, ideolojik açıdan yolundan çıkmış kapitalist yolu tutan yeni burjuva yolcular sürekli olarak ortaya çıkarlar.

Siyasal zeminde sınıf mücadelesi asıl halkadır; aslolandır. Bu, uzun sürelidir, dolamaçlı ve zikzaklar dolu bir mücadeledir. Asla durdurulamaz. İki sınıf (proletarya-burjuvazi), iki yol (sosyalist yol-kapitalist yol), iki çizgi (marksizm-revizyonizm) arasında ısrarla tekrarlanan bir mücadele arenasıdır sosyalizm.

Öyleyse?

Proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmek temeldir.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi Bilimi Günümüzü Yakalamada Anahtardır

Denilebilir ki, sınıf mücadelesinin yeni koşullarının gözeneklerinden süzülüp gelen Mao'nun teorisine, Sovyet, Doğu-Avrupa ve Çin devrimleri deneyimleri ve özellikle heybetli kültür devrimine karşın, Mao, Çin'deki kapitalist yolun yolcularının, yani yeni burjuvazinin iktidarı ele geçirmesini engellememiştir.

Bu neyle açıklanmalı?

Birincisi, doğru teori, her zaman ve her koşulda zaferi sağlamaz; sağlayamaz. Bazen tek hamle ve hatta çoğu kez birkaç hamle muzaffer bir sonuca götürmez. 1905 Rus devriminde teori doğrudu, ama bu devrime götürmedi; doğru teori eşliğinde yenilgi alındı. Neden? Nesnel koşullar devrimin zaferi için yeterince elverişli değildi. Ülkemiz açısından soruna yaklaştığımızda aynı şeylerle karşılaşırız. Proletaryanın öncü ve örgütlü müfrezesinin birinci ve ikinci yenilgisi, teorinin yanlışlığında değil, ilki nesnel koşullar, ikincisi sağ oportünist hattın sonucuydu.

Nesnel ve öznel koşullar ve daha bir dizi unsurlar özellikler doğru teorinin yaşamın canlı gerçeği altında devrimi devam ettirmek" teorisini gölgelemez; tam tersine bu gözergahta ısrarla tekrarlanan bir savaşımı yalamayı gerektirir.

İkincisi, Mao'nun öğretisi, kültür devrimi sürecince, kapitalist yolun yolcularına karşı, devlet ve parti aygıtına çöreklenmiş burjuva yolun yolcularına karşı ve bunların restorasyon çabalarına karşı iki-beş yıllık süre boyunca etkili olmuştur. 1960'ların ortalarından itibaren iktidarı önemli ölçüde ele geçiren merkez komitesinde burjuva karar-gah kuran ve Mao'nun sözleriyle "aralarında su

sızmayan" bu revizyonistleri alaşağı etmede esaslı bir silah işlevi görmüştür.

Tek başına kültür devrimi pratiği bile, bu teo-ri-nin başarıyla sınanmışlığı leyhine zengin bir kanit-tır. Mao'nun kendisi de defalarca belirtmiştirki, tüm geçiş dönemi boyunca "kim kimi" yenecek so-rusu henüz karara bağlanmamıştır. "Sosyallizm ile kapitalizm arasında siyasi ve ideolojik olanda kimin kimi yeneceği sorusunu sonuca bağlamak için çok uzun bir zaman süresi gereklidir. Üç-beş onyıl bunun için yeterli değildir; bu soruyu muzaf-fer bir sonuca bağlamak için bir yüzyıl, hatta bir-kaç yüzyıl gereklidir".

Öyleyse, Mao'nun teorisi fena halde gereksi-nimdir.

Sürdürelim,

Devrimde direnmede, savaşımı geliştirmede ve düşüncel tahribattan kurtulmada Mao, fevkalade bir silahtır; devrimin kapılarını açmada anahtardır.

Nedir Mao Zedung Düşüncesi?

Emperyalizm ve proleter devrimler sürecinin özgün aşamasında, gelişmenin ve sınıf mücadele-sinin uluştuğu koşullarda yeni ve özel olanı tahlil-dir. Marksizm-Leninizm cephaneliğine Mao'nun kattığı ve Mao'nun adıyla anılanı, yeni olanı açık-lamaktır MZD. Dahası, mevcut sürecin ulaştığı aşamanın ifadesidir. Tek başına marksizm-leninizm, günümüzü açıklamakta yeterli olmaz. Bunun Mao Zedung Düşüncesiyle tümlenmesi vazgeçilemezdir.

Mao'nun Marksizmin üç temel sac ayağında, üç bileşende M-L yaptığı katkılar bir yana konularak devrim ve sosyalizm güzergahında berrak bir kav-rayışa ulaşılamaz. Günümüzde Marksist bilimi en iyi ifade eden şey: Marksizm-Leninizm/Mao Ze-dung Düşüncesidir. İşçi sınıfı ve bağlaşı ezilen halkların vazgeçilemez rehberi bu bilimdir.

M-L/MZD bilimi, dünyanın bu yeni döneme-cinde emekçi cephesini eskisi kadar büyüleyemi-yor; kendisinden beklenen yankıyı yapamıyor. Gö-reli bir büzülme, bir daralma var. Ama bilinirki, bunlar proletaryanın büyük tarihsel yürüyüşünde geçici gerileme, devrim dalgasındaki alçalmalar-dır. Dünya tarihinin dümdüz hep ileriye doğru bir hareketten ibaret olmadığı unutulmamalıdır. Ta-rihsel ilerleyiş tek bir yükseliş hamlesiyle değil, yükseliş ve alçalışlarla karakterize olur. Devrim tek çarpışmadan ibaret değildir. Dünya tarihi açı-sından geniş bir cephede devrimdeki gerileme, yalnızca geçici ve koşullu durumdur.

Gerilere uzanalım.

1848'den başlayalım. Bu tarihten 1871'lere dek

devrimlerde yükseliş dönemidir. Köklü ve ciddi altüst oluşlar dönemidir bu aşama. Her yerde (Av-rupa açısından) burjuva devrimler yükselir. 1871'den 1900'lerin başına dek olan evrede devrim adeta dibe vurmuştur. Barışçılık ve parlamentariz-min egemenliği ve devrimlerin yokluğu ile karek-terize olur bu dönem. 1848'lerde yükselen devrim dalgası, tam ters istikamette yol alarak yaklaşık otuzbeş yıl bu alçalma ya da en özlü ifadesiyle tam bir suskunluk sürer gider. 1905'le fırtınalı devrimci yükselişler dönemine tanık olunur. Rus devrimi, Türk, İran, Çin vb. devrimler ardarda patlak verir, 1900'lerin başına dek alçalan dalga, giderek yükse-lişe geçer.

Nihayet 1917 Ekimi bir gerçeklik halini alır. Devrim dalgası bu mahtemem devrimle doruğuna varır. 1918 ve 1923 Almanya ve bu arada 1919 Mac-aristan geçici devrimleriyle proletarya ve komşu-ları her yerde ayağa doğrulurlar. I.Emperyalist paylaşım savaşı içi ve sonrası kısa dönem tüm çekiçliğiyle devrimleri öne koyar. Ne var ki, 1920'lerin ortalarına daha varmadan ibre gerilere düşer. Fakat II. Emperyalist savaş içi ve sonra-sında devrim muzafferhane ilerleyişini sürdürür. On'dan fazla ülkede devrimin zaferine tanık olu-nur. Devrim cephesinde tam bir zaferdir bu. Fakat bu uzun sürmez.

Stalin'in ölümünün hemen ardından sosyaliz-min ana yurdu Lenin ve Stalin'in Sovyetleri için-den hançerlenir. Modern revizyonizm sahnededir artık. Proleter devrimleri güzergahı büyük bir leke almıştır. Sovyetlerin düşmesi UKH açısından mu-azzam önemde bir kayıptı. Ve ardısıra Doğu-Avrupanın aynı yola girmesi UKH'ı keşmekeşe ve kaosa sürükledi. Düşüncelerde önemli hem de çok önemli tahribatlar yaşandı. Mao, modern revizyo-nizmle mücadelede UKH genel hattını çizdiysede UKH büyük yara almıştı. Emekçiler üzerinde derin sarsıcı etkiler yarattı bu. Üstelik modern-revizyonizm "sosyalizm" adına hareket ediyordu. Sosyalizm örtüsü altında kendi ve dünya halkları-nı sömürme yolunu tutmuştu.

Önemli olan şey, seçilen yolun doğru bir yol ol-duğuna inanmaktır, bu inanç mucizeler yaratabilen devrimci enerjiyi ve coşkuyu yüz kat artırır. Bu mu-cizevi coşku ve heyecan bugün yarı-sömürge ülke-lerde, dünyanın bu kırlarında ve özellikle Peru'da yankılanıyor... Türkiye'de ses veriyor. Emperyalit Metropollerde görelî durgunluk var ama sömürge ve yarı- sömürgelerde proletarya ayağa doğrulu-yor.

Tam bu keşmekeş yaşanırken 1976'da Mao'nun ölümüyle Çin'de aynı yola girdi. Ve 1978'den itibaren Mao, Hocanın dogmatizmle damgalanmış revizyonizminin boy hedefi haline geldi. Çin'in kaybı, UKH açısından çok sarsıcı oldu. Kaos ve keşmekeş arttı... Çözülme... Sarsıntı... Birde Hocanın sınırlı müritlerinin ipe-sapa gelmez teorik didintileri, Mao'ya temelden yoksun eleştirileri UKH'yı iyiden iyiye bunalıma itti. Siyasal süreçte "İz"ler birbirine karıştı.

En nihayet, 1985'lerden itibaren Gorbaçov işbaşına gelir. Modern revizyonizmin yıllar süren sefaleti onu klasik kapitalizm yoluna sokuyordu. Prestroika ve Glasnostla özgün anlamını bulan Gorbaçovcu rüzgarla modern revizyonizm bunalımının altından kalkamayarak dolaysızca çıplak kapitalizme, yani klasik kapitalizme evriliyordu. Önemli sayılabilecek kesimde bu ani ve köklü değişiklik tam bir hayal kırıklığı yarattı. Modern-revizyonizmi sosyalizm belleyen yığınlar için bu durum, duru gökte çakan bir şimşekti. Yığınlar yıllarca sosyalizm adına yolundan saptırılmış, şaşırtılmış, aldatılmıştı!..

Dünya ölçeğinde esen sağa rüzgara, Gorbaçovcu rüzgar adamakıllı hız vermişti. Ve devrimler dalgası alabildiğince alçalışa geçti.

Dünyanın her yerindeki sosyalist toprağın karışıtına dönüşmesi, kapitalizmin nisbi istikrar ve dengeye ulaşması, UKH'in kaos ve keşmekeşi sosyalizmin büyüsünü bozmada görelî etkili oldu. S.Birliği vb. ülkelerde sosyalizm maskesi altında yıllardır (Stalin sonrası) uygulanan zulüm ve sömürüyüde buna eklediğimizde durumun vahameti apaçık kendisini ortaya koyuyor.

Bütün bunlara uluslararası burjuvazinin güçlü zehirin yığınlar üzerindeki etkisi, ideolojisi ve yaşam tarzının toplumun etine kanına sinen tahribatı eklenirse devrim dalgasındaki alçalmanın nedenleri çözümlenebilir.

Ve böylece devrimler geriledi...

Bu böylece sürüp gider mi?

Burjuva devrimlerindeki yükseliş 1848'den başlayarak yirmibeş yıla yakın sürdü. Bundan sonraki 32 yıl tam bir gerileme, yani devrimlerin yokluğu dönemi idi. 1905'ten sonraki 18 yıl yine yükselişti. 1970'lerin ortalarına dek otuz yıllık devrimci karmama ve arkasından duraklama ve alçalış.

Bu demektir ki, toplum tarihi tıpkı doğadaki Med-cezir gibi. Alçalma ve yükselmeler hep içiçe.

Öyleyse "bu böyle sürüp gidermi?" Sorusunu yanıtlayalım.

Hayır böyle sürüp gidemez. Ve bu yükseliş yalnızca evet yalnızca sınıf mücadelesinin koşulları belirleyecektir.

Ne "proletaryanın tarihsel misyonu tükendi," ne "sosyalizm öldü" ve nede "devrimler son buldu".

Ölen modern-revizyonizmdi; sefaletiyle birlikte toprağa gömülen revizyonizm-hemde kapitalizmin toprağına. Alçalan devrimler dalgasını yeni bir kabarış dalgası izlemede gecikmeyecektir. Bilimsel sosyalizm ise halkların isteğı ve çıkarıdır.

Söyler misiniz özel mülkiyete dayalı düzenler proletaryayı kurtuluşa götürebilir mi? Kapitalizmin bencilliğı, "ben"li, yıkıcılığı, insan ve doğa kirlen yani halkların çıkarına olabilir mi? Nerede görülmüştür serbest piyasa ekonomisinin proletaryaya fayda sağladığı. İşgücünü meta olarak kullanan, proletaryayı iliklerine dek sömüren kapitalizm ne zamandan beri çözüm olmuştur. Ne kadar cilalanırsa cilalansın, yokluk, yoksulluk, vahşet ve sömürüyle bezenmiş kapitalizm insanlığın çıkarına değildir.

Tek çözüm sosyalizmdir.

Evet ilk hamlesinde görelî bir yenilgi alındı. Ama unutulmasın Ki; toplumsal devrim tek çarpışmadan ibaret değildir. Altedenler altedilecektir! Bu böyle bilene...

Sosyalizm ve devrim gereksinimdir.

Buna ulaşmanın muhteşem yolu ise ML/MZD güzergahıdır. Ne de yerliyerinde söylemiş Lenin:

Önemli olan şey, seçilen yolun doğru bir yol olduğuna inanmaktır, bu inanç mucizeler yaratabilen devrimci enerjiyi ve coşkuyu yüz kat artırır. Bu mucizevi coşku ve heyecan bugün yarı-sömürge ülkelerde, dünyanın bu kırlarında ve özellikle Peru'da yankılanıyor... Türkiye'de ses veriyor. Emperyalit Metropollerde görelî durgunluk var ama sömürge ve yarı-sömürgelerde proletarya ayağa doğruluyor.

Şarkı bitmemiştir!..

ML/MZD her zamankinden çok daha fena halde gereksinimdir.

Dünyayı değiştirme, devrimi kavrama, savaşımı sürdürmede muazzam önemiyle Mao'un öğretisi fevkalade bir silahtır. ■

OKUR'lardan...

Biz Artık Buralardayız

Yalnızlığım la sohbete başladığım akşamın, bu ilerlemiş saatinde, bulunduğum ilçe, adeta katı bir sessizliğin egemenliğine girmiş. Oturduğum lojmanın küçük odasında da bu egemenlik kendini hissettiriyor. Bu yüzden, yalnızlığım la sohbete başlıyorum. Ancak bu egemenliğin hükmünü yitirdiği anlarda oluyor. Şimdi olduğu gibi...

Yalnızlığım la sohbetimi bozan poyraz rüzgarların esintisidir. Bu esinti sıkı sıkıya kapanmış pencereimin, öte yanında olmasına karşı, teneye sobamdan çıkan sıcaklığa galip gelmiş olacak ki, üşüyorum. Çaresiz yatağa giriyorum. Bir süre daha bu esintiyi dinliyorum yatakta. "Hava kurşun gibi ağır, ağır ağır ağır" Nazım'ın bu dizeleri takılıyor aklıma. Nazım'a bu dizeleri yazdıran bu esintiler olsa gerek. Sadece Nazım'a mı, Ya Ahmed Arif "Savaşanlar da var bu havalarda" derken O'nun dinlememesi olası mıydı bu esintileri?

Keşke bu soğuk esintileri ben de anlamlandırabilseydim. Herhalde bu kadar üşümezdim o zaman.

Evet "Hava kurşun gibi ağır" ve "Savaşanlar da var bu havalarda" Kim di bu insanlar? Nereden gelip nereye gidiyorlar di?

Çocukluğumda tanışmıştım onlarla. Tunç yüzlüydüler; ama kardelen yürekliydiler. Çocuk yüreğim nasıl da bağlanmıştı o kardelenlere. Bu düşüncelerle uğraşmamın vermiş olduğu yorgunluk olacak ki neden sonra uyumuşum...

Kapı çalınıyor. Yatağımdan kalkıp ışıkları yakıyorum, kapıya yöneliyorum. Te reddüt ve korkunun etkisiyle

titriyorum. Bir süre bekliyorum kapının arkasında. Tekrar çalıyor. Kendimi toplayıp "kim o?" diyorum.

"Aç yoldaş partizanız" diyor dışardan gelen ses. Burada partizanların ne işi var... kuşku daha da artıyor. İtin, mitin, korucunun bol olduğu buralarda kuşku yersiz de değil. Ama kim olursa olsun açmaktan başka çarem yok. Kapıyı kırıp içeri girmek, gelenler için zor iş olmasa gerek, diye düşünüyorum.

Kapıyı açıyorum, içeriye gerilla kıyafetinde bir kadın iki erkek giriyor. Girenlerden biri: 'yoldaş hemen lambayı söndür, dikkat çekmesin, varsa bir mum yakalım" diyor.

Bir mum yakıp lambaları söndürüyorum. Zira hala gelen kişilere yönelik şüphelerim giderilmiş değil. Gelen kişilerin kim oldukları hakkında kısacık an içinde onlarca fikir yürütüyorum. Şüphelerimi anlamış olacaklar ki, "lambaları söndür" diyen kişi "yoldaş sana korku değil, müjde getirdik" diyor. Bana adımla hitap edip, beni tanıdıklarını söylüyor. "Biz partizanız belki haberin yok ama biz buralara kadar genişlettik mücadelemizi" diyor ve beni nasıl tanıdıklarının referansını veriyor.

Bu referans kuşularımı büyük ölçüde gideriyor. Gerilmiş kaslarımın gevşediğini fark ediyorum.

"Açmısınız, bir çay koyup birşeyler atıştıralım" diyorum. "Bizim fazla zamanımız yok, aydınlık olmadan birliğimize ulaşmamız gerekecek, senden isteğimiz bu yoldaşımız hasta" deyip, kadın gerillayı işaret ediyor, "O'nu, bir yolunu bulup, doktora götür. Yalnız

dikkat. Biz birkaç gün sonra yoldaşı burdan alacağız. Çayı da yoldaşla birlikte içersiniz." diyor.

Beni kadın gerillayla başbaşa bırakıp çıkıyorlar. Şaşkınlık ve Onlara yardım etme sevincinin karışımı olan garip bir duygunun içinde buluyorum kendimi.

Yanımdaki yoldaşın hiç konuşmaması dikkatimi çekiyor. Bu sessizliği bozmak için "Yaralımısın? diye soruyorum. "Ez Tırkı nızanım heval. kurmancı ebere da." Bu sözleri ile sessizliği bozuluyor, ama şaka yaptığını sanıp gülmeye başlıyorum. Bu tavrım hoşuna gitmiyor. Ve kaşlarının çatıldığını görüyorum. Şaka olmadığını anlayıp ciddileşmem gerektiğini düşünüyorum. Ancak henüz kafamı kurcalayan "Nasıl olur da bir partizan Türkçe bilmez" sorusuna yanıt bulmuş değilim.

Daha sonra okuma yazmayı da bilmediğini öğrenip bozuk Kürtçemle "Heke te xwandın nızani çıma tev bun ev tekoşine?" diye soruyorum. "ez ev tekaşine lev bin çiko jivenemin mi mecbur kır." diye yanıtıyor beni. Doğrusu sorularımın ne kadar yüzeysel olduğunu anlayıp utanıyorum. Bundan sonra soru sormaktan vazgeçip mücadelemizin geldiği aşamayı çıkarmaya çalışıyorum. Bu dost halk ordusunun kurulduğunun müjdesini mi veriyordu bana varlığı ile?

Demlediğim çayı yudum-luyoruz. Ortalık aydınlanmak üzere, birazdan sabah olacak, öğrencilerim beni uyandırmaya gelecek... Bir kaygı sarıyor benliğimi, onlara, arkadaşlara yanımda bulunan yoldaşı nasıl tanıtacağım.

Kapı çalınmaya başladı bile, gözlerimi açıyorum. Yaktayım. Tatlı bir rüyadan

uyanmanın ve o dostu kaybetmenin buruk hüznü ile kapıyı açıyorum. Bu sabahları beni uyandırması için tembîh ettiğim öğrencim Doğan. "Öğretmenim saat 7.30" deyip okula doğru koşuyor. Arkasından bir süre bakakalıyorum ve kızıyorum Doğan'a. O'nun bir kapı vuruşu partizanları alıp götürüyor bu ilçeden.

Partizan Dergisine;

Öncelikle egemen güçlere karşı verdiğiniz mücadeleden dolayı sizleri kutlarım. Dilerim bu mücadelemiz şimdikinden daha iyi bir durumda devam eder. Biz Divriği'li devrimci gençler olarak sizlerin yanınızda, mücadelemizde ölmeye hazırız.

Bu mektubu yazmaktaki maksadım; Divriği'de özel şirkette çalışan işçi kardeşlerimizin daha bazı gerçekleri göremeden yaşamaları ve olaylara karşı sessiz kalmalarıdır. Partizan dergisi aracılığıyla Divriği Dumluca Maden İşletme Şirketi'nde çalışan bütün işçi kardeşlerimize seslenmek istiyorum.

Divriği Dumluca Maden İşletme (Kısa adıyla Gagat) şirketinde çalışan 250'ye yakın işçiden kış sezonunun başlamasıyla 200'e yakın işçi işten çıkarılmıştır. Kendisine ihtiyacı olduğu zaman köle gibi çalıştıran patron, işi bitince kışın ortasında açıkta bırakmaktan çekinmiyor.

Günlük çalışma saatinin 10 saat olduğu bir çalışma ortamında işveren 1.5 milyon lira para veriyor. Bu koşulları da göz önüne alırsak dü-

den. O büyük sempati duyduğum halk ordularını. Partizan olmak varken uzaktan uzağa sempati duymak nasıl yıpratır insanı bilirim.

Ama ben bir öğretmenim. Ve 200 öğrencim var. Partizan öğretmen olmak gerçeği de karşımda duruyor. Ve 200 partizan öğrenci yaratmak. Neden gördüğüm rüya gerçe-

şünmek gerekir, işten çıkarılan işçiler kışa girerken ne durumdalar. Acaba çocuğunun, ailesinin karnını doyuracak yiyecekleri var mı, ısınacak kışlık odun, kömürü var mı, kira, su, elektrik parasını ödeyebilecek mi? Yani düşürsek bu kış Gagat işçisi birçok şeyden mahrum kalacak, belki aç, susuz, belki yatağının içinde doyasıya ısınamayacak.

Buna karşılık Gagat işçisi hala suskun, sessiz, ve korkak bir bekleyiş içerisinde.

Şimdi biraz da çalışma sezonu içerisinde iş koşullarından bahsedeyim.

10 saati geçen çalışma saati ve buna ek olarak yemek, işe gelip gitme saatleriyle 14-15 saati bulan çalışma gününde, dinlenmeye sadece bir kaç saat kalıyor. Bir köle gibi çalışan Gagat işçisi 1.5 milyon maaşa, izin günü olmadan haftanın hergünü bayat yemekleri yiyerek çalışmaya devam ediyor. Her an sakatlanma ve ölme tehlikesiyle karşı karşıya olan Gagat işçisi sosyal ve güvenlik hakları olmadan çalışıyor. Bu sezon 4 kişi ölmüş, biri ağır bir kaç kişi de sakat kalmıştır.

ğe dönüşmesin?

Evet ben bir partizan öğretmenim. Bugün bu ilçede bir kıştım yarın 201 kişi olacağım. Rüyamdaki yoldaşın bana verdiği müjde bu olsa gerek. "Sana korku değil, müjde getirdik biz, artık buralara kadar ulaştık" demişti.

Evet yoldaş, biz artık buralardayız. ■

İşçinin maaşını bile zamanında vermeyen bencil işveren işçinin bir aylık maaşını içerde tutarak işçinin parasından para kazanma yoluna gidiyor. Sağlıksız koşullarda günde on saat hava niyetine tozu işçinin ciğerlerine çektiren işveren işçiyi göstere-göstere sömürüyor.

Gagat işçisi hala sessiz.

Gagat işçisi! uyanmanın zamanı gelmedi mi? Soğuk yatağından kalkmanın, hakkını aramanın, alınterinin, emeğinin karşılığını istemenin zamanı gelmedi mi? Kendinize ait bir sendika istemenin zamanı gelmedi mi? Bu sömürüye, bu haksızlığa, çalışma saatlerine karşı gelmenin zamanı gelmedi mi? Uyanın artık, uyanın da görün kimin parasıyla sayın patron karısının kıcına don alabiliyor söylemisin, kimin alınteriyle, emeğiyle o makinaları alıyor, kimin parasıyla şu veya bu orospu ile yatıyor, kimin bilirmisiniz: sizin, sizlerin paralarıyla bütün bunları yapıyor. Uyanın artık, unutmayın ki güçlü olan, haklı olan sizlersiniz. ■

Divriği'den bir okur

KUTLAMA

1992 yılını, sınıfsal ve ulusal savaşım karşısında çaresizliği iyice derinleşen devletin, militarist güçleriyle dört bir yana saldırıya geçtiği süreçte geride bırakıyoruz. Korku→saldırı→daha fazla korku sarmalı egemen sınıfların boynuna bağlanmış bir değirmen taşı gibi.

Bu koşullarda "Birlik Mücadele Zafer" şiarı daha bir önem kazanıyor. Birliği daha da güçlendirmek ve zafere var gücümüzle ilerlemek tarihsel bir görev olarak önümüzde duruyor.

'93 yılında o büyük, uğruna ölünesi günü KUTLAMAYA biraz daha yakınlaşacağımız inancıyla tüm dostlarımızın yeni yılını kutluyor, mücadele ve başarı dolu günler diliyoruz.

PARTİZAN ve YENİ DEMOKRAT GENÇLİK ÇALIŞANLARI

Benim "Tohum"dan Öğrendiklerim

Her kitaba, konusu ne olursa olsun, sonradan buruk ya da sevinç dolu bir duygunun derin etkisinde bırakılmak kaderiyle başlanacağını, okuma erdemiyile haşırneşir olan herkes bilir. Özellikle Roman, hikaye ve masallar böyledir. Ama bir kitap tarihi değiştirmeye azmetmiş sınırlı sayıda Devrimci kahramanın, irade ve bilincin silah olarak kullanıldığı yolculuklarının abartısız belgeseli ile iç-içe olarak elinize geliyor ve tarihinizin, inançlarınızın ve umutlarınızın koşar adım serpilen "Tohum"uysa...

Tohum'da söz konusu olan, Türkiye'de başlanmış bir devrim yolculuğuna ilk karar kılanlarının şaşırıcı fedakarlıklarla ve umulmaz bir çalışma temposuyla geleceğe bıraktığı zengin mirastır. Tohum'u okumaya başlandıktan önce derin bir heyecan duyarsınız. Zira sayısız başkaldırının sayısız başeşilmesiyle döşenmiş ve fakat artık iyiden iyiye çürümeye yüz tutmuş bir tarihsel süreci değiştirmeye azmeden yürekli bir çabanın, nerede, nasıl başladığını neden ve nasıl kesintiye uğradığını o süreci yaşayan birinden öğrenme fırsatıyla yüzyüzesiniz.

Her "maceralı" yolculukta olduğu gibi; bu romanda da başlanan yolculuğun geçici yol arkadaşları ve inatçı yürüyenleriyle yüz yüze gelirsiniz. Bir yolculuğa sadece "heyecan" için başlayanlardan, bilincin ve mantığın emrine uymasını beklemek tehlikeli bir umuttur. Zira "sonucunda devrimle mola verdirilecek olan bir yolculuğa başlamışsanız, zaman ilerledikçe ve devrimin macerasıyla haşırneşir oldukça, gerçeğin taviz tanımaz kudretiyle tanışmak, o'nun fedakarlık inanç ve zorluklarla göğüs-göğüse çarpışmayı isteyen dayatmalarına "başım gözüüm üzerindedir" demek kaçınılmaz hale gelir. Aksi taktirde devrim yolculuğunun dayattığı kurallara "sen çok şey istiyorsun" demeyi kafanızdan geçirdiğiniz an size, bireyin miskin ve bencil dünyasının kapısı aralanmış demektir. Ne varki özgürlük uğruna çıkarılan yolculukta karşılaşılan nesnel dayatmalar "başım gözüüm üzerindedir" diyenler için, özgürlüğü, "karnıcanın anüsünde dahi olsa" ortadan çekip alarak milyonların ortak sofras-

sında herkese yeter bir berekete çevirmenin bedellerine katlanmak imkansızlık değil, onurdur.

Sadece objektifi görmenin, onun görüntüleriyle yetinmenin fikir ve inanç yoksulluğuna denk düştüğünü, objektifi değiştirecek olanakların yaratılması için ise, çelik gibi bir irade ve geniş bir ufuk çizgisine denk düştüğünü ve kahramanlığın da bu ikinci izlekte filizlendiğini Tohum'da berrak bir biçimde görmek mümkündür. Yeterki özgürlüğü tatmak için onun uğruna kavgaya girin. O'na giderken karşılaştığınız akıl almaz zorluklardan tad almanın filozofça felsefesini yaratmaktan ve yeni dönemin haz veren felsefesinin sahibi olmaktan kendinizi kurtaramazsınız.

Tohum'da Azeroğlu'nun kir-pas içinde yağmur-çamur, kar ve fırtına ile: açlık, yorgunluk ve uykusuzluk ile boğuşurken, neden dört başı mamur olanaklarla donanmış sıcak bir odada değilde, O çıplak dağların zirvesinde insan ruhunu gıcıklayan sonbahar güneşi altında sere serpe sevişmeyi düşlediğini... anlamak için, her pratiğin kendi teorisini ve felsefesini de yaratacağını kavramış olmak gerekir.

Bu yönüyle de Tohum, "bireysel mutluluğun", asi dağların vadilerine ve mağaralarına taşınmış bulunan özgürlük savaşçılarının bu yönüyle de gerçeğe dönüşen bireysel olmayan düşlerinin de tohumudur.

Devrimin bu "maceralı" yolculuğunda gerçeği değiştirmenin ayrıcalığı, gerçeği değiştirenle tanışmanın ayrıcalığına dönüşür. Zira burada asırlardır yoksulluğu bir kader nişanesi gibi boynunda taşıyan köylülüğün, babadan ve dededen devralınan özgürlük düşlerinin, nihayet o'nu bilinçli bir kavrayışla koparıp almaya azmetmiş kahramanlarıyla tanışmaya, köylüyü bu kahramanlara kucak açmaya, onlarla yoksul sofrasını paylaşmaya, onlardan öğrenmeye, onlara öğretmeye götüren bir ayrıcalık olarak şekillenir. Memo bu ayrıcalığın tad alıcısı olarak, yeniyile tanışmanın verdiği zevkle habire palavra sıkır ama, zulüm sahipleriyle yüz yüze geldiğinde de inkarın tadına varmayı

ihmal etmez.

Her devrim kendi sahiplerinden öğrenerek aydınlanır, güçlenir. Demokratik devrim de kendisinin asıl sahibi köylülüğten öğrenmek zorundadır. Köylülüğten öğrenen devrim ayrıcalıklıdır da. Kapitalizmin işçi sınıfına bıraktığı kültürün göreceli "netlik"inin aksine köylü milletinin kültür hazinesi, kapitalizm öncesi bütün insanlık tarihi kültürünün süzme balı değerindedir. Bu kültürde kurtlarla koyunların; sonucu konusunda, insanı meraktan çatlatacak uzun ve heyecanlı kapışması vardır. Farelerin kedilerle, cücelerin devletlerle... kapışmasında, güçsüzlerin güçlü hale gelişinin ve güçlülerin güçsüzler tarafından tuşa getirilişinin yüzlerce taktiğinin saklı bulunduğu yer, köylü kültürüdür.

Tilkilerin aslanlarla, bir garip çobanın padişahlarla kavgada, tilkilerin ve çobanların zaferle çıktığı masalların son yazarları, köylü milletinin, proletaryanın namuslu siyasal ahlakıyla tanışmadığı müddetçe, hazinesindeki tecrübeden hasmını dize getiren bu kurnazlığını, kimin dize getirilmesi için kullanacağını önceden kestirmenin hayli zor bir iş olduğunu tohumda görürsünüz.

Bir köylü olarak devrimin "maceralı" yürüyüşüne katılmaya karar verdiğinizde, toplumun her biri paha biçilmez elması değerindeki en ileri unsurlarına kucak açmışsanız, en dayanılmaz işkenceler altında bile onları keşfedilmemiş bir giz olarak saklamayı başarmamız kesinlikle zor değil. Ve siz "Memo"sunuz. Bir köylü ahlakıyla, yırtık pırtık da olsa elbisenizle sakladığımız bedeniniz cellat tarafından çırıl çıplak, dal-taşak soyundurulacak orta yere atılabilirsiniz. Zira işkencenin mesajı şudur: "sakladığın sır yüzünden namusun bile sır olmaktan çıktı. Daha ne dretiyorsun?" böylece sizin en zayıf yanınıza vurduğunu zanneder. Ama birşeyi unutmuştur. Memo olarak siz proletaryanın değer verdiği sır ahlakıyla tanışmışsınız, sadece ağlarsınız, iradenin granitle çevrili hazinesindeki sır'ı siz deşifre etmeye karar vermediğiniz sürece, hiç bir celladın bedeninizi lime lime çürüten acısı ne olursa olsun, oradan çıkarıp almaya gücü yetmez. İnkara taparsınız Memo'nun

bilinciyle "kalelerin kalesine" dönmüşen 'inkar', sırnızı düşmana vermemiş olmanın tarifsiz mutluluğunu tatırır. Öylesine ki, işkenceyle çürütülmüş bedeninizin beyninize gönderdiği her acı şoku sır'ı korumuş olmanın mükafatı olarak haz verir. Oyyy... dersiniz. Acıdan kıvrınmanız beklenirken, siz işkenceye suskunluğun hazını tadarsınız. Diyalektik hayatın ve onun özü, çelişkinin edebiyatlaştırılması sanatıyla karşı karşıyasınız aynı zamanda.

Ve Tohum, ustaca birşeyin daha tahlilidir.

Karşı devrimle iktisadi ve siyasi bir çıkar birliği olmamasına rağmen insanlık açısından, o'nun yarattığı değerler içinde, kötülerin en kötüsü bir "iş" in; ihbarcılığın, kişiyi teslim alan alçaklığın, maddi manevi dürtülerinin nasıl şekillendiği de tohumda önünüze seriliyor. İnsanın kendisine yabancılaşmasının en kirli suçu işkence ise (ki böyledir), katran karası suçu da işkenceye insanı teslim etmek yoluyla en kirli insana çalışmak, ruhunu en kirli insana teslim etmek anlamındaki ihbarcılık suçudur. İşte bu romanda özgürlüğün değerlerini işkenceciye teslim etmemek için, inkardan gelip o'na taparak insanlığı yücelten Memo'nun yanı sıra, Celal öğretmen ve Hüseyin Güngör gibi kendi benliğini işkenceye ve zulüm düzenine satmış kişileri de görüp öğrenirsiniz. Uzun kış gecelerinde, yıllar boyu anlatmakta bıkip usanmadığı masallar ve hikayeleriyle köylüler, tilki kurnazlıklarını hasmının sırtını yere getirmede ustaca kullandıkları gibi, (Memo örneğinde olduğu gibi), ilginç bir ruh haliyle devletin baş edemediği devrimcileri bulup çıkarmak için de bu kurnazlıklarını kullanan Hüseyin Güngör ve Celal öğretmen gibi tiplerde, çelişkili gibi görünse de ters bir yönden yenilmezi yenmenin sabırsızlığıyla hareket edebilecektir. Ne ki insan olarak kadınlar kirli tarafa bulaşmakta istisnadır.

İnsanı: hemcinsinin ve karşıcinsinin doğurucusu olarak kadın, insana yapılacak kötülüklerin karşısında durmayı bilincin yanısıra, güdül bir erdem olarak benimsemiştir.

İnsanlık tarihinin çektiği acıların içinde karşı cinsine oranla iki pay alan kadının, haksızlığa karşı çıkması ve köleliğin karşısına dikilen gözüpek insanlarını analık güdülerıyla koruma altına almasından daha doğal bir eylem olamaz. Tohum'da da görülen o ki iyiliklerin meleği ve iyilikleri koruyuculuk erdemleriyle tanrı hâlâ kadınlardır. Zira devrim, kadının katılımı oranında sabır kazanacak, kadının

katılımı oranında karşıtlarından aldığı baskıcı etkilerden kurtulacak ve kadının katılımı oranında iyilik ve zerafet kanazacaktır.

Kısacası Tohum'u gerdek gecesinde heyecanıyla, yaprak yaprak soyacaksınız. Sonucun da, doyumun da, acının da sahibi olarak zamanı geri almayı, İbrahimi, Haydarı celloğdun elinden alıp, devrimin namuslu rezervine teslim etme arzusuyla yanıp tutuşursunuz. Ama... İmkansızın peşinden koşmayın derim. Tohum'un öğrettiği dersler vardır, onlardan yararlanmaya bakın! ■

Gaziantep cezaevinde tutsak olan devrimci şair Salehê HESEN PKP Başkanı Abemiel Guzman için, Türkçe ve Kürtçe yazdığı şiiri yayınlıyor ve şairin duyarlılığına teşekkür ediyoruz.

YOLDAŞ GONZALO

Duydum ki,
Sen esir düşmüşsün
Tutsaklığına seviniyor emperyalistler
Mükafat ve rütbe veriyorlar uşaklarına
Şimdi yine şahinler uçuyordur,
And dağlarında,
Kartallar
ve şahinler uçuyordur.
Lima çocuklarının gözlerinde
Özgürlük günlerinin umutları
gerilla ateşleri gibidir.
Peru'da kızıl bir güldür devrim
açılıyor
açılıyor
ve açılıyor
Latin Amerika'ya yayılıyor kızıl gülün
kokuğu.
Bizde eziliyoruz, köleyiz Kürdistan'da
bizde tutsağız
ülkelerimiz uzaktırlar birbirlerine
fakat devrimlerimiz kardeşdir
ve şimdi yine şahinler uçuyordur Gonzalo
Şahinler uçuyordur Ant dağlarında
ve devrim kokusu var,
Peru'nun fırtınalarında
Aydınlık yakındır,
Kürdistan'dan Şeker getireceğim
Lima'nın çocuklarına

HEVAL GONZALO

Mın bîhist ku,
Tu dil keti Gonzalo.
û bî girtına te, dil şadın emperyal
Lı kefa wan te iro,
ew Xelat û nişanan didın
Xulamên
Xwe
Nîha disa, baz dîfırın Lı çîya'yên anî'ê
baz û gertel,
disa dîfırın Gonzalo
û dî çavên zarokên Limayê da,
hevi yên rojen Azadi,
weki agurên gerillane
Lı Peru yê
Vedibe
Vedibe
û vedibe
Û hilma gula sor belav dibe,
Lı Emerika Latini.
Em Ji bindestin, Lı Kurdistan
û em Ji girtine,
Welaten me ji hev durin
belam şoreşên me bira ne Gonzalo
û nîha disa baz dîfırın gonzalo
baz dîfırın
Lı çîyayên Andê
Û hilma şoreşê heye
dî bahozên peru yê da
ranhi nezike
Eze ji kurdistanê,
Şekir winim
Ji zarokên Lima yê ra

Salehê HESEN

Ali Haydar YILDIZ

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist'in kurucularından
Ali Haydar Yıldız ve tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

**EMPERYALİZMİN
TANRISI ABD
5 KITADA
KANA DOYMUYOR!**

KİMİN İÇİN? NEREYE?